



ΑΠΑΤΡΙΣ



«Καθένας από μας μπορεί να πάψει να κλωθογυρίζει στην σκλαβιά των όσων δεν γνωρίζει και αγνούμενος το δόλωμα των άδειων λέξεων, να έρθει στα μαχαίρια με τη ζωή»

Κάρλο Μικελστέτερ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 34 • ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2016 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ



Στον βαθύ χειμώνα,
έμαθα ότι μέσα μου ζει
ένα ακατανίκητο καλοκαίρι



Προ των πυλών της απόλυτης δυστοπίας...

ΤΤΙΡ: Η συμφωνία διαπραγματεύεται μια σειρά ζητημάτων που έχουν να κάνουν με τις εργασιακές συνθήκες, την ασφάλεια των τροφίμων, το περιβάλλον, την υγεία, τα προσωπικά δεδομένα κ.α.

σελ. 5



Οδοιπορικό στην Ειδομένη και τα ελληνομακεδονικά σύνορα

«Σημειώσεις και παρατηρήσεις σχετικά με την προσφυγική κρίση, τους μεταναστευτικούς αγώνες, την αλληλεγγύη, την ανθρωπογεωγραφία, τον αποκλεισμό και την εκκένωση της Ειδομένης»

Σελ.17



Μπαρμπα-Γιάννης Ταμπάκος: τρυφερές αναμνήσεις και δύσκολα ερωτήματα

«...με μυαλό ξυράφι, χρυσή καρδιά, και ασυμβίβαστη στάση απέναντι σε κάθε εξουσία δεν ήταν ούτε στρατευμένος, ούτε δογματικός, ούτε παράγοντας, ούτε στέλεχος. Ήταν ένας από τους πολλούς»...

σελ. 24

«Όλοι Μισούν την Αστυνομία»



Γαλλία



Ειδομένη



Γαλλία



Τουρκία



Γαλλία

apatris.info

Η Άπατρис στο διαδίκτυο

► Κεντρικό θέμα της Άπατρис για την κοινωνική πόλωση στις σελίδες 18-19

► Σχετικά με τις ταραχές στη Γαλλία διαβάστε στο ένθετο

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

► Από το σκίσιμο των μνημονίων στο κλείσιμο των Χ.Υ.Τ.Α. σελ.7

► No Border Camp, Θεσσαλονίκη σελ. 10

► Πώς ο ιμπεριαλισμός και η μετα-αποικιακή άρχουσα τάξη καταλήστευσαν την Αφρική σελ. 22

► Οι αιχμάλωτοι του κοινωνικού πολέμου δεν είναι μόνοι! σελ. 26

► Ιστορική αναδρομή στα ριζοσπαστικά τυπογραφεία σελ. 29

► Όλες οι μέρες είναι ίδιες σελ. 34

Γιατί είναι πληρωμένοι μπράβοι της αστικής τάξης.

Γιατί στην κοινωνία του θαύματος, οι μπάτσοι είναι οι φύλακες του εμπορεύματος που οι νεοπρολετάριοι δεν μπορούν πλέον να καταναλώσουν.

Γιατί αποτελούν τον μηχανισμό ελέγχου και τον στρατό κατοχής στις φτωχογειτονιές και τα γκέτο. Εκεί που οι αποκλεισμένοι είναι αναγκασμένοι να ζουν σε άτυπες αλλά ασφυκτικά οριοθετημένες ζώνες, απομονωμένοι από τον κοινωνικό ιστό σε μια φυλακή χωρίς σιδερένια κάγκελα.

Γιατί επιτίθενται στους μισθωτούς σκλάβους στη Γαλλία που αντιστέκονται, αρνούμενοι να θυσιάσουν για το καλό του κοινωνικού εργοστασίου.

Γιατί στερούν στους μετανάστες και τους πρόσφυγες το αυταπόδεικτο δικαίωμα να μετακινηθούν σε όποιο μέρος επιλέξουν, γιατί τους φυλακίζουν και τους απελαύνουν στη μιζέρια του πολέμου, της εξαθλίωσης, της κατεστραμμένης καπιταλιστικής περιφέρειας. Γιατί τους σπάνε τα κεφάλια στη Μόρια και την Ειδομένη.

Γιατί επιτηρούν, ρουφιανεύουν, παρακολουθούν. Γιατί ο ρόλος τους είναι ο ρόλος του δεσμοφύλακα στην κοινωνία-φυλακή.

Γιατί έχουν συγκεκριμένο συμφέρον από την διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Γιατί επιβάλλουν την κοινωνική ισορροπία της βίας και του τρόμου εναντίον όσων εξεγείρονται.

Γιατί ξεφτιλίζουν και φυλακίζουν τους μι-

κροπαραβατικούς και την ίδια στιγμή δι-απλέκονται με τη μαφία. Γιατί μαύρο και λευκό κεφάλαιο είναι αδιαχώριστες κοινωνικές σχέσεις.

Γιατί οι μπάτσοι είναι το πρόσωπο της επι-βαλλόμενης δυστυχίας μας.

Γι' αυτό όλοι μισούν την αστυνομία. Γιατί, δυστυχώς για τους ιδεολόγους της συνεργασίας μεταξύ των τάξεων, η αναπαραγωγή του προλεταριάτου εντός των συγκεκριμένων συνθηκών είναι αδύνατη και κανείς δεν είναι διατεθειμένος να πεθάνει αμαχητί για το καλό του καπιταλισμού.

Ένα χαμόγελο και μια σφιγμένη γροθιά λοιπόν καθώς μπαίνουμε για τα καλά στην εποχή των ταραχών...

editorial

Είναι συνηθισμένο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού, να προσπαθεί να συγκεράσει επιφανειακά τις αντιθέσεις που δημιουργεί με διάφορα τεχνάσματα. Αν παρακολουθήσουμε επί παραδείγματι, μια συνέντευξη της κυβερνητικής εκπροσώπου και δεν αποκοιμηθούμε, μπορεί να νομίσουμε ότι ζούμε στην τέλεια κοινωνία. Εδώ οι αντιθέσεις κρύβονται με λόγια. Ή αν επισκεφτούμε ένα φινετσάτο εμπορικό κέντρο, καθαρό, με χαρούμενη μουσική και χαμογελαστούς εργαζόμενους, δε θα καταλάβουμε και πολλά για το τι συμβαίνει πίσω από τη βιτρίνα. Εκεί ακόμη χειρότερα, οι αντιθέσεις κρύβονται με εμπορεύματα.

Με έναν παρεμφερή τρόπο λειτουργεί και το ελληνικό κράτος. Προσπαθεί να εξωραΐσει την εικόνα του τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, πως τα πράγματα «βαίνουν καλώς», ότι ειδικά με τις νέες νομοθετικές πρωτοβουλίες η κατάσταση είναι διαχειρίσιμη και υπό έλεγχο. Και πράγματι, υπάρχουν άνθρωποι που το πιστεύουν αυτό. Θα τους βρείτε να διοικούν καμιά τράπεζα ή να τους ανήκει κάποιο πλοίο.

Η αλήθεια είναι όμως ότι η εξουσία αδυνατεί να εξομαλύνει τις κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις. Όσο κι αν προσπαθεί να τις σκεπάσει με την προπαγανδιστική κουβέρτα δε μπορεί να τις κρύψει. Κι αυτές οι αντιθέσεις βρίσκονται πάντα παρούσες, παίζοντας το δικό τους ιστορικό ρόλο που θυμίζει σε όλους ότι το καπιταλιστικό σύστημα δεν είναι μόνο άδικο αλλά και εντελώς ρευστό.

Το ασφαλιστικό/φορολογικό νομοσχέδιο που ψηφίστηκε το Μάιο, κατάφερε με τον καλύτερο τρόπο να συνοψίσει όσα ο ΣΕΒ και οι πολυεθνικές ζητούσαν τα προηγούμενα χρόνια, απαιτήσεις οι οποίες ικανοποιούνται με αξιοθαύμαστη φιλελεύθερη προθυμία από την κυβερνώσα αριστερά. Το λαδόξυδο όμως –ανεξάρτητα από το τι ισχυρίζονται οι Συριζαίοι– θα το γευτούν οι συνήθεις ύποπτοι που μοιάζουν να έχουν κολλήσει στον πάτο του βαρελιού, οι φτωχοί εργαζόμενοι, οι μικροαγρότες και οι άνεργοι.

Εν τω μεταξύ, η τριήμερη απεργία στις 6-7-8 Μαΐου, όχι μόνο δεν ανέκοψε τα μέτρα, αλλά επιβεβαίωσε πως το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε βαθιά υποχώρηση, γεγονός που είτε μας αρέσει είτε όχι, τα αφεντικά και το κράτος το μετρούν για τις επόμενες κινήσεις τους. Το πρωτότυπο με αυτό το απεργιακό τριήμερο, ήταν ότι ειδικά την πρώτη μέρα η πλειοψηφία των εργαζομένων πήγε για δουλειά και ύστερα έμαθε για την απεργία. Δεν ξέρουμε σε ποιο γραφειοκρατικό πλανήτη έχει μετοικήσει η ΓΣΣΕ και η ΑΔΕΔΥ, μιας και δεν έχουν καμία επαφή με την εργασιακή πραγματικότητα, αλλά ξέρουμε πως μέσα από τους αυτοοργανωμένους αγώνες, πρέπει σύντομα να ξεμπερδέψουμε με δαύτους και τα βρώμικα παζάρια τους.

Αντίθετα στη Γαλλία, διεξάγεται μια μακρά και σφοδρή συγκρουση με αφορμή τις εργασιακές μεταρρυθμίσεις, παρά το ότι τα νομοσχέδια ψηφίστηκαν. Ίσως έχουμε να μάθουμε πολλά από το γαλλικό παράδειγμα, ως προς την προετοιμασία και την αδι-αλλαξία των αγώνων.

Τίποτα όμως δεν είναι τυχαίο. Η επίθεση στις εργασιακές κατακτήσεις στην Ευρώπη, αποτελεί προεξέλιξη ενός ακόμα σκληρότερου κύκλου υποβάθμισης της ζωής. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι ΗΠΑ διαπραγματεύονται την TTIP (Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου & Ελεύθερων Συναλλαγών) στις πλάτες εκατομμυρίων ανθρώπων, μια συμφωνία που δεν θα πλήξει μόνο τις εργασιακές συνθήκες, αλλά αφορά την τροφή, την πρόσβαση στη δημόσια υγεία και το περιβάλλον.

Την ίδια στιγμή λοιπόν που οι κυρίαρχοι «μαγειρεύουν» το πως τα εμπορεύματα θα μπορούν με όλη την άνεσή τους να κινούνται ανάμεσα από τα κράτη, χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες παραμένουν εγκλωβισμένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε όλη την Ελλάδα. Η Ειδομένη εκκενώθηκε βίαια. Μπορεί να μην άνοιξαν κεφάλια, μα η ψυχολογική βία είναι συχνά πιο αποτελεσματική. Τα ΜΜΕ πανηγύρισαν ξανά. Καμιά σημασία δεν έχει που στοιβάχτηκαν αυτοί οι άνθρωποι. Σημασία έχει πως το κράτος γλίτωσε τη χασούρα από τη σιδηροδρομική γραμμή. Και τώρα, ήρθε η ώρα για μεγαλύτερο καταχώνιασμα

των προσφύγων, ίσως και για ψηλότερους φράχτες γύρω τους, για να μη χαλάσουν την καλοκαιρινή τουριστική μούστρα.

Μα πάντα οι κρατούντες, λογαριάζουν κοινωνικά χωρίς τον ξενοδόχο. Οι εξεγέρσεις των προσφύγων και μεταναστών σε όλη την Ελλάδα, δεν είναι απαραίτητες μόνο για αυτούς. Είναι απαραίτητες και σημαντικές για όλους μας. Γι' αυτό και η αραβόφωνη ΑΠΑΤΡΙΣ διακινείται πλέον στους καταυλισμούς. Γιατί ο αγώνας για μια ζωή με αξιοπρέπεια είναι υπόθεση όλων των καταπιεσμένων, ανεξάρτητα από το ποια γλώσσα μιλούν, τι χρώμα έχει το δέρμα τους ή σε ποιο μέρος τους έλαχε να γεννηθούν.

Και πράγματι, όλο και πιο συχνά πλέον, οι αντιστεκόμενοι δι-αφορετικών χωρών έρχονται σε επαφή, συζητούν, μοιράζονται και οργανώνονται ενάντια στους κοινούς εχθρούς. Μια τέτοια αφορμή είναι και το Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου στις 23-25 Ιουνίου στα Πιάννενα.

Αναμφίβολα, η απάθεια και η παραίτηση τρέφουν την ζοφερή εποχή μας. Στρώνουν το δρόμο στους εκμεταλλευτές μας να συνεχίσουν το έργο τους. Κι αυτοί κοιτούν από ψηλά, προστατευμένοι στο καπιταλιστικό τους οικοδόμημα καθώς τους ευφραίνει ο αέρας της εξουσίας. Η κυριαρχία τους όμως, πάντα ήταν και θα παραμείνει εύθραυστη. Δεν πρόκειται για νομοτέλεια, αλλά για ένα απλό άκουσμα των τριγμών που δημιουργούν οι κοινωνικές αντιθέσεις. Οι «από κάτω», όλοι και όλες εμείς, μπορεί να τη βγάζουμε δύσκολα, μπορεί ακόμα να βιώνουμε την καταστολή και την τρομοκρατία, αλλά δεν κάνουμε βήμα πίσω στην αντίσταση και τον αγώνα. Κάθε χτύπημα, μικρό ή μεγάλο, που καταφέρνουμε στο οικοδόμημα, κάθε πετραδάκι που αφαιρούμε και κάθε ρωγμή που ανοίγουμε, δε σηματοδοτεί μόνο ότι η καταστροφή αυτής της κοινωνίας είναι εφικτή, αλλά αντηχεί στα αυτιά των εξουσιαστών σε κάθε τους στιγμή. Κι αυτόν τους τον φόβο όσο κι αν προσπαθούν, δεν καταφέρνουν να τον κρύψουν.

■ Συντακτική Ομάδα Ιωαννίνων

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ



«Ο ΣΥΡΙΖΑ χαιρετίζει τον επίμονο αγώνα του γαλλικού λαού ενάντια στην κατάργηση των εργασιακών του κατακτήσεων. Πρόκειται για έναν αγώνα που αφορά τους εργαζόμενους όλης της Ευρώπης, καθώς η συρρίκνωση των εργασιακών δικαιωμάτων, η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και των συλλογικών διαπραγματεύσεων αποτελούν κεντρική επιλογή της ευρωπαϊκής χρηματοοικονομικής ελίτ».

σοσιαλδημοκρατία και Κεφάλαιο / κρίση ταυτότητας / διπολική διαταραχή / διεφθαρμένοι πολιτικοί; Η διάγνωση δική σας...



Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια
και ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της
εφημερίδας, να συμβάλλετε στη
διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή
περιληπτική ή κατά παράφραση ή
διασκευή απόδοση του
περιεχομένου της εφημερίδας με
οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό,
μηχανικό, φωτοτυπικό,
ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια του
εκδότη.



Επί του πιεστηρίου

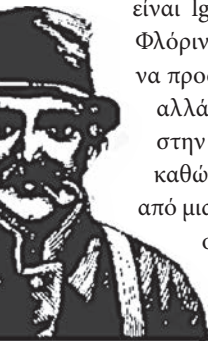
Καθώς αυτό το φύλλο «κλείνει», τα γεγονότα από τη μία άκρη του κόσμου ως την άλλη συνεχίζουν να έρχονται με αμείωτη ένταση. Στην Αμερική μέλος του Ισλαμικού Χαλιφάτου αφαίρεσε τη ζωή σε 50 άτομα και τραυμάτισε άλλα 53, καθώς μπήκε στο pulse club, το οποίο

είναι lgbt μαγαζί στο Ορλάντο της Φλόριδα. Μία επίθεση που έρχεται να προστεθεί στις ενέργειες του ISIS αλλά και στις ενέργειες ενάντια στην lgbtqi κοινότητα γενικότερα, καθώς αποτελούν συνέχεια στόχο από μια κοινωνία συντηρητισμού και ομοφοβίας. Στην άλλη άκρη του Ατλαντικού, βουλευτής των εργατικών δολοφονείται από Βρετανό ο οποίος είναι στο στρατόπεδο του brexit και το δημοψήφισμα παίρνει άλλη διάσταση. Από τη μία, υπάρχει εκ νέου σκεπτικισμός για την έξοδο από την Ε.Ε. και από την άλλη η άκρα δεξιά επιβεβαιώνει τον ρόλο της δηλώνοντας ότι υπάρχουν και συνέπειες σε όποιον υποστηρίζει την παραμονή της Βρετανίας στην

ευροζώνη. Στη Γαλλία κατά τη διάρκεια του euro 2016 οπαδοί εθνικών ομάδων βρίσκονται σε ραντεβού για να λύσουν τις διαφορές τους. Οι εθνικιστικές κόντρες είναι δεδομένες καθώς στη Γαλλία βρίσκονται οπαδοί από αντίπαλα στρατόπεδα και ο καθένας νιώθει ότι πρέπει να υπερασπιστεί την πατρίδα του.

Παρόλα αυτά, στην ίδια χώρα, υπάρχει και ένα από τα λίγα σημάδια πραγματικής ζωής -εν αντιθέσει με την, έστω και φαινομενικά, νηνεμία εντός των ελληνικών συνόρων. Χιλιάδες Γάλλοι διαδηλώνουν και συγκρούονται ενάντια στα νέα εργασιακά μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση της Γαλλίας, δείχνοντας τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι αποκλεισμένοι και καταπιεσμένοι σε όλον τον κόσμο.

■ α2



η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς και
πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.



στο κατώτατο αριστερό/δεξιό στο αντίστοιχο/αριστερό/δεξιό



Ex Libris

22 Ιουνίου: Παγκόσμια ημέρα των Στρουμφ. Ανεξάρτητα από το εάν το αρκτικόλεξο S.M.U.R.F σημαίνει όντως Small Men Under Red Father, η δημοφιλέστατη παιδική σειρά στην οποία κάποια μικροσκοπικά μπλε ανθρωπάκια ζουν σε περιβάλλον κοινοκτημοσύνης, χωρίς την κυκλοφορία χρήματος ή άλλου μέσου ανταλλακτικής αξίας όπου «ο καθένας προσφέρει σύμφωνα με τις δυνατότητές του», είναι αναμφισβήτητη γεμάτη από υποβόσκοντα πολιτικά μηνύματα. Εάν και υπάρχουν κάποιες ατέλειες στην φανταστική οικοδόμηση της υποδειγματικής κομμουνιστικής κοινωνίας, όπως η ύπαρξη ενός και μόνο θηλυκού στρουμφ, η ομοιότητα του -κόκκινου -

ΜπαμπαΣτρουμφ με τον Κάρολο Μαρξ, για όσους δεν το έχουν προσέξει, επιβεβαιώνει τη θεωρία ότι πρόκειται περί κομμουνιστικής προπαγάνδας.

24 Ιουνίου 1821: Ιδρύεται με απόφαση των Προκρίτων Ύδρας η πρώτη Αστυνομία στην Ελλάδα.

29 Ιουνίου 1990: Δέκα χιλιάδες και πλέον άντρες των Κόντρας παραδίδουν τα όπλα τερματίζοντας τον εμφύλιο πόλεμο που μαινόταν επί μια δεκαετία στη Νικαράγουα. Οι Κόντρας δημιουργήθηκαν και έδρασαν κατ' εντολήν της CIA, προκειμένου να αντιμετωπίσουν το αριστερό κίνημα των Σαντινίστας που είχε επικρατήσει στη χώρα.

5 Ιουλίου 2015: Με απόφαση της κυβέρνησης λαμβάνει χώρα δημοψήφισμα στο οποίο το 61,3% των συμμετεχόντων πολιτών του ελληνικού κράτους απορρίπτει την προτεινόμενη συμφωνία για τη χορήγηση δανείου με δυσχερείς όρους. Τέσσερις μέρες μετά, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ υπογράφει ακριβώς αυτήν τη συμφωνία που απορρίφθηκε, κερδίζοντας επάξια τον τίτλο της πιο ξεφτισμένης κυβέρνησης στη νεότερη παγκόσμια ιστορία.

11 Ιουλίου 1988: Στις 6.45 το απόγευμα, τρία μίλια ανοιχτά της Αίγινας, δύο ένοπλοι με αυτόματα αρχίζουν να γαζώνουν

το κρουαζιερόπλοιο «City of Poros», ενώ ταυτόχρονα αυτοσχέδιοι μηχανισμοί εκρήγνυνται σε διάφορα σημεία. Εννέα από τους 496 επιβάτες και μέλη του πληρώματος πέφτουν νεκροί και 60 τραυματίζονται. Τέσσερις ώρες πριν, στην είσοδο του λιμανιού που θα απέπλεε το κρουαζιερόπλοιο, ανατινάχθηκε, προφανώς από λάθος χειρισμό, ένα αυτοκίνητο, το οποίο πιθανότατα θα ήταν το μέσο διαφυγής, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν και οι τρεις ένοπλοι επιβάτες, αραβικής καταγωγής. Στόχος της επίθεσης ήταν ένα γκρουπ τουριστών από τις ΗΠΑ που αναμενόταν να επιβιβαστεί στο πλοίο εκείνη την ημέρα. Δράστες φαίνεται να ήταν - εάν και ακόμα παραμένει αδιευκρίνιστο - μέλη της οργάνωσης «Μαύρος Σεπτέμβρης». «It will be an unforgettable cruise» έγραφε το προσπέκτους της εταιρείας που μοιραζόταν στους επιβαίνοντες κατά τη διάρκεια της κρουαζιέρας.

21 Ιουλίου 356 π.Χ.: Ο Ηρόστρατος βάζει φωτιά στο Ναό της Αρτέμιδας στην Έφεσο, ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου. Μοναδικό του κίνητρο ήταν να μείνει το όνομά του στην Ιστορία. Συνελήφθη, βασανίστηκε και αποκάλυψε το κίνητρο της πράξης του. Καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε. Οι Εφέσιοι εκδικητικά απαγόρευσαν να μνημονεύεται το όνομα του, το οποίο όμως περιέσωσε ο ιστορικός

Θεόπομπος. Εν τέλει, ο Ηρόστρατος πέτυχε το σκοπό του, καθώς το 1939 ο Ζαν Πωλ Σάρτρ έγραψε το ομώνυμο διήγημα («Érostrate»), με ήρωα ένα μισάνθρωπο, που αποφασίζει να ακολουθήσει τα βήματα του, ενώ η ιστορία του αναφέρεται και στον «Δον Κιχώτη», ένα από τα σημαντικότερα μυθιστορήματα όλων των εποχών, όταν ο πρωταγωνιστής αφηγείται το εν λόγω περιστατικό στον Σάντσο Πάντσα.

23 Ιουλίου 1996: Η αντιτρομοκρατική εκτελεί τον αναρχικό Χριστόφορο Μαρίνο στο πλοίο Πήγασος κατά τη διάρκεια επιχείρησης των ΕΚΑΜ στην καμπίνα του. Ο Μαρίνος επέστρεφε από την Σέριφο έχοντας παραβιάσει τον κατ' οίκον περιορισμό του. Ο θάνατός του αποδόθηκε από τους μπάτσους σε αυτοκτονία με πυροβόλο όπλο.

24 Ιουλίου 1938: Με απόφαση του Αρείου Πάγου η απόδοση της ιδιότητας του κομμουνιστή αποτελεί δυσφήμιση. Είναι η εποχή που, με μια σειρά αντικομμουνιστικών νόμων, το καθεστώς Μεταξά οικοδομεί το θεσμικό πλαίσιο προκειμένου να αντιμετωπιστούν - κατά δήλωση του ίδιου του Μεταξά - «οι ενδεείς, οι δυστυχείς και εκείνοι οι οποίοι ήλπιζον από μίαν κοινωνικήν εξέγερσιν»...

«Μπρούκλυν»: Νέα κατάληψη στα Ιωάννινα

Καλώς σας βρήκαμε!!!

Το επί σειρά ετών εγκαταλελειμμένο σπίτι στην οδό Ακαδημίας απέκτησε ζωή. Για χρόνια μαράζωνε άδειο, με τους σοβάδες του να πέφτουν και το χρώμα του να ξεθωριάζει. Τώρα όμως, με τους καινούριους του καταληψίες, το σπίτι ξανανιώνει. Αρκετό καιρό έμεινε ακατοίκητο. Τα σπίτια είναι για να μένουν άνθρωποι και όχι για να εγκαταλείπονται ή για να τα εκμεταλλεύονται οικονομικά. Η ανάγκη των ανθρώπων για στέγη, εξάλλου, δε θα έπρεπε να αποτελεί εμπόρευμα.

Ας μην κρυβόμαστε. Το σπίτι το κατέλαβαν αναρχικοί. Αυτοί δε συνεργάζονται με κράτος και με κόμματα. Δεν έχουν αρχηγούς και δεν τα πάνε καλά με κανέναν είδους εξουσία. Θεωρούν ότι τίποτα δεν ανήκει σε κανέναν και πως όλα ανήκουν σε όλους. Μην ανησυχείτε, δε θα σας πάρουν τις περιουσίες σας και τα σπίτια στα οποία μένετε. Πρόθεσή τους δεν είναι να πάρουν την ιδιοκτησία του σπιτιού, αλλά να το χρησιμοποιήσουν για τις ανάγκες τους. Ένα κτίριο που μένει άδειο και αχρησιμοποίητο, μέσα από τη μέθοδο της κατάληψης ανοίγει και επιστρέφει στη γειτονιά. Γιατί όταν επιστρέφουν άνθρωποι σε ένα σπίτι που μέχρι πρότινος σάπιζε μόνο και αδειανό, το επισκευάζουν και το βελτιώνουν μόνοι τους, μιας και ως γνωστόν οι αναρχικοί όλα μόνοι τους τα κάνουν, τότε οι γείτονές τους μόνο ευχαριστημένοι θα έπρεπε να είναι.



Η ίδια η γειτονιά δε θα έπρεπε να αποτελείται απλά από μια συστοιχία κτιρίων, στα οποία μένουν άνθρωποι που δε γνωρίζονται. Η γειτονιά είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι, που με τις χαρές και τις λύπες τους αναπτύσσουν σχέσεις μεταξύ τους, δημιουργώντας μια κοινότητα ατόμων που γλεντάνε, χαίρονται, λυπούνται, αγωνίζονται και βοηθούν ο ένας τον άλλον. Ενάντια στη λογική που θέλει τον καθένα να κοιτάει την πάρτη του και να μη νοιάζεται για το διπλανό του, μπαίνουμε στο άδειο σπίτι και το γεμίζουμε ξανά με ζωή ευελπιστώντας κάποια στιγμή να μπούμε σε μια κοινότητα και να γεμίσουμε τις δικές μας ζωές.

Να μπούμε στα άδεια σπίτια. Να μπούμε στις άδειες ζωές.

■/ Κατάληψη Μπρούκλυν, Ακαδημίας 16
για επικοινωνία: brooklyn@espiv.net

Κατάληψη εστιών Ζ' (Ιωάννινα)

Όσο βαρούν τα τρυπάνια...

Την Τετάρτη 9/3/2016 προβήκαμε στην κατάληψη ενός χώρου στο κτήριο των Ζ' εστιών του πανεπιστημίου. Μία αίθουσα η οποία παρέμενε αναξιοποίητη και σφραγισμένη εδώ και χρόνια από τις πανεπιστημιακές αρχές. Για αυτόν το λόγο επιλέξαμε το συγκεκριμένο χώρο ώστε να τον οικειοποιηθούμε για την στέγαση των πολιτικών αναγκών των συνελεύσεών μας. Αντιλαμβανόμενοι/ες ότι το πανεπιστημιακό περιβάλλον ανήκει στο σύνολο της φοιτητικής κοινότητας και όχι στις πρυτανικές αρχές, οδηγηθήκαμε στην αδιεξοδιστική εκπλήρωση της πολιτικής επιθυμίας μας μέσω της πρακτικής της κατάληψης που έχει αποφασιστεί συλλογικά. Δια μέσω αυτού του χώρου επιθυμούμε να εκφραζόμαστε αντιεραρχικά, να δρούμε αυτοοργανωμένα και να διαχέουμε τον λόγο μας. Συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας και εντός πανεπιστημίου γιατί αυτός είναι ο φυσικός χώρος παρέμβασης μας και δεν αναμένουμε καμία Αρχή να μας χαρίσει τόπο και χρόνο για αυτές. Επιδιώκουμε τη παρέμβαση στις σχολές μας και την ανάπτυξη πολιτικών σχέσεων αλληλεπιδρώντας με τη φοιτητική κοινότητα, επομένως θέλουμε η κατάληψη αυτή να αποτελέσει σημείο συνάντησης όσων αισθάνονται κάτι παραπάνω από φοιτητές ή φοιτήτριες.

Συλλογικοποιούμε τις ανάγκες μας - Αυτοοργανώνουμε τους αγώνες μας.

■/ Συνέλευση αντιεξουσιαστών/ριών φοιτητών/ριών
foititiki_antixousia@lists.espiv.net
Αυτόνομη Συνέλευση Μεταβατικού
autonome.metavatiku@gmail.com

■ Άλλαξε ο Μανολιός και έβαλε τη σβάστικα αλλιώς

Τότε

Στις 20 Μαΐου του 1941 πέφτουν με αλεξίπτωτα στην Κρήτη τέσσερα επίλεκτα συντάγματα του γερμανικού στρατού (δύο στα Χανιά, ένα στο Ρέθυμνο και ένα στο Ηράκλειο). Μετά από σφοδρές μάχες ενάντια στα βρετανικά στρατεύματα που ήταν σταθμευμένα στην ευρύτερη περιοχή των Χανίων, αλλά και τον ντόπιο πληθυσμό που αντιστεκόταν σθεναρά παρά την έλλειψη όπλων, οι ναζί καταφέρνουν να καταλάβουν το αεροδρόμιο του Μάλεμε. Από εκεί αρχίζουν να μεταφέρουν οπλισμό, προμήθειες αλλά και προσωπικό, ώστε να συνεχίσουν την κατάκτηση της Κρήτης.

Τώρα

ΗΜΕΡΑ: 22/5/2016

ΤΟΠΟΣ: Γερμανικό νεκροταφείο, Μάλεμε, Χανιά

Έχει προγραμματιστεί η ετήσια γιορτή μνήμης των Γερμανών-Ναζί πεσόντων του άξονα κατά την απόβαση του '41 στην Κρήτη... Προσκεκλημένοι καταφτάνουν απ' όλο σχεδόν τον κόσμο.

Όμως, αντί για σάλπιγγες να τιτιβίζουν, εθνικές ονειρώξεις και επίσημες χαιρετούρες γεμάτες δάκρυα, έρχονται αντιμέτωποι με συγκεντρωμένο κόσμο που έχει αποκλείσει την κεντρική είσοδο, εμποδίζοντας όλους τους καλεσμένους και επισκέπτες να παρευρεθούν στην εκδήλωση. Οι διαδηλωτές με πανό "1941-2016 SMASH FASISM" και αντιφασιστικά συνθήματα κατέστησαν σαφές ότι η συγκεκριμένη εκδήλωση δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί.

Μέσα σε λίγη ώρα η ασφάλεια Χανίων έκανε την εμφάνισή της, βολιδοσκοπώντας -διακριτικά στην αρχή- την

κατάσταση. Όσο πλησίαζε όμως η ώρα της εκδήλωσης, η διακριτική παρουσία μετατράπηκε σε ισχυρή και παντελώς ανεξήγητη αστυνομική δύναμη με μηχανές, υπηρεσιακά οχήματα και δυνάμεις των ΜΑΤ. Θέλοντας μάλιστα να έχουν το πλεονέκτημα του χώρου, έφτασαν στο σημείο να περνάνε κυριολεκτικά μέσα από τα δέντρα και πάνω από τους τάφους, ώστε να φτάσουν πίσω από τον συγκεντρωμένο κόσμο, στο σημείο που βρισκόταν η διαμαρτυρία.

Παρόλα αυτά, η αποφασιστικότητα του κόσμου να κρατήσει μπλοκαρισμένη την κεντρική είσοδο παρά την πίεση της αστυνομίας οδηγεί σε αντεγκλήσεις και ένταση, με άμεσο αποτέλεσμα οι επίσημοι να αναγκαστούν να τρυπώσουν στο νεκροταφείο από έναν ξεχασμένο χωματόδρομο μέσα στα χωράφια.

Μπορεί εν τέλει η εκδήλωση να μην ακυρώθηκε ολοκληρωτικά, όμως έγινε πασιφανές ότι τέτοιου είδους εκδηλώσεις δεν έχουν κανέναν απολύτως λόγο ύπαρξης.

Εβδομήντα-πέντε χρόνια μετά, μαρμάρيني τάφοι ναζί στολίστηκαν με δροσερά τριαντάφυλλα και πολύχρωμα γαρύφαλλα στο όνομα της άριας φυλής, για να μας θυμίσουν τα ποτάμια αίματος που κύλησαν. Οι εκπρόσωποι των «αδελφωμένων λαών» ντύθηκαν, στολίστηκαν, καρφίτωσαν τα γαλόνια τους και ήρθαν να τιμήσουν τους νεκρούς. Όλοι εκείνοι που ευαγγελίζονται την ειρήνη πίσω από το μαγαζί της πολεμικής βιομηχανίας, την ελευθερία πίσω από τα πολιτισμένα κράτη με τα hot-spot, τους φράχτες, τους ιδιωτικούς στρατούς (Frontex), τα λευκά κελιά και τα γκουαντάναμο.

Εβδομήντα-πέντε χρόνια μετά, η γερμανική πρεσβεία μαζί με απόστρατους ναζί, και πάντα κάτω από την αιγίδα του ελληνικού κράτους και των τοπικών φορέων, διοργα-



νώνει ένα πανηγύρι προσπαθώντας να σβήσει μνήμες φρίκης, και να τις αντικαταστήσει με την ιδέα της μεγάλης και ενωμένης Ευρώπης. Στήνει δηλαδή εκδηλώσεις μνήμης, όχι για να μνημονεύσει τους νεκρούς του πολέμου, αλλά για να επισημάνει ότι ο φασισμός αντικαταστάθηκε με τη νεοφιλελεύθερη λίγδα της αδελφωμένης δύσης. Βάζοντας ως σημαία ότι «η Ευρώπη είναι πιο ειρηνική και δημοκρατική από την Ευρώπη των προηγούμενων αιώνων» (λόγια Γερμανού πρέσβη), αγνοώντας επιδεικτικά τον πόλεμο και τους θανάτους που σπέρνει στο εξωτερικό της, αλλά και τη φτώχεια και τη δυστυχία που μαστίζουν το εσωτερικό της.

Κλείνοντας, μια ανώνυμη αφήγηση από το 1941: «Πολλοί Γερμανοί αλεξιπτωτιστές σφαζόντουσαν με το που έπεφταν στο έδαφος. Γυναίκες και άντρες είχαν πάρει τσουγκράνες και τους κάρφωναν, ενώ ήταν ακόμα στον αέρα ή μπλεγμένοι σε δέντρα, και τους αποτελείωναν όταν ακουμπούσαν στη γη! Υπάρχει η περίπτωση μιας γυναίκας στα Χανιά, η οποία σκότωσε έναν ναζί αλεξιπτωτιστή με δρεπάνι, καθώς εκείνος πέφτοντας από τον ουρανό μπλέχτηκε σε ένα δέντρο. Πριν προλάβει να κόψει τα σχοινιά για να απελευθερωθεί, ήταν ήδη νεκρός»...

■/ Συντακτική Ομάδα Χανίων

■ Και μπήκαν χρόνοι δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι... πριν 30 χρόνια (Μάιος-Ιούνιος 1986)

«Η παράδοση όλων των νεκρών γενεών βαράίνει σα βραχνάς στο μυαλό των ζωντανών»

Ο Μάιος του 1986 αρχίζει με τις δημοφιλείς σειρές «Οι σκληροί του Μαΐαμι» και «Δυναστεία», όπως και με ανασχηματισμό της κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Υπουργός Δημοσίας τάξης γίνεται ο Αντώνης Δροσογιάννης και στην πρώτη του συνέντευξη με τίτλο «τι θα κάνει ο στρατηγός με τους αναρχικούς» απαντάει ότι θα αρχίσει «πόλεμο στο κράτος των Εξαρχείων για να κοιμούνται ήσυχοι οι πολίτες» αφού «το κυριότερο πρόβλημα της πρωτεύουσας είναι οι αναρχικοί». Συμπληρώνει ότι «δεν έχει πρόβλημα με τους ιδεολόγους, αλλά δεν μπορεί να δεχτεί τους αναρχικούς που έχουν βάλει ένα στρώμα στην πλατεία και εκδίδουν δύο 15χρονα κορίτσια προς 50 δραχμές τη φορά». Κι ενώ όλοι ασχολούνται με το «πρόβλημα» των Εξαρχείων, εμφανίζεται η έκθεση του διοικητή της τράπεζας της Ελλάδας, Χαλικιά, που βρίσκει 5,2 δις δραχμές σε παράνομες καταθέσεις στο εξωτερικό, και εισηγείται αναδιάρθρωση της οικονομίας και απελευθέρωση των απολύσεων. Αρχίζει πιλοτικά η επιβολή του Φ.Π.Α. σε όλα τα προϊόντα, μέτρο που επικροτεί ο υπουργός βιομηχανίας Σημίτης.

Οι Iron maiden ανακοίνωσαν ότι θα έρθουν τελικά στην Αθήνα και η σιδηρά κυρία συναντιέται στο Τόκυο με τους υπόλοιπους ηγέτες των 7 πλουσιότερων κρατών μέσα σε βαρύ κλίμα. Ο ηγέτης των Κόντρας ζητάει πολιτικό άσυλο στην Κόστα Ρίκα, δηλώνοντας ότι οι Σαντινίστας νίκησαν, ενώ ακούγονται οι πρώτοι ψίθυροι ότι ο αγώνας του είχε χρηματοδοτηθεί από τη CIA μέσα από το εμπόριο κρακ και όπλων. Ο Ρήγκαν δηλώνει ότι θα ξαναβομβαρδίσει τη Λιβύη, μπορεί και τη Συρία, και στηρίζει τους μουσουλμάνους αγωνιστές της ελευθερίας που αγωνίζονται ενάντια στην κομμουνιστική κυβέρνηση του Αφγανιστάν. Είναι έτοιμος να βομβαρδίσει και τις εγκαταστάσεις της FIAT στην Ιταλία αφού εξαγοράστηκαν κατά 15% από τον Καντάφι. Ο Αντρέας Παπανδρέου υποδέχεται τον σύντροφό του Άσαντ, πρόεδρο της Συρίας, και κουβεντιάζουν για τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, ενώ ταυτόχρονα παρασημοφορεί τον αρχηγό της ελληνικής αστυνομίας, Αρκουδέα, για τον αγώνα του για την επιβολή της τάξης. Ο Αττικάρης Αρκουδέας συνεχίζει ανανεωμένος «τον πόλεμο με την επιχείρηση Αρετή» και κάθε βράδυ γίνονται μαζικές προσαγωγές- συλλήψεις στο κέντρο της Αθήνας (κυρίως για ηρωίνη και ηυνοστεντόν, που έχουν κατακλύ-

σει την πλατεία Εξαρχείων). Η δημοκρατία προαναγγέλλει τον εκδημοκρατισμό της Κ.Υ.Π με τη μετατροπή της σε Ε.Υ.Π.

Η τάξη έχει επιβληθεί και στα νησιά Φώκλαντς και λίγες ώρες πριν τον ημιτελικό Αργεντινής-Αγγλίας στο μουντιάλ, ο Μαραντόνα δηλώνει ότι δεν τον ενδιαφέρει η πολιτική και θέλει μόνο να προκριθούν (να βάλει το χεράκι του και ο θεός). Σε ένα πιο κοντινό νησί όμως, καταφέρνουν να δραπετεύσουν δύο επικίνδυνοι για την τάξη κακοποιοί (Τεμπεκερίδης και Πετρόπουλος), που έχουν καταγγείλει πρώτα τα βασανιστήρια που γίνονται στο κολαστήριο της Κέρκυρας. Ο Λάτσης δωρίζει στην ελληνική αστυνομία 50 μοτοσυκλέτες και τον πρώτο υπολογιστή, και με αφορμή την ανέλκυση του μεγαλύτερου δεξαμενόπλοιου στον κόσμο καταφέρνει να φέρει στο ίδιο τραπέζι τους Μητσοτάκη και Παπανδρέου, και τους παροτρύνει να ξεχάσουν τα μίσση και να εργαστούν μαζί για την ανάπτυξη της χώρας.

Κυκλοφορεί ο πρώτος μεγάλος δίσκος από τη «Γενιά του Χάους» και το πρώτο τεύχος από τη μακροβιότερη αναρχική εφημερίδα (Ο Αναρχικός), αλλά ο κόσμος τρέχει και αδειάζει μαζικά τα σούπερ μάρ-

κετ για να προλάβει την εξάπλωση της ραδιενέργειας από το Τσέρνομπιλ. Δεν διαβάζουν καν ριζοσπάστη, που με πρωτοσέλιδο διαβεβαιώνει: «χονδροειδής προπαγάνδα σε βάρος της ΕΣΣΔ από τη Δύση». Οι αναρχικοί καλούν σε πορεία ενάντια στα πυρηνικά, αλλά δεν τους δίνεται άδεια, και τσακίζεται (μαζί με αρκετές τράπεζες) από την αστυνομία. Ακούγονται τα συνθήματα: 'Όχι στα πυρηνικά, ανατολικά και δυτικά.

'Όχι ενέργεια ραδιενεργή, εκείνο που μας λείπει είναι η ζωή.

-Κάτω τα πυρηνικά, εκείνο που μας λείπει είναι φρούτα και λαχανικά.

Αναρχικοί από Πάτρα, Λάρισα, Αθήνα και Θεσσαλονίκη κάνουν συνέδριο για να δουν πώς θα οργανωθούν ενάντια στην καταστολή. Ακολουθεί κατάληψη της φυσικομαθηματικής σχολής στη Θεσσαλονίκη και η δημιουργία πειρατικού σταθμού. Στις εφημερίδες εμφανίζονται καταγγελίες για βασανιστήρια των συλληφθέντων από τις πορείες και ένας φέρελπις νεαρός δημοσιογράφος (Πρετεντέρης) λέει ότι ως και οι δημοκράτες του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι στενοχωρημένοι με την ένταση της καταστολής.

■/ Χρόνοι δίσεκτοι

Προ των πυλών της απόλυτης δυστοπίας...

«Αν θες μian εικόνα του μέλλοντος, φαντάσου μια μπότα να πατάει το πρόσωπο ενός ανθρώπου για πάντα»

~Τζ. Όργουελ

«Το παρόν, όπως το ξέραμε, έχει ήδη τελειώσει. Είμαστε το μέλλον των δυστοπικών μας μυθιστορημάτων»

~άνωνυμης

Σε ολόκληρο τον κόσμο, τα στοιχεία των τελευταίων δεκαετιών δείχνουν την αποτυχία της παγκοσμιοποίησης και της αποκαλούμενης πολιτικής του «ελεύθερου εμπορίου». Ως απόρροια αυτών των πολιτικών δημιουργείται το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, Γερμανία, Σιάτλ, Πράγα, Γένοβα και οι κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο Κορυφής που πραγματοποιήθηκε το 2003 στην Θεσσαλονίκη.

Σαν συνέχεια όλων αυτών των νεοφιλελεύθερων συμφωνιών έρχεται μια νέα σειρά συμφωνιών, οι οποίες ξεπερνούν τα πλαίσια των διακρατικών συμφωνιών όπως τις έχουμε δει ως σήμερα. Συμφωνίες που θα αποτελέσουν την φόρμα πάνω στην οποία θα μπορούν να στηριχτούν άλλες μελλοντικές, θέτοντας νέους κανόνες νομικά και διακρατικά και οι οποίες θα ξαναγράψουν τους κανόνες της παγκόσμιας οικονομίας, όπου την εξουσία πλέον και τυπικά θα την έχουν οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτές οι συμφωνίες είναι μυστικές για τον απλό κόσμο, οι διαπραγματεύσεις γίνονται με απόρρητα έγγραφα, ενώ άμεση πρόσβαση ακόμα και στην εξέλιξη των διαπραγματεύσεων έχουν οι πολυεθνικές εταιρίες.

Μια από αυτές τις συμφωνίες είναι η Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων, ή αλλιώς TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership) η οποία συνιστά μια διατλαντική συμφωνία για την ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών, όπως υποστηρίζουν οι Αμερικάνοι και οι Ευρωπαίοι διαπραγματευτές.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια συμφωνία η οποία θα αλλάξει τις ζωές μας πολλαπλά καθώς διαπραγματεύεται μια σειρά ζητημάτων που έχουν να κάνουν με τις εργασιακές συνθήκες, την ασφάλεια των τροφίμων, το περιβάλλον, την υγεία, τα προσωπικά δεδομένα κ.α.

Η συμφωνία αυτή μαζί με την TTP (Δια-ειρηνική Συμφωνία Εμπορίου, ανάμεσα ΗΠΑ και 11 χωρών του Ειρηνικού) αφορά πάνω από 1 δις κατοίκους, στους οποίους αντιστοιχεί το 60% του παγκόσμιου ΑΕΠ.

Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στο δεύτερο στάδιο, αυτό των διαπραγματεύσεων. Μέχρι στιγμής έχουν πραγματοποιηθεί 11 κύκλοι διαπραγματεύσεων, ο πρώτος τον Ιούλιο του 2013 και ο τελευταίος τον περασμένο Οκτώβριο στο Μαϊάμι.

Η τελική συμφωνία για το TTIP θα έχει 24 κεφάλαια χωρισμένα σε 3 μέρη.

Το πρώτο μέρος αποτελεί την «πρόσβαση στην αγορά» που αφορά την άρση των ρυθμιστικών φραγμών που περι-

ορίζουν τα δυνητικά κέρδη των πολυεθνικών στις αγορές των ΗΠΑ και ΕΕ. Σε πολλές περιπτώσεις θα είναι πιο οικονομικό να εισάγεις παρά να παράγεις και όπως και σε προηγούμενες συμφωνίες όπως αυτή μεταξύ ΗΠΑ, Μεξικό και Καναδά (NAFTA) θα επιφέρει περαιτέρω αύξηση της ανεργίας, υποβάθμιση των εργασιακών δικαιωμάτων, ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών κ.α.

Το δεύτερο μέρος, η «κανονιστική συνεργασία» επικεντρώνεται στην κατάργηση κανονισμών και οδηγιών που ισχύουν αυτή την στιγμή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα επιτραπεί το εμπόριο γενετικά τροποποιημένων οργανισμών και προϊόντων, η παραγωγή μοσχαρίσιου και αγελαδινού κρέατος από ζώα, για τη διατροφή των οποίων έχουν χρησιμοποιηθεί ορμόνες, όπως και χοιρινού κρέατος του οποίου η επεξεργασία έχει γίνει με χλώριο.

Πιο συγκεκριμένα αυτή την στιγμή το 70% όλων των μεταποιημένων τροφίμων που πωλούνται στην αμερικανική αγορά περιέχουν γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα. Αντίθετα στην Ευρώπη εισάγονται μόνο 16 γενετικά τροποποιημένα προϊόντα και σε κάποιες χώρες είναι εντελώς απαγορευμένα.

Επιπλέον θα καταργηθεί η αρχή της προφύλαξης των πολιτών από επικίνδυνα προϊόντα. Σύμφωνα με την αρχή της προφύλαξης το βάρος πέφτει στον παραγωγό να αποδείξει ότι το προϊόν του δεν είναι επιβλαβές για την υγεία. Με το TTIP, το βάρος απόδειξης θα πέφτει στις κρατικές αρχές που θα καλούνται να αποδείξουν ότι το προϊόν είναι επιβλαβές και μόνο αν αποδειχθεί, το προϊόν θα αποσύρεται.

Από το 1976 μέχρι σήμερα και με βάση αυτό τον νόμο, ο αμερικανικός Οργανισμός Προστασίας του Περιβάλλοντος έχει καταφέρει να επιβάλει ελέγχους σε μόλις έξι από τις 84.000 χημικές ουσίες που κυκλοφορούν στο εμπόριο στις ΗΠΑ. Από την άλλη η ΕΕ απαγορεύει τη χρήση 1.200 ουσιών στα καλλυντικά, ενώ οι ΗΠΑ απαγορεύουν μόλις δώδεκα.

Επίσης η φαρμακοβιομηχανία θέλει να χρησιμοποιήσει το TTIP για να διευρύνει την ελεύθερη πρόσβαση σε δεδομένα που προέρχονται από κλινικές μελέτες, ενάντια σε κάθε διασφάλιση και προστασία των προσωπικών δεδομένων και μελλοντικά θα αυξήσει τις δαπάνες των δημόσιων συστημάτων υγείας.

Κατάργηση οδηγιών και κανονισμών αφορούν πέρα από τα τρόφιμα και τις χημικές ουσίες, τα φάρμακα, τα καλλυντικά, τα προϊόντα φυτοπροστασίας, τα ναυοϊκικά, την κλωνοποίηση, τις πρώτες ύλες και τα μηχανοκίνητα οχήματα.

Το τρίτο μέρος, «οι κανόνες» αφορά περιβαλλοντικά ζητήματα, την επίλυση διαφορών μεταξύ κρατών και επενδύσεων και τα προσωπικά δεδομένα.

Στο κομμάτι που αφορά το περιβάλλον οι συνέπειες από την TTIP θα είναι αρκετά ζημιογόνες. Θα δοθεί εξουσιοδότηση για εξερεύνηση φυσικού αερίου από σχιστόλιθο (fracking). Το fracking είναι εξαιρετικά επιβλαβές για το περιβάλλον καθώς ενέχει πολλούς κινδύνους. Όσον αφορά τις εκπομπές αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου, η ευρωπαϊκή επιτροπή αναφέρει ότι το αναμενόμενο, με τις πλέον αισιόδοξες προβλέψεις, αποτέλεσμα του TTIP θα επιβαρύνει την ατμόσφαιρα με έντεκα επιπλέον τόνους διοξειδίου του άνθρακα.

Το σύστημα για την επίλυση διαφορών μεταξύ κρατών και επενδυτών είναι ένα επιπλέον μέτρο για την ενίσχυση του παγκόσμιου κεφαλαίου. Οποιαδήποτε δομή αλληλεγγύης που λειτουργεί μη κερδοσκοπικά μπορεί να μπει στο στόχαστρο των επιχειρήσεων με το επιχείρημα της «προστασίας του ανταγωνισμού».



Τέλος είναι πολύ πιθανό το TTIP να περιέχει διατάξεις για τα πνευματικά δικαιώματα, τα διπλώματα ευρεσιτεχνίας και τα εμπορικά σήματα, με σκοπό την ενίσχυση του ελέγχου της γνώσης εκ μέρους των επιχειρήσεων εις βάρος της ελεύθερης πρόσβασης που ισχύει σήμερα στην ΕΕ και στις ΗΠΑ και την επαναφορά της ACTA η οποία απορρίφθηκε το 2012. Η ACTA θα καταπατούσε τα προσωπικά δεδομένα και τις ελευθερίες παρέχοντας δεδομένα και πληροφορίες (π.χ. ιατρικά αρχεία) σε επιχειρήσεις.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι αυτή η συμφωνία έρχεται να προστεθεί στη συνολική αναδιάρθρωση/διαίχιση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, όπως και την ανακατανομή της παγκόσμιας αγοράς και του κεφαλαίου μεταξύ των κυρίαρχων, πάντα βάση των συμφερόντων τους. Η σύναψη εμπορικών και οικονομικών συμφωνιών ή η δημιουργία οικονομικών ενώσεων μεταξύ κρατών είναι μια συνήθης τακτική προς την κατεύθυνση της ανακατανομής της παγκόσμιας αγοράς, η οποία διευρύνει το χάσμα μεταξύ ισχυρών και αδύναμων ανθρώπων, μεταξύ κρατών και μεταξύ των επιχειρήσεων.

Αυτή η διατλαντική ολοκλήρωση που επιχειρείται απαντά σε ένα γεωπολιτικό και γεωοικονομικό ανταγωνισμό μεταξύ ανατολής και δύσης. Ακόμα και οι οικονομικές αναλύσεις αυτής της περιόδου συναινούν στο ότι οι συζητήσεις και οι συμφωνίες που είναι υπό διαπραγμάτευση τώρα μεταξύ ΗΠΑ, ΕΕ, Καναδά και Ιαπωνίας γίνονται σε ένα πλαίσιο αναχαίτισης της ισχυροποίησης των αναδυόμενων οικονομιών και κυρίως της Κίνας. Δεν είναι τυχαίο ότι στις συμφωνίες που αναφέραμε παραπάνω δεν συμμετέχουν καμία από τις χώρες που ανήκουν στην ένωση BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική).

Είναι αναγκαίο να ψάξουμε, να μελετήσουμε και να διαδώσουμε την ενημέρωση για την καταστροφική σημασία όλων αυτών των επιδιώξεων που αναφέρθηκαν για τις ζωές των πληττόμενων – και όχι μόνο φυσικά.

Κινηματικές δράσεις οι οποίες θα βάλουν ως στόχο όχι μόνο την αμφισβήτηση αλλά και την καταστροφή αυτών των συμφωνιών θέτοντας και τα θεμέλια για την δημιουργία μίας άλλης κοινωνίας.

Ενάντια στις διεθνείς εμπορικές συμφωνίες TTIP, CETA, TISA και TTP

Για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας για τον κομμουνισμό και την αναρχία

✍ Flappers

για περισσότερες πληροφορίες ή παρατηρήσεις
flappers1936@gmail.com

Πηγές:

Κίνηση- Βία- Τέχνη και επανάσταση, David Graeber, Εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες
<http://rosalux.gr/publication/diatlantiki-etairiki-shesi-emporioy-kai-ependyseon-ttip-ananeomeni-ekdosi>

«Η απελευθέρωση του φύλου, του σώματος και της σεξουαλικότητας δεν αφορά μόνο την LGBTQI+ κοινότητα»

το χρονικό διεκδίκησης του κήπου

Ένα χρόνο μετά από την επιτυχία του 1ου Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδίκησης για την Απελευθέρωση Φύλου Σώματος και Σεξουαλικότητας: LGBTQI+ Pride Κρήτης στο Ηράκλειο στις 26-27 Ιουνίου και με τη συμμετοχή τουλάχιστον 1.000 ατόμων το Συντονιστικό αποφάσισε να «ανοιχτεί» το φεστιβάλ και οι θεματικές του και στην κοινωνία του Ρεθύμνου, τονίζοντας τον παγκρήτιο χαρακτήρα του. Εκεί όπου η πατριαρχία κυριαρχεί σε κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής, εμείς εκφραζόμαστε ανοιχτά και διεκδικούμε. Αποφασίσαμε, λοιπόν, το 2ο Φεστιβάλ να διεξαχθεί στο Δημοτικό Κήπο Ρεθύμνου στις 9 και 10 Ιούλη.

Ακολουθώντας κάθε τυπική διαδικασία κάναμε την αίτηση χρήσης χώρου, η οποία στην τελική της έγκριση από το Δημοτικό Συμβούλιο απορρίφθηκε χωρίς καμία ουσιαστική δικαιολογία και ρεαλιστική αντιπρόταση, παρά μόνο με ομοφοβικές, σεξιστικές

και ρατσιστικές κραυγές και κινδυνολογίες. «Υστερικές μανάδες», «δημόσιος αυνανισμός», «ακατάλληλα θεάματα για παιδιά», «επικίνδυνοι τύποι με μαγκούρες» ήταν μερικές από τις φράσεις που κυριάρχησαν στις τοποθετήσεις του. Ο δήμος με την στάση του στέκεται μονίμως απέναντι σε οποιαδήποτε δράση πολιτικού/κινηματικού χαρακτήρα, οι πόρτες του κήπου όμως ανοίγουν διάπλατα για «φεστιβάλ κρητικής διατροφής» και αντίστοιχες εμπορικές και τουριστικές φιέστες.

ταυτότητες και δημόσιος χώρος

Όλες και όλοι κατά καιρούς έχουμε έρθει αντιμέτωπες με το γνωστό: «δεν έχω πρόβλημα με τους γκέι, αρκεί ό,τι κάνουν να το κάνουν στο σπίτι τους/στο κρεβάτι τους». Το επιχείρημα αυτό χωρίζει το χώρο σε δημόσιο και ιδιωτικό σύμφωνα με τα στερεότυπα και τα πρότυπα της ετεροφυλοφιλίας και της πυρηνικής πατριαρχικής οικογένει-

ας. Οι σεξουαλικοί αλλά και οι έμφυλες αναπαραστάσεις/ταυτότητες που εκπίπτουν αυτών των «αξιών» αποκλείονται από το δημόσιο χώρο. Δημιουργείται έτσι η κατηγορία των σωμάτων και των ζωνών που θεωρούνται ανάξιες να υπάρχουν και να βιωθούν.

Η έκφραση του φύλου ή της σεξουαλικότητας, για εμάς δεν σχετίζεται με κάποια «φύση», ατομική επιλογή, ιδιωτική υπόθεση. Αφορά κομμάτι της κοινωνικοπολιτικής μας υπόστασης, ταυτότητες τις οποίες φέρουμε και με βάση τις οποίες οργανωνόμαστε και αγωνιζόμαστε καθημερινά. Επιλέγουμε λοιπόν να διαταράσσουμε την καθημερινότητα και τις πατριαρχικές νόρμες που μας θέλουν κλεισμένες άλλοτε σε ντουλάπες κι άλλοτε σε γυμναστήρια. Η δική μας θέση είναι στο δρόμο, καλέ!

Η απελευθέρωση του φύλου, του σώματος και της σεξουαλικότητας δεν αφορά μόνο την LGBTQI+ κοινότητα. Βιασμοί, συζυγοκτονίες, δολοφονίες τρανς ανθρώπων, κηρύγματα μίσους, ομοφοβική και τρανσφοβική βία σε σχολεία και πανεπιστήμια είναι κάποιες από τις πιο βίαιες εκφράσεις έμφυλης βίας. Η πατριαρχία κρύβεται και σε πολύ πιο μικρά πράγματα, όπως στα πειράγματα και τα χουφτώματα στο δρόμο, στο λεωφορείο, στην δουλειά, στην παρέα, στις σεξιστικές συμπεριφορές στην πορεία, στη συνέλευση. Η έμφυλη βία είναι παντού και δεν καταπιέζει μόνο λεσβίες, γκέι, τρανς και αμφί. Οι επιταγές για το τέλειο σώμα, τον «σωστό άντρα», την «σωστή γυναίκα» την ισορροπημένη σχέση, την συνετή σεξουαλικότητα, το σεμνό ντύσιμο, αστυνομεύουν κάθε πτυχή της καθημερινής, προσωπικής μας ζωής. Ενώνουμε τις φωνές μας και αγωνιζόμαστε ενάντια σε όλες αυτές τις εξουσίες.

διαθεματικότητα και σύνδεση με άλλους κοινωνικούς αγώνες

Όροι καταπίεσης όπως το φύλο, η φυλή, η τάξη μπλέκονται πρώτα απ' όλα πάνω στα ίδια μας τα σώματα. Γι' αυτό δεν μπορούμε παρά να συνδεθούμε με κάθε δίκαιο κοινωνικό αγώνα, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Την ώρα που χιλιάδες πρόσφυγες πολέμου πνίγονται στα νερά της Μεσογείου και η λιτότητα παρουσιάζεται ως μονόδρομος -για τη σωτηρία του κεφαλαίου-, την ώρα που ο ρατσισμός, ο φασισμός και η ισλαμοφοβία χρησιμοποιούνται για να διαιρέσουν τις καταπιεσμένες ομάδες, καλούμαστε να γενικεύσουμε τον αγώνα μας, να συνδεθούμε με όλα τα μαχόμενα κομμάτια της κοινωνίας και να αγωνιστούμε ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης, για τη ζωή και την ελευθερία. Πρώτα για τις/τους/τα εαυτές/-ους/-α μας, αλλά και για κάθε περιθωριοποιημένη ομάδα, διεκδικούμε το δημόσιο χώρο που θέλουν να μας στερήσουν, κάθε δικαίωμα που αφαιρείται, ισότητα και αποδοχή.

Αυτοοργανωμένα και αυτοχρηματοδοτούμενα, φτιάχνουμε μόνα μας ασφαλείς χώρους, βασιζόμαστε στην αλληλεγγύη και διεκδικούμε ορατότητα, αυτοδιάθεση, ζωή και ελευθερία.

Το Pride Κρήτης θα γίνει! 9-10 Ιούλη στο Δημοτικό Κήπο Ρεθύμνου. Σας περιμένουμε!

🚩 **Συντονιστικό για το 2ο LGBTQI+ Pride Κρήτης, Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδίκησης για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας**

«Τα Μπισκούνια»

Αυτοοργανωμένη παιδαγωγική κοινότητα

Είμαστε μια αυτοοργανωμένη-αυτοδιαχειριζόμενη παιδαγωγική κοινότητα, αποτελούμενη από γονείς, παιδαγωγούς και παιδιά. Αφορμόμαστε από την επιθυμία μας να ψηλαφίσουμε και να πειραματιστούμε με μια διαφορετική παιδαγωγική προσέγγιση στην αγωγή των παιδιών.

Η ομάδα μας ξεκίνησε ως παιδικό στέκι με εβδομαδιαίες συναντήσεις γονέων και παιδιών. Στη συνέχεια, η ομάδα εμπλουτίστηκε με την εισαγωγή παιδαγωγών και πλέον έχει το δικό της χώρο, στην Αγριά Βόλου. Οι συναντήσεις παιδαγωγών και παιδιών είναι καθημερινές ενώ οι συνελεύσεις γονέων και παιδαγωγών εβδομαδιαίες.

Στις πρωινές καθημερινές μας συναντήσεις, δεν υιοθετούμε ένα συγκεκριμένο παιδαγωγικό σύστημα αλλά επιλέγουμε την ανεξαρτησία και την ευκαμψία στην οργάνωση του σχολικού περιβάλλοντος και της παιδαγωγικής μας στάσης. Συνθέσαμε στοιχεία από τη νέα, τη ριζοσπαστική και τη σύγχρονη παιδαγωγική και ορίσαμε το περιεχόμενο του παιδαγωγικού μας πλαισίου.

Οι παιδαγωγικές μας αρχές

Σεβόμαστε τα παιδιά και το δικαίωμά τους να αποκτήσουν προσωπικές εμπειρίες. Προωθούμε την αυτοεξυπηρέτηση και την αυτονομία του παιδιού, πιστεύοντας πως μέσα από την ατομική ικανοποίηση των βασικών τους αναγκών, την ελεύθερη επιλογή των δραστηριοτήτων τους και την αυτοδύναμη διαχείριση των σχέσεών τους, τα παιδιά αποκτούν πραγματική

επαφή με τον εαυτό τους και πιστεύουν στις ικανότητες τους.

Έχουμε διαμορφώσει ένα επιστημονικά οργανωμένο περιβάλλον που δίνει στο κάθε άτομο την απαραίτητη ελευθερία για να εκφραστεί, να αναπτύσσει τη δημιουργικότητα του και να γνωρίσει τις δυνάμεις του. Το παιδί εκφράζει τα συναισθήματά του και ζει ως ισότιμο μέλος της κοινότητας χωρίς την επιβολή μιας «ενήλικης» ηθικής. Από την ομάδα μας απουσιάζουν η ανταμοιβή και η τιμωρία. Δεν απουσιάζουν, όμως, τα όρια. Η ύπαρξή τους προσφέρει ασφάλεια στα παιδιά και διασφαλίζει την εύρυθμη λειτουργία της ομάδας και τη συμβίωση μεταξύ των διαφορετικών ατόμων.

Η μάθηση για εμάς είναι μια διαδικασία βιωματική που ξεκινά από την ενεργό συμμετοχή του ατόμου και συντελείται μέσω της εμπειρίας και της δοκιμής. Το ίδιο το άτομο αποφασίζει τι θέλει να μάθει, πότε και πώς. Σεβόμαστε το χρονορhythμό του κάθε παιδιού και φροντίζουμε το περιβάλλον να είναι οργανωμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να παρέχει πλούσια ερεθίσματα για συλλογικές και για ατομικές δραστηριότητες που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες όλων των παιδιών.

Δημιουργούμε το πλαίσιο για να μην εκκολαφτεί καμία μορφής δογματισμός. Δεν καλλιεργούμε στα παιδιά εθνικά και θρησκευτικά φρονήματα αλλά φροντίζουμε η σχολική πραγματικότητα να ενισχύει την αποδοχή της διαφορετικότητας (φυλή, φύλο, αναπηρία, κ.α.), την ελεύθερη έκφραση των απόψεων των παιδιών και την κριτική επαφή με την πραγματικότητα. Επιπλέον, αντιλαμβανόμαστε ότι τα παιδιά έχουν ανάγκη να ανακαλύψουν το σώμα τους, τις ανάγκες τους και τον ερωτισμό τους και όλα αυτά δεν τα ποινικοποιούμε.

Η πρωινή κοινότητα λειτουργεί με μεικτές ηλικίες (παιδιά από 3 ετών και άνω) και έτσι τα πιο μικρά παιδιά έχουν την

ευκαιρία να παρατηρούν την εργασία των μεγαλύτερων και τα πιο μεγάλα παιδιά έχουν την ευκαιρία να προσφέρουν βοήθεια στα μικρότερα και να συνεκπαιδευτούν.

Ο ρόλος των παιδαγωγών- συνοδών είναι υποστηρικτικός με σκοπό να οδηγήσει βαθμιαία στην κατάκτηση της ανεξαρτησίας και όχι με σκοπό να επιβάλει ή να υπηρετεί το παιδί. «Βοήθησε το παιδί να ενεργεί από μόνο του και βρες τα ιδανικά όρια της βοήθειας αυτής πέρα από τα οποία ο ενήλικας γίνεται πλέον εμπόδιο» (Μαρία Μοντεσσόρι).

Λειτουργία ενήλικης ομάδας

Η συνέλευση γονιών-παιδαγωγών παίρνει αποφάσεις και (αυτό)διαχειρίζεται τα θέματα της κοινότητας. Οι αποφάσεις δε λαμβάνονται με πλειοψηφία αλλά συνδιαμορφώνονται με βάση τις επιθυμίες και τις ανάγκες όλων των μελών της κοινότητας. Η κοινότητα δεν λειτουργεί με ανάθεση, αλλά η προσωπική εμπλοκή κάθε ατόμου που συμμετέχει είναι απαραίτητη. Το εγχείρημα βασίζεται στην προσωπική συμμετοχή και προσανατολίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και στην αλληλεγγύη. Για να εξασφαλίσουμε την αυτονομία μας από κρατικούς και ιδιωτικούς φορείς λειτουργούμε βασιζόμενοι-ες στις συνδρομές των μελών της κοινότητας και στις δράσεις οικονομικής ενίσχυσης που πραγματοποιούμε.

Στις παρούσες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες προτάσσουμε την ύπαρξη αυτοοργανωμένων παιδαγωγικών κοινοτήτων που σέβονται τις ανάγκες της παιδικής ηλικίας και λειτουργούν με τις αρχές της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της εμπιστοσύνης, του μοιράσματος.

στοιχεία επικοινωνίας:

biskounia.blogspot.gr, ta.biskounia@outlook.com

Από το σκίσιμο των μνημονίων στο κλείσιμο των Χ.Υ.Τ.Α.

Στις 8/10/2015 ψηφίστηκε στο περιφερειακό συμβούλιο Αττικής ο νέος περιφερειακός σχεδιασμός για την διαχείριση των απορριμμάτων Αττικής (ΠΕ.Σ.Δ.Α.) από την «αριστερή» περιφερειακή αρχή. Ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. που ψηφίστηκε και υποτίθεται ότι θα εφαρμοστεί, είναι μια γενικότητα και μια καθόλου δημιουργική ασάφεια. Το μόνο σαφές στον νέο ΠΕ.Σ.Δ.Α. είναι ότι ο Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής θα συνεχίσει να λειτουργεί. Ας δούμε όμως τι προβλέπει για τη Φυλή.

Για την «ικανοποίηση άμεσων αναγκών» προβλέπει ότι για το Δίκτυο Διάθεσης Υπολειμμάτων θα αξιοποιηθεί η χωρητικότητα του υπάρχοντος Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής και, σύμφωνα με τον Ν.3164/2003, χώρων που έχουν εγκριθεί ως κατάλληλοι για Χ.Υ.Τ.Υ.. Αυτό σημαίνει ότι θα γίνει επέκταση της χωρητικότητάς του, με την δημιουργία νέας Γ' φάσης με επιπλέον λάκκους υποδοχής σκουπιδιών. Επίσης, με την ψήφιση του Ν.3164/2003 για την αξιοποίηση των λατομείων της Αττικής, μπαίνει στο παιχνίδι και το λατομείο Μουσαμά. Άρα από εκεί που η πρώτη «αριστερή» περιφέρεια έλεγε ότι ο Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής θα κλείσει, τώρα ψηφίζει την επέκτασή του.

Ένα άλλο ζήτημα το οποίο ταλανίζει την Φυλή και τις τριγύρω γειτονίες, είναι η λειτουργία του εργοστασίου μηχανικής ανακύκλωσης – κομποστοποίησης (Ε.Μ.Α.Κ.), λόγω του ότι ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. προβλέπει την επέκταση της δυναμικότητάς του. Το Ε.Μ.Α.Κ. πρέπει να τονιστεί ότι λειτουργεί από το 2004 χωρίς άδεια λειτουργίας και χωρίς πιστοποιητικό πυρασφάλειας, ενώ η Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (Α.Ε.Π.Ο.) έχει λήξει από τις 31/12/2013. Πρέπει να πούμε εδώ ότι το Ε.Μ.Α.Κ. δέχεται σύμμεκτα απορρίμματα καθώς και λυματολάσπη από την Ψυττάλεια, και παράγει χαρτοπλαστική μάζα (RDF) και ένα «τυφοειδή κομπόστ», τα οποία θάβονται στον Χ.Υ.Τ.Α., αφού σαν παράγωγα είναι παντελώς άχρηστα και η θέση τους είναι δίπλα στα υπόλοιπα σκουπίδια. Επιπλέον, με βάση την υπ' αριθμόν 17480/11-09-2014 απόφαση, ο αποτεφρωτήρας δέχεται ιατρικά απόβλητα άκρως μολυσματικά απ' όλη την Ελλάδα.

Και σαν μην φτάνουν όλα τα παραπάνω, ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. προβλέπει την περαιτέρω «αξιοποίηση» του εργοστασίου βιοαερίου, το οποίο παράγει ηλεκτρικό ρεύμα από τα στραγγίσματα σύμμεκτων σκουπιδιών. Περίεργο λοιπόν δεν είναι ότι ο Ε.Σ.Δ.Ν.Α. (Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής) πληρώνει υπέρογκα ποσά στην Δ.Ε.Η. για κατανάλωση ρεύματος;

Ακόμα πιο περίεργο όμως είναι πως η Ευρωπαϊκή Ένωση, που «τιμωρεί» την Ελλάδα με πρόστιμα για το χάλι του Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής, μέσω του νέου ΠΕ.Σ.Δ.Α. θα συνεχίσει να

χρηματοδοτεί την επί 55 χρόνια μεγαλύτερη οικολογική καταστροφή στην Ευρώπη. Αναλυτικότερα, ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. αναφέρει:

- Για το Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής προβλέπει ότι για το Δίκτυο Διάθεσης Υπολειμμάτων θα αυξηθεί η χωρητικότητα του υπάρχοντος Χ.Υ.Τ.Α. (για την ικανοποίηση άμεσων αναγκών) ή και χώρων που έχει ήδη εγκριθεί η καταλληλότητά τους ως Χ.Υ.Τ.Υ. (Ν. 3164/2003). Αυτό σημαίνει ότι εκτός της ήδη υφιστάμενης Α' φάσης, της οποίας εξαντλείται η χωρητικότητα, θα γίνει επέκτασή της με δημιουργία νέας Γ' φάσης, με επιπλέον λάκκους υποδοχής σκουπιδιών. Επιπλέον, θα χρησιμοποιηθεί και το λατομείο Μουσαμά, όπως προβλέπει ο νόμος Ν. 3164/2003, ο οποίος ήδη εγκρίνει το λατομείο «ως κατάλληλη θέση για την υποδοχή των υπολειμμάτων από τις μονάδες επεξεργασίας αποβλήτων». Να σημειώσουμε ότι στη σελίδα 94 του νέου ΠΕ.Σ.Δ.Α. αναφέρεται ότι ο Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής λειτουργεί κανονικά, ενώ η άδεια λειτουργίας του έχει λήξει από 15/9/2015, βάσει της παράτασης που



έδωσε ο Πάννης Σγουρός στην αρχική υπ' αριθμόν 2288/29-9-2010 απόφαση του πρώην Νομάρχη Αριστείδη Αρκουδάρη. Τέλος, στις 26/2/2016 αναρτήθηκε στο διαδικτυακό χώρο της Περιφέρειας Αττικής η απόφαση για ανανέωση της άδειας λειτουργίας της Α' Φάσης του 2ου Χ.Υ.Τ.Α. Δυτικής Αττικής και τροποποίηση αυτής με προσθήκη των κυτάρων Β3-Β6 της Β' Φάσης του 2ου Χ.Υ.Τ.Α. στη θέση «Σκαλιστήρι» του Δήμου Φυλής.

- Για το Ε.Μ.Α.Κ. (Εργοστάσιο Μηχανικής Ανακύκλωσης - Κομποστοποίησης) Φυλής: Ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. προβλέπει την επέκταση της δυναμικότητάς του σε 400.000 χιλιάδες τόνους ετησίως. Η κατασκευή του κόστισε παραπάνω από 80.000.000€ και λειτουργεί από το 2004 χωρίς άδεια λειτουργίας και χωρίς πιστοποιητικό πυρασφάλειας, ενώ η Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (Α.Ε.Π.Ο.) έχει λήξει από 31/12/2013. Το Ε.Μ.Α.Κ. δέχεται σύμμεκτα απορρίμματα (σκουπίδια) καθώς και λυματολάσπη από την Ψυττάλεια, και παράγει μια χαρτοπλαστική μάζα (RDF) και ένα «τυφοειδές κομπόστ», τα οποία θάβονται στη χωματερή. Επίσης, η διαφάνεια και η καταπολέμηση της διαφθοράς, που επικαλούνται οι τωρινοί εξουσιαστές-γραφειοκράτες, πάνε περίπατο, αφού το έργο



ανατέθηκε απευθείας στους ίδιους εργολάβους (κοινοπραξία εταιρειών Ηλέκτωρ ΑΕ - ΘΓ Λώλος - Χ. Τσομπανίδης ΟΕ - ΑΡΣΗ ΑΕ).

- Για τον αποτεφρωτήρα: Με βάση την υπ' αριθμόν 17480/11-9-2014 απόφαση, ο αποτεφρωτήρας δέχεται ιατρικά απόβλητα άκρως μολυσματικά απ' όλη την Ελλάδα. Ο νέος ΠΕ.Σ.Δ.Α. προβλέπει την περαιτέρω αξιοποίηση της μονάδας. Να σημειώσουμε ότι το Ε.Μ.Α.Κ. κι ο αποτεφρωτήρας είναι συμπερόντων του εθνικού εργολάβου. Επιπρόσθετα, ο Ε.Δ.Σ.Ν.Α. αποφάσισε την εκμίσθωση-παράχωρηση της λειτουργίας του αποτεφρωτήρα υγειονομικών αποβλήτων στη Φυλή για 3+3 χρόνια (μονομερής δυνατότητα ανανέωσης της σύμβασης).

- Για το εργοστάσιο βιοαερίου: Στο νέο ΠΕ.Σ.Δ.Α. αναφέρεται ότι από την καύση του βιοαερίου που προέρχεται από τα στραγγίσματα των σύμμεκτων σκουπιδιών παράγεται ηλεκτρικό ρεύμα, και άρα εννοείται ότι δεν πρόκειται να κλείσει. Απορίας άξιο είναι ότι αφού παράγεται ηλεκτρικό ρεύμα, γιατί το κόστος του ηλεκτρικού ρεύματος για το Ε.Μ.Α.Κ. πληρώνεται από τον Ε.Δ.Σ.Ν.Α. (π.χ. για την περίοδο από την 1/5/2014 έως 30/6/2014 πληρώθηκε το ποσό των 211.290 ευρώ);

- Για τα αντισταθμιστικά οφέλη: Έχει ήδη παρθεί απόφαση από το Δ.Σ. του Ε.Δ.Σ.Ν.Α. να δοθούν αντισταθμιστικά οφέλη 36.270.000 ευρώ στο δήμο Φυλής (απόφαση 10/28-8-2015).

Άξιο αναφοράς είναι ακόμα πως οι εργολάβοι έχουν δεσμευτεί για έργα 3.000.000€ στις εγκαταστάσεις του Χ.Υ.Τ.Α. Φυλής, με αντάλλαγμα την απελευθέρωση λειτουργίας του Ε.Μ.Α.Κ. και την παράλληλη λειτουργία και των 3 γραμμών παραγωγής, που θα αποφέρει αύξηση του ποσοστού κέρδους των κεφαλαιούχων, μέσω αύξησης της «απόλυτης» υπεραξίας (επιμήκυνση χρόνου εργασίας) που καρπώνονται από την εργασία, αλλά και της «σχετικής» υπεραξίας (αύξηση παραγωγικότητας). Κι επειδή κάποιοι θα μιλήσουν για επιπλέον θέσεις εργασίας και μείωση της ανεργίας, θα τους απαντήσουμε πως η ποιότητα της ζωής μας, εξαιτίας της καρκινοχωματερής, έχει μειωθεί δραματικά και ότι δεν την διαπραγματευόμαστε ούτε με γραφειοκράτες, ούτε με κεφαλαιοκράτες.

Η βάση για την διαχείριση απορριμμάτων όπως αυτή καθιερώθηκε στο υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα, στηρίζεται στην αρχή «Ο ΡΥΠΑΙΝΩΝ ΠΛΗΡΩΝΕΙ». Όπου οι νομικά υπόχρεοι φορείς για τη διακίνηση και παραγωγή υλικών συσκευασίας και υλικών που είναι εν δυνάμει χρήσιμα και μπορούν να αξι-

οποιηθούν, θα πρέπει να επιβαρύνονται οικονομικά, με βάση την ποσότητα και το είδος των υλικών συσκευασίας που διαθέτουν στην αγορά. Ο ρυπαίνων όμως δεν επιβαρύνεται οικονομικά, αντιθέτως κερδίζει από την ίδια τη ρύπανση που παράγει. Αφομοιώνοντας στους κόλπους της αγοράς και του ανταγωνισμού την ίδια την ανακύκλωση, την ιδιωτικοποιούν και την χρησιμοποιούν με τους δικούς τους όρους για το οικονομικό όφελός τους. Το κεφάλαιο πρασινίζει και ο καπιταλισμός ντύνεται με το περιβαλλοντικό προσωπείο. Οι ίδιοι που παράγουν τα σκουπίδια αναλαμβάνουν την διαχείριση της ανακύκλωσης, και όχι λόγω περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης. Το δάχτυλο που τους έδειχνε, λέγοντας ο ρυπαίνων πληρώνει, γίνεται δικό τους και το στρέφουν σε οποιαδήποτε κατεύθυνση θέλουν. Παίρνουν λοιπόν τον έλεγχο της επιτήρησης στον τρόπο που παράγουν οι επιχειρήσεις τους, αποκτούν το μονοπώλιο των απορριμμάτων, που πλέον έχουν τιμή, τσιμπάνε τις χρηματοδοτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μετακυλούν το κόστος κατασκευής και διαχείρισης των έργων στους εκμεταλλευόμενους. Υπονομεύουν κάθε προσπάθεια εναλλακτικής διαχείρισης των απορριμμάτων με κοινωνικό έλεγχο και συμμετοχή. Μέσα στο υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό από αυτούς που το συντηρούν.

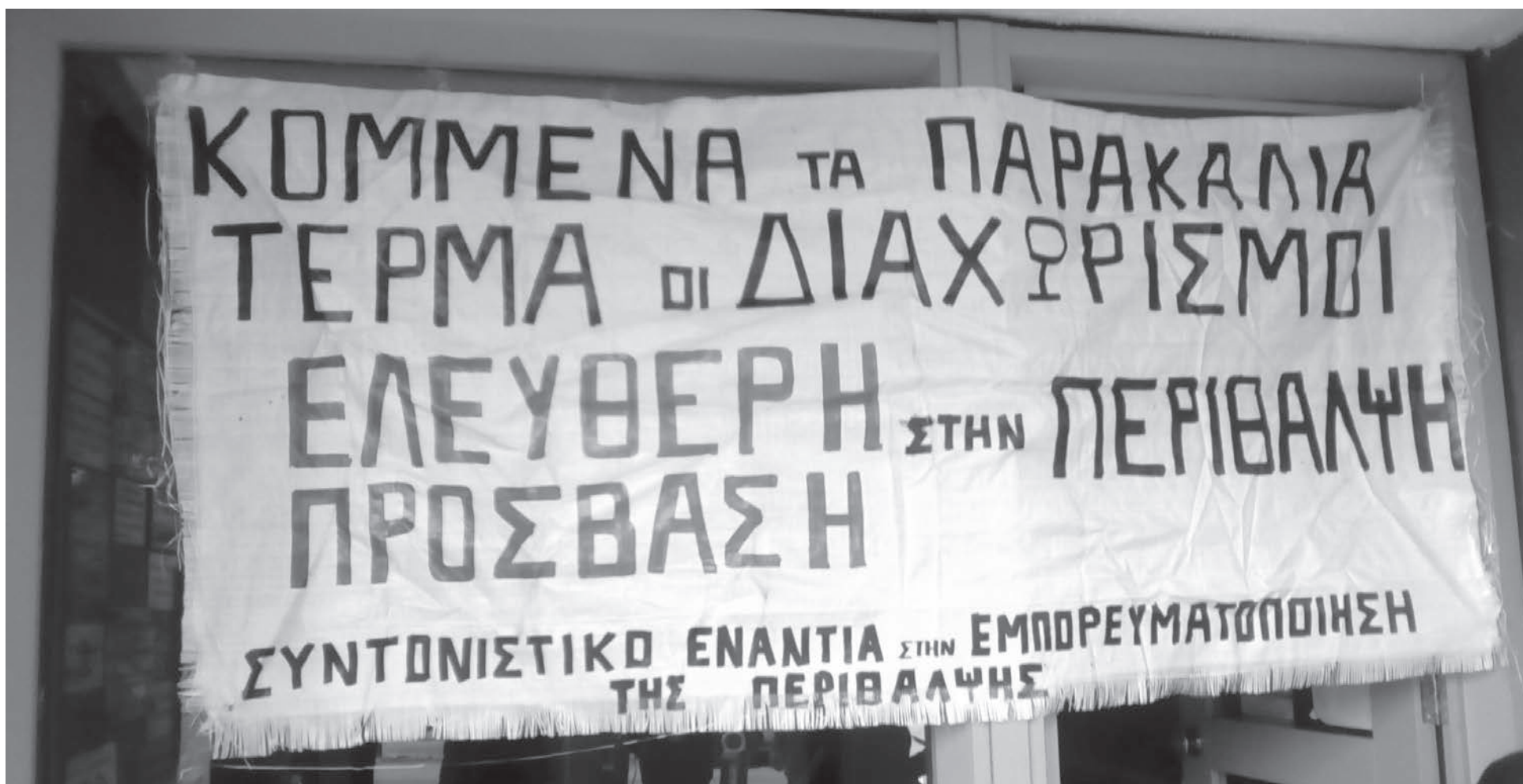
Όσο επικρατεί το υπάρχον σύστημα και η οργάνωση της κοινωνίας είναι κάθετη, τα απορρίμματα θα αντιμετωπίζονται σαν προϊόντα, και θα παραμένουν στον φαύλο κύκλο του χρήματος. Επομένως, τα κέρδη από την διαχείριση των απορριμμάτων τα καρπώνεται η άρχουσα τάξη. Για εμάς η λύση βρίσκεται στην οριζόντια δόμηση της κοινωνίας, δηλαδή μέσω της αυτοοργάνωσης, όπου θα απεμπλακούν τα απορρίμματα από τον κύκλο του χρήματος, και έτσι θα χαθεί το καπιταλιστικό πρόσημο από τη διαχείριση των απορριμμάτων. Ως εκ τούτου, στόχος θα είναι η αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με το περιβάλλον χωρίς την κατασπατάληση των φυσικών πόρων, και όχι η άντληση υπεραξίας από την άρχουσα τάξη ή το κράτος. Όλα τα παραπάνω μπορούν να επιτευχθούν με αιχμή την ελευθεριακή παιδεία, μέσω της οποίας οι άνθρωποι θα αποτινάξουν τον ρόλο του καταναλωτή. Μέρος της λύσης είναι η κομποστοποίηση, η διαλογή στην πηγή και η επαναχρησιμοποίηση των υλικών που προορίζονται για τους κάδους των απορριμμάτων. Το σημαντικότερο όμως είναι να παύσουν να αποτελούν τα απορρίμματα προϊόν, γιατί για όσο θα αντιμετωπίζονται με αυτόν τον τρόπο, τόσο θα χρειάζεται να υπάρχουν χωματερές για να συγκεντρώνονται τα σκουπίδια.

**ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ Χ.Υ.Τ.Α.
ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ**

✍ **Ζώνη Ε'**

Αναρχική ομάδα από τα Άνω Λιόσια

“Όλες οι τέχνες γεννούν τους δεξιότεχνες τους, η τέχνη του κυβερνάν δεν γεννά παρά τέρατα.



Ανακοίνωση από το Συντονιστικό για την ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη

Την Πέμπτη 21 Απριλίου 2016, προβήκαμε σε κατάληψη του στούντιο του σταθμού «93,4 στο κόκκινο» στη Θεσσαλονίκη στην ώρα της εκπομπής του κ. Λυκεσά, σε απάντηση δημοσιεύματος του ιδίου στην «Εφημερίδα των Συντακτών» το Σάββατο 16 Απριλίου 2016, καθώς η εφημερίδα δεν διατηρεί πλέον γραφεία στη Θεσσαλονίκη. Δημοσίευμα, το οποίο λασπολογεί την παρέμβαση που έγινε στο νοσοκομείο Κιλκίς από το «Συντονιστικό για την Ελεύθερη Πρόσβαση στην Περίθαλψη» με μοίρασμα κειμένων σε ελληνικά και αραβικά για την κατάσταση του συστήματος υγείας και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν ντόπιοι και μετανάστες κατά την πρόσβασή τους σε αυτό.

Συντονιστικό για την ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη

Από τις αρχές Γενάρη 2016 στα πλαίσια της κορύφωσης των γεγονότων που περιγράφονται ως «μεταναστευτική κρίση», καθώς και των ρηγμάτων και των συναντήσεων που δημιούργησε η κατάληψη μεταναστών/ριών «Ορφανοτροφείο», συγκροτήθηκε το «Συντονιστικό για την Ελεύθερη Πρόσβαση στην Περίθαλψη».

Συντονιστικό στο οποίο συμμετέχουν, μετά από πρόσκληση των «health workers», συλλογικότητες που είχαν ήδη και επί χρόνια συνεργαστεί σε κινητοποιήσεις για την ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη («Σωματείο Βάσης Σεργιτόρων Μαγειρών», «Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης», κατάληψη «Φάμπρικα Υφανέτ»), η συνέλευση της Κατάληψης Στέγας Μεταναστών/ριών «Ορφανοτρο-

φείο» και το υπό ίδρυση «Σωματείο Βάσης στον Χώρο της Ψυχικής Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας».

Στόχος του η συνέχιση των αγώνων για ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη χωρίς διαχωρισμούς και παρακάλια. Αγώνων που θέλαμε και θέλουμε, επιδιώξαμε και επιδιώκουμε και σε κάποιο βαθμό καταφέρνουμε να δίνουμε από κοινού με τις/τους μετανάστριες/ες που βίωναν και βιώνουν με τον πιο έντονο τρόπο τον κοινωνικό, ταξικό και φυλετικό αποκλεισμό, τυπικό και άτυπο.

Γι' αυτό το λόγο άλλωστε τα κείμενα και οι αφίσες μας γράφονταν και γράφονται στη γλώσσα των ανθρώπων που συναντιόμαστε και απευθυνόμαστε, αραβικά, αλβανικά, αγγλικά και ελληνικά.

Μια πρώτη δόση της πρώτης φοράς ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Στα πλαίσια λοιπόν της δράσης του Συντονιστικού, οργανώθηκαν με επιτυχία παρεμβάσεις σε τοπικές υγειονομικές δομές -όπου το κλίμα που συναντήσαμε στους εργαζόμενους ήταν θετικό και απείχε πολύ από το στερεότυπο του αποκλεισμού-, σε νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης (μοιράσματα κειμένων - παρεμβάσεις - αφισοκολλήσεις) καθώς και σε μια εκδήλωση που έγινε σε ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης με κεντρικό ομιλητή ένα από τα κεντρικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ για την υγεία, παλιό συνδικαλιστή και νυν υγειονομικό διοικητή της 4ης περιφέρειας, κ. Στρατή Πλωμαρίτη.

Σε αυτήν την παρέμβαση, με κεντρικό περιεχόμενο από την πλευρά μας την καταγγελία τόσο του αποκλεισμού των μεταναστών/ριών χωρίς χαρτιά, όσο και της επιδείνωσης της θέσης των ανασφάλιστων που φέρνει το παράλληλο πρόγραμμα, πήραμε μια πρώτη γεύση του τι επρόκειτο

να ακολουθήσει. Τα περίπου 30 άτομα που βρέθηκαν εκεί για να μοιράσουν την προκήρυξη /καταγγελία, συνάντησαν 3 κλούβες ΜΑΤ, κάμποσους ΔΙΑΣ καθώς και αρκετούς ασφαλίτες που απέκλεισαν οποιαδήποτε πρόσβαση στο χώρο της εκδήλωσης. Για κακή τους τύχη, κάποιοι από μας είχαν περάσει ήδη στον χώρο της εκδήλωσης και, δυστυχώς γι' αυτούς, η παρέμβαση έγινε...

Τα γεγονότα στο Κιλκίς

Στα πλαίσια της συνέχισης των παρεμβάσεων για ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη βρεθήκαμε 12 άτομα από το Συντονιστικό για παρέμβαση στο νοσοκομείο Κιλκίς. Από την στιγμή που αρχίσαμε το μοίρασμα του κειμένου σε επαγγελματίες οδηγούς ΤΑΧΙ στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου βρεθήκαμε απέναντι σε ωμή φασιστική, λεκτική, επίθεση από δύο οδηγούς με τη σιωπηρή ανοχή 6-7 άλλων. Με υποτιμητικές εκφράσεις για τους νοσηλευόμενους Άραβες και με ξεκάθαρη διάθεση εκφοβισμού όσων είχαν αντίθετη γνώμη δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι δε σκοπεύαμε να ακούμε αδιαμαρτύρητα τις χυδαιότητες τους. Χυδαιότητες που, πέρα από τη ματσίλα και την εθνίλα, μύριζαν ξεκάθαρα και «ευρώ» και εκμετάλλευση των ταλαιπωρημένων και τρομοκρατημένων μεταναστών/ριών, από ένα κύκλωμα που έχει στηθεί και τους απομυζά (καντίνες, μεταφορές, φορτίσεις κινητών...). Συνεχίζοντας το μοίρασμα του κειμένου στα ελληνικά τα αραβικά και τα αγγλικά, και ενώ ήδη συζητούσαμε με κάποιους Άραβες που κατάλαβαν ότι μεταξύ των άλλων μιλούσαμε και τη γλώσσα της αλληλεγγύης, δεν αργήσαμε να συναντήσουμε έναν ΖΗΤΑ που έφτασε στον προαύλιο χώρο, ενημερωμένος για την παρέμβαση από έναν οδηγό ΤΑΧΙ φασίστα

(όπως ο ίδιος αποκάλεσε τον εαυτό του).

Την ίδια στιγμή, η Προϊσταμένη κατέβαζε τις αφίσες, οι οποίες ήταν και αυτές, όπως και τα κείμενα, γραμμένες σε διαφορετικές γλώσσες, από χώρους ήδη πυκνά αφισοκολλημένους, ισχυριζόμενη ότι χρειάζεται άδεια από τον Διοικητή για να προβούμε στο απονενομημένο της αφισοκόλλησης! Ενώ της υπενθυμίζαμε ότι η διακίνηση ιδεών σε δημόσιους χώρους υποτίθεται ότι είναι ελεύθερη από το '74 και μετά, έφτασαν στον χώρο ένα τσούρμο από 4 νέους (αη)ΔΙΕΣ και κάποιους ασφαλίτες. Όταν επιχειρήσαν



να μας κάνουν εξακρίβωση στοιχείων, εξηγήθηκε ότι αυτό δεν είναι κάτι που διαπραγματευόμαστε και συνεχίσαμε το μοίρασμα στο χώρο του Νοσοκομείου. Στη συνέχεια και ενώ μια ακόμα ομάδα ασφαλιτών κι ένα αστυνομικό τζιπ έφτασαν στο χώρο, απειληθήκαμε για προσαγωγή εάν δεν υποβαλλόμασταν σε έλεγχο ταυτοτήτων. Επαναλάβαμε την άρνηση μας δηλώνοντάς τους ότι θα έπρεπε να μας προσάγουν παρά τη θέληση μας και όλους μαζί και συνεχίσαμε την παρέμβαση.

Λίγο πριν, βέβαια, ο Διοικητής του Νοσοκομείου Μπαλαμπανίδης - γνωστός και από τη συμμετοχή του στις διώξεις της αγωνιζόμενης συναδέλφου Λ.Ζ. λόγω της συμμετοχής της στην κατάληψη του νοσοκομείου Κιλκίς το 2012- επιβεβαίωσε την απαγόρευση της αφισοκόλλησης σε δημόσιους χώρους και απειλούσε με εισαγγελία.

Στη συνέχεια, και αφού ολοκληρώσαμε το μοίρασμα των κειμένων στα ελληνικά και στα αραβικά και συζητήσαμε με αρκετούς εργαζόμενους και επισκέπτες του Νοσοκομείου, αποχωρήσαμε.

Οι τοπικοί σερίφηδες, για να αποδείξουν την ισχύ τους, υπέβαλλαν τους οδηγούς των οχημάτων σε τροχονομικό (!) έλεγχο (άδεια, διπλώματα ασφάλειας κτλ) , για να τελειώσει έτσι η παρέμβαση μας στο Νοσοκομείο.

Από τους «προβοκάτορες» και τους «γνωστούς – αγνώστους», στη θεωρία των «σκοτεινών κύκλων» και της «υποκίνησης».

Το τελευταίο διάστημα βρισκόμαστε μπροστά στην κορύφωση του δράματος των μεταναστών, κορύφωση της απόγνωσης που βαδίζει, όχι τυχαία, μαζί με την κορύφωση της

ανικανότητας της κυβέρνησης να προσφέρει τίποτα περισσότερο από αδιέξοδα.

Οδηγούμενοι οι μετανάστες, από τις άθλιες πολιτικές της ΕΕ¹ και μια κυβέρνηση σε πανικό, σε στρατόπεδα στη μέση του πουθενά με συνθήκες στάβλου (βλ. Παννιτσα, Κατσικά Ιωαννίνων), όπου τα ντόπια φασισταριά (με ράσα και στολές ή και χωρίς) πετάνε γουρουνοκεφαλές και κουνάνε απειλητικά κοντάρια με σταυρούς και σημαίες, δεν είναι παράξενο που δεν δείχνουν καμιά εμπιστοσύνη ούτε στην κυβέρνηση², ούτε στην ΕΕ για τη διαχείριση της κρίσης.

Φτάνοντας οι άνθρωποι αυτοί στα άκρα, σε έσχατες μορφές επιβίωσης οδηγούνται και σε έσχατες μορφές διαμαρτυρίας! Γι' αυτές, όμως, η κυβέρνηση θέλει να εμφανίζει ότι αυτοί που φταίνε είναι οι «αόρατοι σκοτεινοί κύκλοι των υποκινητών», οι καινούριοι «γνωστοί – άγνωστοι».

Το σχέδιο παλιό, γνωστό και χλιοφορεμένο. Η αιτία των προβλημάτων εδράζεται όχι στα υπουργικά γραφεία και τις ευρωπαϊκές πολιτικές, στο παπαδαριό και τα φασισταριά, αλλά σε σκοτεινούς κύκλους άγνωστων υποκινητών!

Φιλανθρωπία και αντικειμενοποίηση, η μόνη επιτρεπτή σχέση με τα υπόλοιπα των καπιταλιστικών διαίρεσεων.

Μέσα στην παγκόσμια καπιταλιστική κρίση τα μπλοκ εξουσίας του πλανήτη αναδιρθρώνονται με καλά οργανωμένη βία. Τα υπόλοιπα αυτών των αναδιρθρώσεων, οι τσαλαπατημένοι και περισσευούμενοι είναι καλοί ως αθώα δυστυχημένα θύματα που δέχονται αγγόγυστα τη φιλανθρωπία μας! Αλίμονο σε όποιον από αυτούς τολμήσει να διεκδικήσει τα αυτονόητα! Κοντά σε αυτούς, αλίμονο και σε όποιον τολμήσει να τους απευθύνει το λόγο για κοινή δράση, να σπάσει τα στεγανά που επιτρέπουν στην κρατική βία να μετατρέψει τους ανθρώπους σε τρομοκρατημένο άβουλο τσούρμο.

Το μονοπώλιο της απεύθυνσης του λόγου σε αυτούς τους ανθρώπους ανήκει στο κράτος και τις εγκεκριμένες ΜΚΟ! Δεν επιτρέπεται σε άλλον να τους απευθυνθεί και, οπωσδήποτε δεν επιτρέπεται να τους απευθυνθεί για την ανάπτυξη κοινών αγώνων!

Δεν μας παραξενεύει αυτή η στάση από την πλευρά του μπλοκ της κυριαρχίας. Κάποιοι από εμάς την ξανασυναντήσαμε όταν απευθυνθήκαμε σε μετανάστες για πρώτη φορά στη γλώσσα τους. Οι κρατικοί γιδοβοσκοί ξέρουν να οργανώνουν τους ανθρώπους σε φοβισμένα κοπάδια.

Για τους κρατικούς γιδοβοσκούς και τα παπαγαλάκια τους, για τους κοντυλοφόρους των νέων μαχαραγιάδων.

Λίγα λόγια για τον Λυκεσά και τη διατεταγμένη δημοσιογραφία. Οι διατεταγμένοι κοντυλοφόροι δεν είναι κάτι το καινούργιο. Το ανάποδο, αν υπάρχει, είναι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα.

Η οργάνωση και η περιφρούρηση της απομόνωσης των μεταναστών, η μετατροπή των ανθρώπων σε υποταγμένα κοπάδια, η απόσχιση των ευθυνών της εξουσίας για τις αντιδράσεις απέναντι στην άθλια κατάσταση στους

χώρους «φιλοξενίας» , προϋποθέτουν τη δημιουργία του σεναρίου των υποκινούμενων ταραχών, ένα υποτυπώδες δηλαδή σκηνοθετικό στήσιμο της υπόθεσης.

Για τις πιο βρώμικες δουλειές ωστόσο των εξοντώσεων μέσω στημένων δημοσιευμάτων διαλέγονται και προωθούνται οι πιο κατάλληλοι, όπως ο κ. Λυκεσάς. Με αποκλειστικές πληροφορίες από τον κ. Μπαλαμπανίδη και τον κ. Πλωμαρίτη, από αυτούς δηλαδή που στήνουν την ιστορία, μετατρέπει σε άγνωστους, καταπώς τον βολεύει, συλλογικότητες με 10ετή δράση στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Θεωρεί έγκλημα να πει κάποιος στους μετανάστες, μεταξύ άλλων, ότι στα νοσοκομεία υπάρχει φακελάκι μιλώντας για τους φραγμούς και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει όποιος βρεθεί στην ανάγκη του συστήματος υγείας, ντόπιος ή μετανάστης. Παράλληλα, βάζει σε μια ανακοίνωση τους εργαζόμενους να καταδικάζουν μια προκήρυξη στα αραβικά που το περιεχόμενο της δε γνωρίζουν παρά μόνο από τη μετάφραση, του Μπαλαμπανίδη (;) να υποθέσουμε, ενώ δεν λένε τίποτα για την ίδια προκήρυξη στα ελληνικά που τους μοιράστηκε μαζικά και τη συζητήσαν με αρκετούς από εμάς διεξοδικά.

Με αυτόν τον τρόπο, επιχειρείται η δημιουργία κλίματος δυσφήμισης και απομόνωσης, μέσω αποσπασματικής χρήσης των όσων γράφουμε, καθώς και η μετατροπή μας από γνωστούς- γνωστότατους σε σκοτεινούς-άγνωστους, με δημοσίευμα στην εφημερίδα των συντακτών, πιθανότατα στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων που η εφημερίδα έχει αναλάβει τώρα που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ετοιμάζεται να περάσει τα πιο σκληρά της μέτρα.

Πρέζες υπάρχουν πολλές, σαν την εξουσία καμία.

Μόνιμη στόχευση ολόκληρου του πολιτικού χώρου της καθεστωτικής αριστεράς αποτελεί η εξουσία. Αποτελεί γι' αυτήν τον υπέρτατο στόχο, σε βαθμό που να δικαιολογείται κάθε χειρισμός αρκεί αυτός να οδηγεί στην κατάληψη ή τη διατήρησή της.

Έτσι, όπως όλο το διάστημα πριν τις εκλογές του Γενάρη, η προοπτική κατάκτησής της εξουσίας επέβαλε μέσω κομματικών συνδικαλιστών, όπως ο κ. Πλωμαρίτης, το κλείσιμο των κοινωνικών μετώπων, έτσι και το διάστημα μετά τις εκλογές μια αντίστοιχη δυναμική πρέπει να αναδυθεί.

Τώρα πρέπει να υλοποιηθούν οι δεσμεύσεις των μνημονίων, το παράλληλο πρόγραμμα, ο αποκλεισμός δηλαδή των χωρίς χαρτιά, η επιδείνωση της θέσης των ανασφάλιστων, καθώς η υποτυπώδης πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας γίνεται σε ένα συνεχώς υποβαθμιζόμενο δημόσιο σύστημα υγείας, το μοίρασμα του θανάτου και της αρρώστιας στα πιο αδύναμα κοινωνικά κομμάτια...

Όποιος αντιστέκεται σε αυτό, όποιος αποκαλύπτει τι πραγματικά κρύβεται πίσω από τις μεγαλόστομες διακηρύξεις θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ανάλογα: διμοιρίες των ΜΑΤ, παπαγα – Λυκεσαδες, μαθημένοι σε αυτή τη δουλειά Μπαλαμπανήδηδες, καθώς βέβαια και οι εισαγγελείς που κάνουν τώρα πια τη δύσκολη δουλειά της ΣΥΡΙζοσπαστικής Αριστεράς. Τους είπαν ότι η εξουσία θα τους ανέβαζε ψηλά, δεν τους είπαν όμως που θα τους έριχνε...

1 <http://www.madata.gr/mobile/epikairota/social/475424.html> Η αποχώρηση των «Πατρών Χωρίς Σύννορα» από τα hotspots γίνεται εξαιτίας της διαφωνίας της οργάνωσης με τις αποφάσεις Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας, με τις οποίες «επισημοποιείται ένα σύστημα που θέτει σε κίνδυνο το άσυλο και σε πλήρη περιφρόνηση την ανθρωπιστική βοήθεια και την προστασία των αναγκών. Αρνούμεστε να σχετιστούμε με αυτό τον κυνικό μηχανισμό», παρατηρεί η κ. Προβοπούλου.

2

NoBorder Camp Θεσσαλονίκη

Μετά το κλείσιμο των συνόρων, τον περασμένο Μάρτη, άρχισε να δημιουργείται ένα ιδιότυπο απαρτχάιντ, με την εκτόπιση μεταναστών σε στρατόπεδα και πρώην βιομηχανικά κτήρια, ιδίως μετά την εκκένωση της Ειδομένης (η φιλανθρωπία των ΜΚΟ και ο απολίτικος εθελοντισμός έπαιξαν ρόλο προληπτικής καταστολής, με τη διαρκή υποτίμηση και πειθάρχηση που επέβαλαν, και τελικά η επίδειξη ευάριθμων δυνάμεων της αστυνομίας σε συνδυασμό με την ανθρωπιστική διακοπή της υδροδότησης άρκεσαν για την «χωρίς βία» εκκένωση). Η δημιουργία δεκάδων χώρων συγκέντρωσης για τους «αόρατους» σε συνδυασμό με τη στρατιωτικοποίηση της διαχείρισης της μετανάστευσης καθιστούν την αναγκαιότητα του NoBorder Camp ακόμα πιο επιτακτική.



Ιστορικό

Η ιδέα για ένα NoBorder Camp πρωτοεμφανίστηκε την άνοιξη του 2015 (όταν ο «δρόμος των δυτικών βαλκανίων» δεν είχε ακόμα απασχολήσει την δημοσιότητα), από συντρόφους και συντρόφισσες που δρούσαν στην περιοχή της Ειδομένης από το φθινόπωρο του 2014.

Η πρόταση συζητήθηκε σε διεθνές επίπεδο κατά τη διάρκεια του Beyond Europe Camp (Ιερισσός, Αύγουστος 2015), το οποίο συνέπεσε με τη ραγδαία αύξηση του αριθμού των μεταναστών που περνούσαν από το Αιγαίο. Στη συνέχεια η ιδέα για ένα NoBorder Camp συζητήθηκε στη Βαλκανική Αναρχική Συνάντηση (Θεσσαλονίκη, Οκτώβρης 2015) και ήταν ένα από τα θέματα συζήτησης με τους δεκάδες συντρόφους και συντρόφισσες από πολλές ευρωπαϊκές χώρες που άρχισαν να διατρέχουν τα Βαλκάνια για να συμμετάσχουν στα δίκτυα έμπρακτης αλληλεγγύης που δημιουργούνταν.

Στα τέλη Νοέμβρη του 2015 ξεκίνησε η αντεπίθεση της Ευρώπης-Φρούριο. Στις αρχές του 2016 ήταν προφανές ότι το πλήρες κλείσιμο των συνόρων ήταν θέμα χρόνου. Στις 13 και 14 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκαν ταυτόχρονα 3 διεθνείς συναντήσεις (Λιουμπλιάνα-Σλοβενία, Γκέτινγκεν-

Γερμανία, Σόφια-Βουλγαρία). Και στις τρεις τονίστηκε η αναγκαιότητα για πραγματοποίηση ενός NoBorder Camp το καλοκαίρι του 2016, στη Θεσσαλονίκη. Στις 7 Μάρτη, σύντροφοι και συντρόφισσες από 10 συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης αποφάσισαν επισήμως τη δημιουργία συνέλευσης ομάδων και ατόμων με αντικείμενο τη διοργάνωση του NoBorder Camp 2016, στις 15 με 24 Ιούλη 2016, στο πανεπιστημιακό campus της Θεσσαλονίκης.

Πολιτικό πλαίσιο – στόχοι του NoBorder 2016

Στις 31 Μάρτη, ενώ στην ελληνική βουλή υπερψηφιζόταν η συμφωνία Ε.Ε.- Τουρκίας για το σφράγισμα της βαλκανικής οδού, δημοσιοποιήθηκε το επίσημο κάλεσμα του Thessaloniki NoBorder Camp 2016, στον ιστότοπο www.noborder2016.com. Δεν θέλουμε να καταχραστούμε τον χώρο της εφημερίδας μεταφέροντας εδώ το πολιτικό πλαίσιο της συνέλευσης (βρίσκεται στον ιστότοπο). Η αφετηρία του σκεπτικού είναι ότι οι κινήσεις και οι διασυννοριακοί αγώνες των μεταναστών και μεταναστών αμφισβητούν με την ίδια τους την ύπαρξη μια σειρά κρατικών και υπερκρατικών πολιτικών, διαχωρισμών και καταπίεσεων. Στο πλαίσιο της πρόσφατης δομικής κρίσης του καπιταλισμού, το κεφάλαιο επιθυμεί τη μετατροπή όσων διασχίζουν τα σύνορα σε πλεονάζοντα εφεδρικό στρατό εργασίας και ταυτόχρονα την αξιοποίησή τους ως αποδιοπομπαίων τράγων για την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Επομένως, προϋπόθεση ώστε η εξουσία και το κεφάλαιο να μην εξουδετερώσουν και αξιοποιήσουν προς όφελός τους την κίνηση των μεταναστών και μεταναστών, αλλά αντιθέτως να ολοκληρωθεί ο χειραφετησιακός της χαρακτήρας, είναι οι αγώνες των μεταναστών και μεταναστών να ενισχυθούν, να αποκτήσουν συγκεκριμένες δομές και να συναντηθούν με τους αγώνες και τα οριζόντια δίκτυα των «ντόπιων».

Ως στόχοι του NoBorder Camp τέθηκαν:

- 1) Η ενίσχυση των ήδη υπάρχουσών ομάδων μεταναστών, ως οργανωτικού παραδείγματος για τις μετανάστρες και τους μετανάστες που εγκλωβίζονται. Η ανάδειξη των αιτημάτων των μεταναστών: ανοιχτά σύνορα, κατάργηση κέντρων κράτησης και επαναπροώθησης, χαρτιά, άσυλο και δικαιώματα. Η σύνδεση των ποικίλων αγώνων των μεταναστών από το Καλαί έως την Ειδομένη.
- 2) Η δημιουργία νέων αυτοοργανωμένων δομών αλληλεγγύης σε μετανάστες, η ενίσχυση και δικτύωση των υπάρχουσών.
- 3) Να ενισχυθούν τα βαλκανικά και ευρωπαϊκά δίκτυα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκαν τους τελευταίους μήνες.
- 4) Να απαντηθεί ο αναδυόμενος ρατσιστικός και εθνικιστικός λόγος.
- 5) Να συνδεθούν οι αγώνες ντόπιων και μεταναστών εργατών.

Κινητοποιήσεις, δράσεις, εκδηλώσεις, workshops

Η καμπάνια προετοιμασίας βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη: στον ιστότοπο υπάρχουν οι στοχεύσεις, το πολιτικό πλαίσιο, οι ομάδες εργασίας κ.λπ. σε οχτώ γλώσσες: ελληνικά, αγγλικά, αραβικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, ιταλικά και σλοβενικά. Υπάρχει τμήμα με ειδήσεις σχετικά με τους αγώνες των μεταναστών/τριών, καθώς και ιντερνετικό ραδιόφωνο NoBorder. Ετοιμάζεται η έκδοση πολύγλωσσης εφημερίδας αντιπληροφόρησης. Έχουν γίνει ή θα γίνουν εκδηλώσεις ενημέρωσης σε Αθήνα, Βόλο, Λάρισα, Ιωάννινα αλλά και διεθνώς: μέσα στο Μάη έγιναν εκδηλώσεις

ενημέρωσης σε 4 πόλεις της Γερμανίας και την Πράγα, καθώς και βαλκανική συνάντηση προετοιμασίας στο Βελιγράδι.

Στις ημέρες του NoBorder θα πραγματοποιηθούν δράσεις στα σύνορα, σε «κέντρα μετεγκατάστασης», καθώς και σε κέντρα κράτησης και επαναπροώθησης. Επίσης, δράσεις μέσα στη Θεσσαλονίκη, συμπεριλαμβανομένης μιας μεγάλης πορείας «migrants' pride». Η ενίσχυση των δομών και των δικτύσεων θα είναι κεντρικό θέμα των συζητήσεων στο No Border Camp. Θα πραγματοποιηθεί επίσης ένα αντικαπιταλιστικό – αντιπατριαρχικό – αντιρατσιστικό συνέδριο με βασικό άξονα τη μετανάστευση, συναρθρωμένη με τις όψεις εκείνες του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας που θα ήθελαν να αναπτύξουν οι ενδιαφερόμενες ομάδες και άτομα. Οι βασικοί άξονες είναι τρεις:

Α. Αυτονομία μετακίνησης (στρατηγικές και πρακτικές επιβίωσης, αγώνα, αλληλεγγύης, δικτύωσης, επικοινωνίας, αλληλοβοήθειας των μετακινούμενων πληθυσμών, δομές αλληλεγγύης, καταλήψεις-κοινωνικά κέντρα αγώνα, σύνδεση αγώνων ντόπιων και μεταναστών κ.λπ.)

Β. Διαθεματικές νέες περιφράξεις (πολιτικές βίαιης εκτόπισης, αποστέρησης και υφαρπαγής των πόρων και μέσων παραγωγής και αναπαραγωγής, ταξικές διαστάσεις της μετανάστευσης, εθνικιστική-ρατσιστική-φασιστική ρητορική και πρακτικές, έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης, κυκλώματα εμπορίας, διακίνησης, εμπορίου ανθρώπινων οργάνων κ.λπ.)

Γ. Κρατικές και υπερκρατικές πολιτικές διακυβέρνησης μετακινούμενων πληθυσμών (ο ρόλος του κράτους, της φιλανθρωπίας και του εθελοντισμού, το «καθεστώς μόνιμης εξαίρεσης», πόλεμος-γεωπολιτική-νεοαποικιοκρατία, Ευρώπη-Φρούριο και στρατόπεδα κράτησης μεταναστών, κρατικές και διακρατικές πολιτικές αστυνόμευσης, έλεγχου, εγκλεισμού, επαναπροώθησης, παρανομοποίησης των μετακινούμενων πληθυσμών)

Οργανωτικά ζητήματα

Το No Border Camp θα πραγματοποιηθεί μέσα από αυτοοργανωμένες, οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές δομές και διαδικασίες, που θα μας απεμπλέξουν από επίσημους θεσμούς, φορείς, κόμματα και κυρίαρχα παγκόσμια και τοπικά μίντια. Έχουν δημιουργηθεί οι ακόλουθες ομάδες εργασίας, στις οποίες καλούνται να συμμετάσχουν και να συνδιαμορφώσουν όλες/οι οι ενδιαφερόμενοι/ες:

ομάδα υποδομών: facilities@noborder2016.com
ομάδα τύπου: counterinfo@noborder2016.com
ομάδα κουζίνας: comidadigital@noborder2016.com
ομάδα συναυλιών και καλλιτεχνικών δράσεων: musicarts@noborder2016.com
legal team: legalteam@noborder2016.com
γενικές ερωτήσεις: contact@noborder2016.com

Διεθνής κινητοποίηση

Τη διοργάνωση υποστηρίζουν το δίκτυο Beyond Europe, το No Borders Morocco, σύντροφοι/ισσες από Moving Europe, WatchTheMed Alarm Phone, welcome2europe, αυτοοργανωμένες ομάδες μεταναστών, δίκτυα κοινωνικών κέντρων της Βόρειας Ιταλίας, το δίκτυο «Ongi etorri Errefuxiatuak» (χώρα των Βάσκων), κουζίνες NoBorder από διάφορες χώρες, ενώ οργανώνεται караβάνι που θα διασχίσει όλες τις βαλκανικές χώρες πραγματοποιώντας δράσεις και καταλήγοντας στη Θεσσαλονίκη για το NoBorder Camp.

Μπάτσοι και μαφιόζοι λυμαίνονται τα Εξάρχεια – Να τους τσακίσουμε!

Το Σάββατο 27 Φεβρουαρίου 2016, τρεις σύντροφοι από το Κατειλημένο Κοινωνικό Κέντρο Βοξ στην πλατεία Εξαρχείων υπέστησαν δολοφονική επίθεση από εμπόρους ναρκωτικών και άλλα άθλια υποκείμενα που λυμαίνονται την πλατεία και ευρύτερα την περιοχή. Ο ένας σύντροφος νοσηλεύτηκε για μέρες σε νοσοκομείο σε κρίσιμη κατάσταση, λόγω κρανιοεγκεφαλικών κακώσεων.

Τα τελευταία χρόνια, την περιοχή των

τελεί διαχρονική επιδίωξη να μετατραπούν τα Εξάρχεια από μια περιοχή με αγωνιστική, ριζοσπαστική και αναρχική παράδοση σε γκέτο, να λουμπενοποιηθούν και να αποτελέσουν ένα πεδίο αντικοινωνικών και κανιβαλιστικών συμπεριφορών, όπου θα επικρατεί η εξαθλίωση, η μιζέρια και θα βασιλεύουν κάθε είδους υποπροϊόντα του καπιταλισμού.

Μετά την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορ-

νιζόμενα κομμάτια και την κοινωνία. Με προκάλυμμα διάφορες πολιτικές ταμπέλες και χρησιμοποιώντας διάφορες προφάσεις, σημειώθηκαν επιθέσεις ακόμα και σε αγωνιστές.

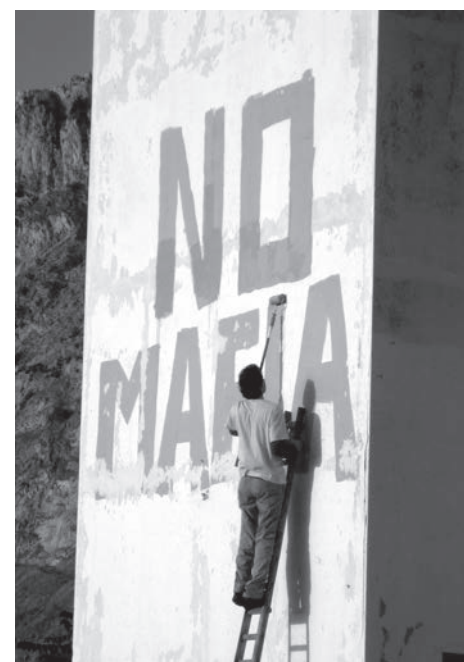
Απέναντι σε αυτήν τη συνθήκη υπήρξαν προσπάθειες είτε οργανωμένες είτε αυθόρμητες να αντιμετωπιστούν τέτοιες συμπεριφορές και πρακτικές, αλλά δυστυχώς δεν στάθηκαν αρκετές και δεν αγκαλιάστηκαν από μεγάλο κομμάτι των αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Αντίθετα, το «χάιδεμα» και η ανοχή απέναντι σε διάφορα παρασιτικά στοιχεία και αντικοινωνικές συμπεριφορές είχε ως αποτέλεσμα να μην μπορούσαμε να υπερασπιστούμε το ανοιχτό κοινωνικό πεδίο των Εξαρχείων, που δημιουργήσαμε με τους αγώνες μας, και να αφήσουμε να το λυμαίνονται διάφορα υποπροϊόντα του καπιταλισμού και αντικοινωνικά παράσιτα, όπως η μαφία των ναρκωτικών, κάθε λογής μπράβοι και συμμορίες διαφόρων λούμπεν στοιχείων.

Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν μια πραγματικότητα που ενυπάρχει μόνο στα Εξάρχεια, συμβαίνουν σε όλο και περισσότερες περιοχές και όχι μόνο μέσα στην Αθήνα, και καταδεικνύουν την συνεχόμενη υποβάθμιση της ζωής μας. Είναι το αποτέλεσμα της χρεοκοπίας του καπιταλιστικού συστήματος και αποτελούν το μέλλον που επιφυλάσσεται για μας και όλους τους από τα κάτω αυτού του κόσμου. Όσο βαθιάει η εκμετάλλευση και η καταπίεση, όσο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια θα οδηγούνται στη φτώχεια, την εξαθλίωση και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Ολόκληρες περιοχές, όπου συχνάζουν και κατοικούν φτωχοί, εργαζόμενοι, άνεργοι, ντόπιοι και μετανάστες, θα μετατρέπονται σε γκέτο, όπου θα στοιβάζονται όσοι δεν είναι χρήσιμοι για την παραγωγική διαδικασία. Σε αυτές τις περιοχές, όπου θα πετιούνται σαν σκουπίδια οι άνθρωποι στερημένοι από κάθε ελπίδα για το μέλλον, θα επικρατούν ο νόμος του ισχυρού και το «όλοι εναντίον όλων», που αποτελούν την κυρίαρχη αντίληψη που διέπει τον καπιταλιστικό κόσμο. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός θα είναι η κυρίαρχη συνθήκη, μια συνθήκη η οποία από τη μία αποσυνθέτει κάθε έννοια κοινότητας εντείνοντας τις αντικοινωνικές συμπεριφορές, και από την άλλη λειτουργεί ενισχυτικά στους σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου, καθώς δημιουργεί ευνοϊκότερους όρους για την επίθεση, τον έλεγχο, την καθυπόταξη και την εκμετάλλευση της κοινωνίας.

Αμέσως μετά την επίθεση που δέχτηκαν οι σύντροφοι στις 27 Φεβρουαρίου ένας καινούργιος κύκλος κινητοποιήσεων ξεκίνησε με επίκεντρο την πλατεία Εξαρχεί-

ων. Πορείες, αφισοκολλήσεις, επιθετικές κινήσεις εναντίον των μαφιόζων και των κρατικών προστατών τους, μοιράσματα κειμένων, συγκεντρώσεις. Επίσης έχουν οργανωθεί ολόήμερες εκδηλώσεις ταξικής αλληλεγγύης και κοινωνικής αυτοοργάνωσης στο χώρο της πλατείας από την «Συνέλευση για την επανοικειοποίηση των Εξαρχείων». Συλλογικότητες και άτομα που δραστηριοποιούνται στην περιοχή των Εξαρχείων και όχι μόνο, με διαφορετικές σε πολλά σημεία αντιλήψεις και στρατηγικές, έχουν κινητοποιηθεί με στόχο την επανοικειοποίηση της πλατείας Εξαρχείων και ολόκληρης της περιοχής.

Ενάντια στο κράτος, τις μαφίες, τις συμμορίες, τον κοινωνικό κανιβαλισμό και τις αντικοινωνικές πρακτικές, να προωθήσου-



με την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση και να αντιτάξουμε παντού την κοινωνική αυτοοργάνωση, την ταξική αλληλεγγύη και τη μαχητική αντίσταση. Να στήσουμε αναχώματα στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς κράτους και κεφαλαίου. Να ενισχύσουμε τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις, τις αυτοοργανωμένες δομές, τις συνελεύσεις γειτονιάς, τις καταλήψεις στέγης, τα πολιτικά στέκια, τα σωματεία βάσης, τις αντιεραρχικές συλλογικότητες. Ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό να οργανωθούμε και να παλέψουμε για τη συνολική ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού, για την κοινωνική επανάσταση και ταυτόχρονα να προεικονίσουμε μέσα από κάθε μας κίνηση τον κόσμο που οραματιζόμαστε. Έναν κόσμο οργανωμένο σε κομμούνες, που θα βασίζεται στις αξίες της ελευθερίας, της αντιεραρχίας, της δικαιοσύνης, της ισότητας και της αλληλεγγύης και ο οποίος θα λειτουργεί σύμφωνα με την αρχή «από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

■/ **αναρχική συλλογικότητα**
Vogliamo tutto e per tutti
vogliamootutto.espivblogs.net

Το συγκεκριμένο γεγονός δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά παρενοχλήσεων, απειλών, επιθέσεων εναντίον κατοίκων, εργαζομένων και θαμώνων της περιοχής των Εξαρχείων.

Εξαρχείων λυμαίνονται διάφορες συμμορίες οι οποίες εμπορεύονται κάθε είδους ναρκωτικά, πουλάνε προστασία σε μαγαζιά, συμμετέχουν σε κυκλώματα trafficking και επιδιώκουν να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους και να αποκομίσουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κέρδη. Οι διάφορες συμμορίες φυσικά, δεν λειτουργούν εν κρυπτώ, αλλά ανοικτά, υπό την ανοχή και προστασία της αστυνομίας, η οποία όχι απλώς γνωρίζει, αλλά συμμετέχει ενεργά στηρίζοντας και παρέχοντας ασυλία στους μαφιόζους με την αντίστοιχη αμοιβή. Η οργανική σχέση μαφίας και κράτους δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο, καθώς τα συμφέροντά τους αλληλοδιαπλέκονται. Απόδειξη των παραπάνω είναι ότι οι κατασταλτικές επιχειρήσεις στα Εξάρχεια έχουν ως στόχο τα πολιτικά στέκια, τις καταλήψεις, τους αγωνιστές, τους νεολαίους, αλλά αφήνουν στο απυρόβλητο τους διάφορους εμπόρους ναρκωτικών να πουλάνε ανενόχλητοι την πρέζα τους.

Πώς όμως η γειτονιά των Εξαρχείων, μια από τις πιο πολιτικοποιημένες και ιστορικές γειτονιές της Αθήνας μετατρέπεται ολόένα και περισσότερο σε μια μεγάλη πιάτσα ναρκωτικών και ένα διασκεδαστήριο (το οποίο στηρίζεται στο παγιωμένο πλέον εργασιακό καθεστώς της μαύρης εργασίας, των απλήρωτων υπερωριών, των μισθών φιλοδωρήματος), όπου προσπαθούν να κυριαρχήσουν διάφοροι μαφιόζοι, μπράβοι και ένα συνονθύλευμα λούμπεν στοιχείων;

Αν κοιτάξουμε προς το παρελθόν θα δούμε ότι το κράτος σε διάφορες χρονικές στιγμές επιχείρησε να μετατρέψει τα Εξάρχεια σε ένα γκέτο ναρκωτικών, είτε διακινώντας και προωθώντας διάφορες ουσίες, είτε οδηγώντας πλήθος τοξικοεξαρτημένων προς την οδό Στουρνάρη και την πλατεία Εξαρχείων. Για το κράτος απο-

κονέα, και την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 που ακολούθησε, η περιοχή των Εξαρχείων πλημμύρισε από νεολαίους και ταυτόχρονα αποτέλεσε ακόμα πιο «δύσβατη» περιοχή για κάθε είδους κατασταλτικό μηχανισμό. Ταυτόχρονα όμως, προσέλκυσε και διάφορα λούμπεν στοιχεία τα οποία αντί να πολιτικοποιηθούν, «πατώντας» στην ανοχή των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, εκμεταλλεύτηκαν το ανοιχτό κοινωνικό πεδίο των Εξαρχείων, όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά την εξέγερση, για να παρασιτήσουν. Άρχισαν να εκδηλώνονται μια σειρά από αντικοινωνικές συμπεριφορές που πολλές φορές χρησιμοποιούσαν ως προκάλυμμα μια πολιτική ταμπέλα. Πλάι σε αυτά τα αντικοινωνικά και λούμπεν στοιχεία και διαπλεκόμενη μαζί τους άρχισε να αναπτύσσεται μια μαφία και να επιχειρεί να μετατρέψει τα εξεγερμένα Εξάρχεια σε έναν χώρο για την προώθηση των συμφερόντων της. Το κράτος και η εμπροσθοφυλακή του, η αστυνομία, βρήκαν την ευκαιρία από τη μία να προωθήσουν τους σχεδιασμούς τους όσον αφορά την περιοχή, και από την άλλη να κερδοσκοπήσουν από την διαπλοκή, την στήριξη και την προστασία που προσέφεραν απλόχερα στη μαφία.

Απέναντι σε όλα αυτά ως αναρχικοί δεν επιδείξαμε τα απαραίτητα ανταντακλαστικά ώστε να μπορούσαμε έγκαιρα να δραστηριοποιηθούμε και να ανακόψουμε την διαφαινόμενη πορεία των πραγμάτων και της τύχης της γειτονιάς των Εξαρχείων. Ταυτόχρονα, μια σειρά απειλών και επιθέσεων άρχισε να ξεδιπλώνεται και σε κινηματικές διαδικασίες, όπως οι διαδηλώσεις, στις οποίες βρεθήκαμε αντιμέτωποι με λογικές και πρακτικές βίας οι οποίες στρέφονταν όχι ενάντια στο κράτος και τα καπιταλιστικά σύμβολα, αλλά ενάντια στα αγω-



Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Απρίλιος:

Σε επιφυλακή βρίσκονται, από το τέλος Απριλίου, εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι του εγχειρήματος των «Ρομπέν του Ξύλου», καθώς ο πρώην προμηθευτής της εταιρείας ετοιμάζεται να επέμβει στο εργοστάσιο μαζί με μπράβους, προκειμένου να πάρει την υπολειπόμενη πρώτη ύλη από τον χώρο του εργοστασίου καθώς και κάποια μηχανήματα. Το εγχείρημα ξεκίνησε όταν ακολουθώντας το παράδειγμα της ΒΙΟ.ΜΕ, οι πρώην και οι νυν εργαζόμενοι στο εργοστάσιο παραγωγής ξυλείας στην Πατρίδα Ημαθίας προχώρησαν στην κατάληψη και την αυτοδιαχείρισή του. «Εμείς, οι πρώην και οι νυν εργαζόμενοι στην εταιρεία «Ε. Παπαδόπουλος – Ν. Παγούρας Α.Β.Ε.Ε.», είμαστε αποφασισμένοι και η ορμή μας είναι το ίδιο μας το δίκιο, να μην εγκαταλείψουμε τον αγώνα. Να μην χαρίσουμε τα δεδουλευμένα μας ούτε τις αποζημιώσεις μας. Είμαστε αποφασισμένοι να ξεκινήσουμε το εργοστάσιο χωρίς αφεντικά, και με αυτοδιαχείριση να σηκώσουμε το μπόι μας, ανακτώντας την αξιοπρέπεια μας. Αυτό που οι ηγεμόνες της εταιρείας δεν μπόρεσαν να κάνουν, μπορούμε να το κάνουμε εμείς» καταλήγει η ανακοίνωση τους. Εδώ το site του αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος: <https://robenworkers.wordpress.com/>

Μάιος:

Νεαρός πρόσφυγας ασιατικής καταγωγής βρέθηκε κρεμασμένος σε δέντρο στο κέντρο της Λάρισας. Λίγες ώρες νωρίτερα, ο νεαρός άντρας τριγυρνούσε στη γειτονιά και ζητούσε να του δώσουν κάτι να φάει γιατί είχε πέντε μέρες νηστικός.



Νέος θάνατος, ο όγδοος στη σειρά, ατόμου που εμπλέκεται με την υπόθεση του Noor-1, του πλοίου που μετέφερε δύο τόνους ηρωίνης από το Ντουμπάι στην Ελευσίνα. Ο νεκρός ήταν ένας 50χρονος Ιρανός με τουρκικό διαβατήριο, όπως και άλλοι οργανωτές της μεταφοράς ηρωίνης, ο οποίος εμφανιζόταν ως «επενδυτής ακινήτων» και είχε παλιότερες εμπλοκές σε υποθέσεις ναρκωτικών. Το θύμα δέχθηκε την επίθεση από δύο άνδρες μέσα στο όχημα του που ήταν σταθμευμένο. Τον πυροβόλησαν επτά φορές με δύο όπλα ρωσικής και αυστριακής κατασκευής, πέντε σφαίρες δέχθηκε στο κεφάλι και δύο στο σώμα. Σύμφω-

να με ανακοίνωση των μπάτσων στο Ντουμπάι, από την περαιτέρω έρευνα διαπιστώθηκε ότι δράστες είναι «δύο Ασιάτες με καναδικά διαβατήρια, οι οποίοι μετά τον φόνο φέρεται να ταξίδεψαν στον Καναδά», ενώ η καθυστερημένη ανακάλυψη του σώματος του 50χρονου φέρεται να υποβοήθησε στη διαφυγή των δραστών. Στην υπόθεση του Noor-1 εμπλέκονται διάφοροι Έλληνες εφοπλιστές όπως ο «ολιγάρχης» του Πειραιά Β. Μαρινάκης και άλλοι άνθρωποι του βαθύς κράτους, ενώ είναι εντυπωσιακή η θνησιμότητα των διαφόρων εμπλεκόμενων, που πεθαίνουν με διάφορους τρόπους πριν ή αφού ανακριθούν από τους μπάτσους.

Για μια ακόμη φορά το Συμβούλιο της φυλακής του Κορυδαλλού απέρριψε το αίτημα για άδεια του Δημήτρη Κουφοντίνα. Η αιτιολογία της απόρριψης, όπως προφορικά ανακοινώθηκε στον κρατούμενο, περιορίστηκε αυτή τη φορά αποκλειστικά στο φρονηματικό μέρος: Οι πεποιθήσεις του Δημήτρη Κουφοντίνα για την ένοπλη πάλη, ως μέσο αλλαγής του κοινωνικού και πολιτικού συστήματος, αποτελούν τον λόγο του αποκλεισμού του από το δικαίωμα στην τακτική άδεια, που το Συμβούλιο παραδέχθηκε ότι δικαιούται από το 2010, από όταν συμπλήρωσε δηλαδή 8 χρόνια παραμονής στη φυλακή. «Γιατί είμαι κομμουνιστής λοιπόν!» παρατήρησε ο κρατούμενος και οι ανθρωποφύλακες απάντησαν: «Δεν πειράζει που είσαι κομμουνιστής. Τα μέσα σου μας πειράζουν».

Το αίτημα ασύλου πρόσφυγα προερχόμενου από εμπόλεμη ζώνη (Συρία) απορρίφθηκε όπως επίσης και η προσφυγή του σε δεύτερο βαθμό. «Το αίτημά του απορρίφθηκε ως απαράδεκτο, τόσο σε πρώτο όσο και σε δεύτερο βαθμό, ενώ ετοιμάζεται η απέλασή του από την Ελλάδα, καθώς θεωρήθηκε ότι η Τουρκία είναι για τον ίδιο ασφαλής τρίτη χώρα».

Δύο συμφωνίες στρατιωτικής συνεργασίας με ...παράθυρα στο μέλλον κυρώθηκαν στην επιτροπή Εξωτερικών & Άμυνας της Βουλής, με το Ισραήλ και την Αίγυπτο αντίστοιχα.

Ιούνιος:

Στις 2 Ιούνη 2016 δικαζόταν από το αναθεωρητικό στρατοδικείο της Αθήνας (Ρουφ) ο ολικός αρνητής στρατεύσης Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, για δυο διώξεις ανυποταξίας, ενώ έχει ήδη καταδικαστεί για άλλη μία. Μόλις ξεκίνησε η εκδίκαση της συγκεκριμένης υπόθεσης, ο δικαζόμενος ολικός αρνητής δήλωσε ότι θέλει να πραγματοποιηθεί η δίκη, διεκδικώντας ένα δεδικασμένο της κατάργησης των αλληπάλληλων διώξεων στους ανυπότακτους. Οι στρατοδίκες ανακοίνωσαν κατευθείαν την αναβολή της δίκης. Παρότι ο σύντροφος επέμεινε ότι αν ήθελε θα μπορούσε να ζητήσει και να πάρει αναβολή, όπως θα μπορούσε να απαλλαγεί από τις ποινικές και οικονομικές τιμωρίες εγκαταλείποντας τον αγώνα της ολικής άρνησης, το δικαστήριο εφαρμόζοντας εμφανώς μια πολιτική απόφαση τακτικής υποχώρησης του κράτους μπροστά στο αντιμιλιταριστικό κίνημα, αποφάσισε την επ' αόριστον αναβολή επικαλούμενο μια πρόσφατη διάταξη νόμου. Αυτή η απόφαση δεν αφορά

ειδικά την περίπτωση του Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη, αλλά ουσιαστικά αναστέλλει τις δίκες των ολικών αρνητών και των ανυπότακτων γενικότερα μέχρι τουλάχιστον το τέλος του 2016.

Απόσπασμα από την ανακοίνωση της Συνέλευση Αλληλεγγύης στον Ολικό Αρνητή Στρατεύσης Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη. Ολόκληρο το κείμενο βρίσκεται εδώ: <https://athens.indymedia.org/post/1559696/>



Ενημέρωση για διαμαρτυρία κρατούμενων στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού Το Σάββατο 4/06 στις 7 μ.μ., 36 κρατούμενες μετανάστριες στο στρατόπεδο του Ελληνικού αποφάσισαν να βγούνε στο προαύλιο με τα στρώματα και να μην ξαναμπούν στα κελιά. Προέβησαν σ' αυτή την ενέργεια για να διεκδικήσουν την απελευθέρωσή τους.



Εδώ και 2 μήνες τους λένε να περιμένουν την εφαρμογή του καινούριου νόμου περί της διαδικασίας ασύλου, ο οποίος ψηφίστηκε στις 2 Απριλίου και ορίζει ως ανώτερο όριο για την κράτηση μεταναστών χωρίς χαρτιά τους 12 μήνες. Η διάρκεια της κράτησης, η ασάφεια γύρω από τον νόμο και την εφαρμογή του και προφανώς οι άθλιες συνθήκες οδήγησαν σε αυτή τη μορφή αντίδρασης. Ήδη στις 13 με 18 Απρίλη είχαν προχωρήσει σε πενήνήμερη απεργία πείνας με το ίδιο αίτημα. Την Παρασκευή 10/6 στο κέντρο κράτησης κατά τη διάρκεια της διαμαρτυρίας των μεταναστών βρισκόταν ο ταξίαρχος της Πέτρου Ράλλη. Αφού αποχώρησε ο αλληλέγγυος κόσμος, ο διοικητής του κέντρου κράτησης Ελληνικού προσπάθησε να τις πείσει να μπουν μέσα στα κελιά. Οι κοπέλες αρνήθηκαν και ζήτησαν να μιλήσουν με τον ταξίαρχο. Ο διοικητής τούς απάντησε ότι ο ταξίαρχος δεν θέλει να τους μιλήσει, αλλά η αντίδραση των κοριτσιών ήταν τόσο έντονη που τελικά μίλησαν με το ταξίαρχο, ο οποίος τους είπε ότι ο νόμος ορίζει πως η κράτηση είναι εξάμηνη.

Ολόκληρη η ενημέρωση βρίσκεται εδώ: <https://athens.indymedia.org/post/1560028/>

Θεσσαλονίκη

Τριήμερη γενική απεργία 6-7-8 Μάη με απεργιακές πορείες-συγκεντρώσεις, αποκλεισμούς και καταλήψεις. Στη Θεσσαλονίκη έγινε κατάληψη του Εργατικού Κέντρου από συντρόφους. Στην πορεία που ξεκίνησε από Καμάρα δυνατά συνθήματα απ' το α/α μπλοκ καθ' όλη τη διάρκεια, πετάχτηκαν τρικάκια και γράφτηκαν συνθήματα σε τράπεζες. Νωρίτερα έγινε προσπάθεια κατάληψης των γραφείων του Σύριζα στην πόλη από φοιτητές κατά τη διάρκεια της οποίας ΜΑΤ μπήκαν μπροστά πέταξαν χημικά και έσπρωξαν τον κόσμο με τις ασπίδες.

Ένταση σημειώθηκε την Παρασκευή 6 Μάη στη Θεσσαλονίκη όταν η Πρωτοβουλία Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων και αριστερές οργανώσεις, προσπάθησαν να μπουν στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ για να πραγματοποιήσουν κατάληψη. Μία διμοιρία των ΜΑΤ βρισκόταν μέσα στο κτίριο και άλλη μία έσπευσε στο σημείο. Οι άνδρες των ΜΑΤ έκαναν χρήση χημικών και χτύπησαν με τις ασπίδες τους διαδηλωτές. Η συγκέντρωση ανασυντάχθηκε και επέστρεψε στο σημείο, ενώ στη συνέχεια πήγε στο ΙΚΑ όπου ανάρτησε πανό και κάλεσε τον κόσμο στις κινητοποιήσεις του επόμενου διαστήματος.

Αθήνα

Σε απεργιακή συγκέντρωση καλούσε το Συντονιστικό δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια. Την Κυριακή, 8 Μάη 2016, μια ακόμα Κυριακή με τα μαγαζιά ανοιχτά -βάσει του σχετικού νόμου για τις «8 Κυριακές»-, αλλά και ημέρα Γενικής Απεργίας, το Συντονιστικό δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια κάλεσε σε απεργιακή συγκέντρωση στις 10πμ στην Ερμού (Σύνταγμα).

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο Εργασίας πραγματοποιήσαν στις 12 Μάη οι πρώην εργαζόμενοι της «Ηλεκτρονικής Αθηνών», αντιπροσωπεία των οποίων επέδωσε υπόμνημα με τα αιτήματά τους στο υπουργείο Εργασίας. Απαιτούν την άμεση καταβολή των αποζημιώσεων τους στο ακέραιο, την ένταξή τους στον ΟΑΕΔ με άμεση καταβολή του επιδόματος ανεργίας και να δοθεί άμεση προτεραιότητα των απαιτήσεων των εργαζομένων έναντι των τραπεζών και των λοιπών πιστωτών, χορήγηση του επιδόματος αφερεγγυότητας του εργοδότη και χορήγηση έκτακτου επιδόματος βοήθειας από τον ΟΑΕΔ.

Σε 48ωρη απεργία κατέβηκαν την Πέμπτη 12 και την Παρασκευή 13 Μάη οι εργαζόμενοι της «ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ», αντιδρώντας στις οριζόντιες περικοπές μισθών και στην κατάργηση παροχών. Στο πλαίσιο της απεργίας έγινε συγκέντρωση στην πύλη των εγκαταστάσεων της «ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ» στον Ασπρόπυργο το πρωί της Πέμπτης 12 Μάη.

Γιάννενα

Με σχετικά μαζικότερη συμμετοχή από τις απεργιακές κινητοποιήσεις των δυο προηγούμενων ημερών, 6-7 Μάη, πραγματοποιήθηκε στις 8 Μάη στα Γιάννενα η πορεία ενάντια στο Ασφαλιστικό-Φορολογικό. Στη συγκέντρωση, στο Εργατικό Κέντρο της πόλης, συμμετείχαν το ΣΒΕΔΙ και η ΕΣΕ χωρίς να ξεπερνούν τα 40 άτομα. Μαζί με τα αριστερά κόμματα, συνδικάτα και λοιπά δεν ξεπέρασαν τα 200 άτομα. Το τραγικό ήταν πως την ίδια ώρα και στον ίδιο δρόμο πραγματοποιούνταν εθελοντικός αγώνας δρόμου της WIND (RUN GREECE) τον οποίον πλαισίωναν υπερδιπλάσιοι άνθρωποι από όλους τους διαδηλωτές μαζί. Ακούστηκε το σύνθημα: «Τρέχεις για την WIND και τα αφεντικά σου, κι έχεις παρατήσει τα δικαιώματά σου». Στο τέλος της πορείας έγινε αποκλεισμός σε μερικά καταστήματα με αποτέλεσμα αυτά να κλείσουν.

Τετράωρες στάσεις εργασίας πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο «Ανακύκλωσης» Ιωαννίνων την Πέμπτη 12 Μάη και στις δυο βάρδιες του. Οι εργαζόμενοι της «Ανακύκλωσης» Ιωαννίνων διεκδικούν να εξοφληθούν τα δεδουλευμένα του Μάρτη και του Απρίλη, που τους οφείλονται, να καθοριστεί συγκεκριμένη ημερομηνία πληρωμής του μισθού, καθώς και να τους δοθεί και ο ρουχισμός τον οποίο είχε δεσμευθεί η εργοδοσία ότι θα παράσχει. Υπενθυμίζουμε πως οι εργαζόμενοι με αγωνιστικές κινητοποιήσεις είχαν πριν λίγο καιρό καταφέρει να ανακληθούν οι 17 απολύσεις στο εργοστάσιο, στις οποίες είχε προχωρήσει η εργοδοσία της «Ανακύκλωσης», με σκοπό να αλλάξει τις εργασιακές σχέσεις.

Ηράκλειο

Εργατικό ατύχημα σημειώθηκε, στις 16 Μάη, κατά τις εργασίες στον δεύτερο όροφο κτιρίου, στην πλατεία του Αγίου Τίτου, στο κέντρο του Ηρακλείου, με αποτέλεσμα να τραυματισθούν τέσσερα άτομα. Το μπαλκόνι στο οποίο βρίσκονταν τρεις οικοδόμοι -κάτω από συνθήκες που διερευνώνται- υποχώρησε, με αποτέλεσμα να πέσουν από ύψος περίπου 8 με 9 μέτρων ενώ τα μπάζα τραυμάτισαν έναν ακόμη εργαζόμενο που βρισκόταν κάτω απ' αυτό.

Χανιά

Ακόμα ένα εργατικό ατύχημα λαμβάνει χώρα στις 28 Μάη όπου οδηγός δικύκλου εν ώρα εργασίας συγκρούεται με διερχόμενο αμάξι. Από την πρόσκρουση ακρωτηριάστηκε το πόδι του εργαζόμενου του οποίου μετά από πολύωρη εγχείρηση οι γιατροί κατάφεραν να συγκολλήσουν.

■ Απεργία στη Γη του Πυρός

Περίπου από την 1η Μάρτη στην πόλη Ushuaia στη Γη του Πυρός έχει ξεκινήσει μία μεγάλη απεργία και γενικότερες κινητοποιήσεις οι οποίες συνεχίζονται μέχρι και σήμερα, ενώ ακόμα και αυτή τη στιγμή ανακοινώνονται και νέες μειώσεις μισθών σε κρατικούς υπαλλήλους που εργάζονται στην ευρύτερη περιοχή.

Οι απεργοί διεκδικούν να αναιρεθεί ο νόμος που πέρασε από τους τοπικούς άρχοντες τον Ιανουάριο και αλλάζει το επαρχιακό σύστημα συντάξεων. Το πακέτο νόμων αυτό το ονομάζουν 1068/1072 και ψηφίστηκε στην επαρχία της Γης του Πυρός. Στοχεύει σε μείωση των μισθών και των συντάξεων, αύξηση των εισφορών και των φόρων επί των μισθών και αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης.

Στον αγώνα συμμετέχουν 23 συνδικάτα που περιλαμβάνουν κρατικούς υπαλλήλους, δασκάλους, εργάτες σε εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας, δικαστικούς υπάλληλους και πολλούς ακόμα εργάτες από άλλους κλάδους. Εκτός από την απεργία -όσο κρατάει ο αγώνας τους- έχουν κατασκηνώσει έξω από τα γραφεία του Κυβερνήτη, όπου οργανώνεται ο αγώνας τους και γίνονται οι γενικές συνελεύσεις των αγωνιζόμενων. Η περιοχή έχει παραλύσει καθώς δε δουλεύουν σχολεία, νοσοκομεία και κρατικές υπηρεσίες λόγω της μεγάλης απεργίας.

Βασικό κομμάτι αυτού το αγώνα από την αρχή αποτέ-

λεσαν οι δάσκαλοι των σχολείων της πόλης και γι' αυτό το λόγο οι αρχές προσπάθησαν από την αρχή να σπάσουν την απεργία τους ορίζοντας απεργοσπάστες δασκάλους στα σχολεία. Αυτό με τη σειρά του πυροδότησε νέες διαμαρτυρίες από τους δασκάλους και μία επιπλέον κατασκήνωση έξω από τις εγκαταστάσεις του παραρτήματος του Υπουργείου Παιδείας.



Μία από τις προσπάθειες των απεργών μέχρι και σήμερα είναι να καλεστεί γενική απεργία σε όλη τη χώρα για

να απλωθεί ο αγώνας σε όλη την Αργεντινή, ωστόσο οι γραφειοκρατικοί συνδικαλιστικοί μηχανισμοί των εθνικών ενώσεων «σαμποτάρουν» μέσω της απραξίας τους το εγχείρημα αυτό και προσπαθούν να απομονώσουν τον αγώνα στην Γη του Πυρός, στηρίζοντας έτσι τις κρατικές επιλογές.

Σ' όλη αυτή τη διάρκεια του απεργιακού αυτού αγώνα (τρεις μήνες πλέον), οι απεργοί έχουν δεχτεί καταστολή, όχι μόνο μέσω των απεργοσπαστικών μηχανισμών, αλλά και με άμεση επίθεση των αντίστοιχων ΜΑΤ τα οποία προσπαθούν να σπάσουν την κατασκήνωση τους και συλλαμβάνουν συγκεντρωμένους.

Αποκορύφωμα των κατασταλτικών αυτών μέτρων ήταν η εισβολή στα σπίτια 8 εργατών από διαφορετικά σωματεία και η σύλληψη των 7 από αυτών για διατάραξη και αντίσταση κατά της αρχής. Στην εισβολή τρομοκράτησαν τις οικογένειες τους, τους άφησαν με χειροπέδες πισθάγκωνα ημίγυμνους στο πεζοδρόμιο και σε κάποιες περιπτώσεις μπάτσοι έμειναν για πολλές ώρες μέσα στα σπίτια τους.

Στις 31/5 μετά από 3 μήνες αγώνα με διαρκή παρουσία έξω από τα γραφεία του Κυβερνήτη, η κατασκήνωση των εργατών καταστάληκε βίαια και διαλύθηκε από δυνάμεις της αστυνομίας με ξύλο και χημικά σε μια τελευταία προσπάθεια να σπάσουν τον αποκλεισμό των γραφείων και να διαλύσουν τον αγώνα διαρκείας των εργατών.

Επισκόπηση της αραβόφωνης «Άπατρις»

Ακολουθούν τρία κείμενα που δημοσιεύτηκαν στην αραβόφωνη εφημερίδα, ένα εισαγωγικό, ένα σχετικά με την ευρωπαϊκή πολιτική των hotspots και ένα ακόμα με αναλυτική ενημέρωση για την τότε κατάσταση στην Ειδομένη. Η εφημερίδα κυκλοφόρησε σε 15.000 αντίτυπα τον Μάιο του 2016, μοιράστηκε σε πρόσφυγες και μετανάστες στον δρόμο, σε camps και hotspots σε όλη την Ελλάδα. Όλα τα κείμενα που περιέχει είναι γραμμένα συλλογικά από την συντακτική ομάδα της αραβόφωνης.

.....



Hotspots: Μακριά από τα μάτια του κόσμου

Η μεταναστευτική κίνηση από χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής με τελικό προορισμό την Ευρώπη αποτελεί σύννηδες φαινόμενο στη σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας, μιας χώρας που διαθέτει εκείνα τα χερσαία και υδάτινα περάσματα προκειμένου να γίνει εφικτή η είσοδος προσφύγων και μεταναστών στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Το χειμώνα του 2015, παρουσιάστηκε αύξηση της μεταναστευτικής ροής, με τον αριθμό των μεταναστών να ξεπερνά τις εξακόσιες χιλιάδες, οπότε και δημιουργήθηκε στο ελληνικό κράτος η «ανάγκη», στο πλαίσιο πάντα της ευρωπαϊκής πολιτικής, της δημιουργίας του πρώτου hotspot στο νησί της Λέσβου. Για τη διαμόρφωση του πρώτου hotspot η Ελλάδα ακολούθησε το πρότυπο της Ιταλίας, η οποία είχε ήδη ξεκινήσει εργασίες για το χτίσιμο hotspot σε τέσσερα λιμάνια, με κύριο αυτό της Λαμπεντούσα.

Σκοπός των hotspots, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι η ταυτοποίηση, καταγραφή και λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων των νεοεισελθόντων στην χώρα, παράλληλα με το αρχικό σχέδιο της υλοποίησης του προγράμματος μετεγκατάστασης σε άλλα κράτη-μέλη των αιτούντων άσυλο. Προς αυτή την κατεύθυνση συνεργάζονται η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο (EASO), ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Frontex), ο Οργανισμός Αστυνομικής Συνεργασίας της ΕΕ (Europol) και η

Υπηρεσία Δικαστικής Συνεργασίας της ΕΕ (Eurojust). Πρόκειται δηλαδή για Οργανισμούς και Υπηρεσίες που δρουν με κύριο σκοπό την προάσπιση της εσωτερικής ασφάλειας της χώρας και κατ' επέκταση της Ευρώπης από «παράνομους λαθρομετανάστες», παρά με ανθρωπιστικά κίνητρα. Όπως εξάλλου είχε δηλώσει χαρακτηριστικά και ο Υπουργός Εξωτερικών του Λουξεμβούργου, Jean Asselborn, με αφορμή τη δημιουργία του πρώτου hotspot στην Ελλάδα σε επίσκεψή του στη χώρα, σκοπός των hotspots είναι «να ξέρουμε ποιος έρχεται και μας χτυπάει την πόρτα».

Σήμερα τα hotspots μαζί με τα κέντρα «φιλοξενίας» στη χώρα ξεπερνούν τα σαράντα, με τους περισσότερους πρόσφυγες και μετανάστες να είναι συγκεντρωμένοι εκτός από την Ειδομένη, στη Λέσβο, τη Χίο, το Σχιστό, τον Πειραιά και το Πολύκαστρο της Νέας Καβάλας στο Κιλκίς και αλλού.

Όσον αφορά στις συνθήκες διαβίωσης στα hotspots και κέντρα «φιλοξενίας», μία φωτογραφία από τους χώρους αυτούς αρκεί για να αποτυπώσει τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν και άκρως απέχουν από τον σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας που η Ευρωπαϊκή Ένωση υπόσχεται ότι διασφαλίζει βάσει του Ευρωπαϊκού Χάρτη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Στις προκάτ κατασκευές όπου στοιβάζονται δεκάδες άνθρωποι συνήθως κατηγοριοποιημένα σύμφωνα με την εθνικότητά τους οι συνθήκες υγιεινής εκλείπουν, ενώ τα

camps μετατρέπονται σε λασπότοπους κάθε φορά που οι καιρικές συνθήκες δεν είναι ευνοϊκές. Η αναφορά στην ποιότητα του φαγητού, στην έλλειψη ζεστού νερού, στην ελλιπή ιατρική περίθαλψη και στην απουσία χώρων για παιδικό παιχνίδι είναι δευτερεύουσας σημασίας σε σύγκριση με την αναφορά στους επικεφαλής της λειτουργίας των χώρων αυτών. Συγκεκριμένα, για την προσωρινή φιλοξενία χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στα προαναφερόμενα στρατόπεδα επιστρατεύτηκε το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και τη στελέχωσή τους ανέλαβε ο στρατός. Έτσι, το υγειονομικό τμήμα πολλών camps πλαισιώνουν στρατιωτικοί και αστυνομικοί γιατροί ενώ τα τμήματα σίτισης αναλαμβάνουν κινητά μαγειρεία των Ενόπλων Δυνάμεων προκειμένου να διατίθεται το προβλεπόμενο συσσίτιο στους πρόσφυγες. Χαρακτηριστική εξάλλου είναι η άρνηση του στρατού πολλές φορές να δεχτεί τη συνδρομή αλληλέγγυου κόσμου σχετική με προσφορά ρουχισμού μέχρι ιατρικών γνώσεων, με την αιτιολογία ότι απαιτείται η έγκριση του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας!

Εξίσου αξιοσημείωτη και προφανώς στρατηγικής για την κυβέρνηση σημασίας είναι η κάθε τοποθεσία που επιλέχθηκε είτε να ανοιχθεί ένας ήδη υπάρχων χώρος, είτε να κατασκευαστεί ένας νέος καταυλισμός για τη «φιλοξενία» προσφύγων και μεταναστών. Οι περισσότεροι χώροι, εξαιρουμένων αυτών στην Αττική, βρίσκονται στην ύπαιθρο και απέχουν πολλά χιλιόμετρα από τα αστικά κέντρα δραστηριοτήτων.

Πρόκειται προφανώς για μια κυβερνητική τακτική, στα πλαίσια της λογικής της απομόνωσης και της κατάστασης εξαίρεσης, με σκοπό να αποκόψει τους πρόσφυγες και μετανάστες από κάθε κοινωνικό ιστό, να τους περιχαρακώσει μέσα σε συρματοπλέγματα και ουσιαστικά να τους καταστήσει αφανή σώματα χωρίς ελπίδα ένταξης στην ελληνική κοινωνία. Πρόσφυγες και μετανάστες βρίσκονται αποκομμένοι από κάθε δυνατότητα κοινωνικής δραστηριότητας και οικονομικής ενεργοποίησης.

Αντιπροσωπευτικές και επόμενες της απομόνωσης που βιώνουν σε αυτούς τους χώρους είναι οι προσπάθειες εξόδου, που προσομοιάζουν με απόδραση, από τα κέντρα αυτά και η περιπλάνησή τους στις εθνικές οδούς με κατεύθυνση τα σύνορα ή τις μεγάλες πόλεις.

Αξίζει να επισημανθεί ότι στις απομακρυσμένες αυτές περιοχές όπου στήνονται τα camps, δεν είναι λίγοι οι επιτήδαιοι επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται το μονοπώλιο που έχουν στην περιοχή με σκοπό να θησαυρίσουν εις βάρος των προσφύγων και μεταναστών που καλύπτουν τις βασικές τους ανάγκες.

Την κατάσταση της απομόνωσης και του εγκλεισμού επιδεινώνει η πρόσφατη μετατροπή πολλών ανοιχτών κέντρων καταγραφής σε κλειστά κέντρα κράτησης, με την αρχή να έχει γίνει στη Λέσβο και τη Σάμο και τον αλληλέγγυο κόσμο και τις ΜΚΟ να αποχωρούν από αυτά.

Εξάλλου, η αρχική καταγραφή και η διαμονή των μεταναστών στα camps διευκολύνει την κυβέρνηση ως προς την οργάνωση των απελάσεων προς την Τουρκία που ήδη

έχουν αρχίσει στη Λέσβο.

Άξια επίσης, αναφοράς και πραγματικά κωμικοτραγικά είναι τα μέσα τα οποία επιστρατεύει η κυβέρνηση προκειμένου να πείσει τους πρόσφυγες και μετανάστες να εγκαταλείψουν την Ειδομένη, το λιμάνι του Πειραιά και άλλες πλατείες μεγάλων πόλεων, να επιβιβαστούν σε πούλμαν και να μεταφερθούν στα απόμακρα camps. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το δεκαεξασέλιδο, τετράγωνο φυλλάδιο που πρόσφατα μοιράστηκε στους τελευταίους από το Υπουργείο Ναυτιλίας και το Λιμενικό Σώμα στο λιμάνι του Πειραιά, με σκοπό την πειθώ τους.

Το συγκεκριμένο φυλλάδιο παρουσιάζει την κατάσταση στα camps σχεδόν ιδανική και περιέχει εκτός από φωτογραφίες από χαρούμενα προσφυγόπουλα, ψευδείς πληροφορίες σχετικά με τη λειτουργία των camps (π.χ. ότι πρόκειται για κέντρα φιλοξενίας και όχι κράτησης, χωρίς την ανάμειξη του στρατού κ.α). Έτσι, γίνεται προσπάθεια προ-

κειμένου πρόσφυγες και μετανάστες να εξαναγκαστούν να μεταφερθούν σε αυτούς τους χώρους, δημιουργώντας τους την εντύπωση ότι είναι η μόνη έμπιστη και ασφαλής επιλογή που έχουν προκειμένου να τους χορηγηθεί άσυλο, να μετεγκατασταθούν σε άλλη χώρα της Ε.Ε στις περιπτώσεις που προβλέπεται ή να επανενωθούν με μέλη της οικογενείας τους. Το φυλλάδιο αυτό μόνο σαν φάρσα θα μπορούσε να εκληφθεί καθώς κάθε του πρόταση προκαλεί γέλιο. («...στα camps θα συναντήσετε κρατικές υπηρεσίες για να σας βοηθήσουν ...και την αστυνομία για να σας προστατεύει...», «Μην χάνετε το κουράγιο σας, είμαστε μαζί σας, σας αγαπάμε...»)

Η νέα ευρωπαϊκό-τουρκική συμφωνία που προβλέπει μεταξύ άλλων και την επανεγκατάσταση 72.000 προσφύγων, δε φαίνεται να μεταβάλλει την πολιτική της κυβέρνησης σχετικά με τη διαχείριση των χιλιάδων εγκλωβισμένων στη χώρα. Έμπρακτη απόδειξη αποτελεί το κέντρο «φιλο-

ξενίας» προσφύγων και μεταναστών που δημιουργήθηκε πρόσφατα στην περιοχή του Σκαρामαγκά και είναι υπό τη διαχείριση του Πολεμικού Ναυτικού. Σε αυτό έχουν ήδη αρχίσει να μεταφέρονται οι χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται στον Πειραιά.

Τα κέντρα «φιλοξενίας» αποτελούν ακόμη ένα έκτρωμα της ελληνικής κυβερνητικής πολιτικής με τη συναίνεση και την οικονομική στήριξη της Ε.Ε, οι οποίες από κοινού αντιμετωπίζουν πρόσφυγες και μετανάστες σαν αριθμούς και όχι ως ανθρώπινες οντότητες. Ωστόσο, όσο τα ανθρώπινα δικαιώματα καταπατώνται, όσο η ανθρώπινη αξιοπρέπεια υποβιβάζεται και όσο άνθρωποι που έχουν διασχίσει ηπείρους σε ένα ταξίδι για την επιβίωση βρίσκονται έγκλειστοι να περιφρουρούνται από ένστολους, καμία δυτικοευρωπαϊκή κοινωνία δεν μπορεί να περηφανεύεται για το σύγχρονο πολιτισμό της.

■ Τα συρματοπλέγματα της Ειδομένης είναι το αληθινό πρόσωπο της Ευρώπης

Το κλείσιμο των συνόρων

Στις 18 Νοεμβρίου του 2015 τα βαλκανικά κράτη από τα οποία περνάει ο «βαλκανικός δρόμος» (Μακεδονία, Σερβία, Κροατία, Σλοβενία) έκλεισαν διαδοχικά τα σύνορά τους για πρόσφυγες-μετανάστες που δεν ήταν από τη Συρία, το Αφγανιστάν ή το Ιράκ. Παράλληλα αυξήθηκαν τα μέτρα ασφαλείας, με την Frontex να ενισχύεται και να αναλαμβάνει τον έλεγχο των ελληνικών συνόρων και στην Ειδομένη. Μετά από έντονες διαμαρτυρίες και συμπλοκές με την αστυνομία και το στρατό, η Ειδομένη εκκενώθηκε με βασική αιτιολόγηση την απελευθέρωση της σιδηροδρομικής γραμμής για τις εμπορικές αμαξοστοιχίες. Οι περισσότεροι άνθρωποι μεταφέρθηκαν στην Αθήνα, είτε σε «χώρους φιλοξενίας» με άθλιες συνθήκες, όπως το Ελληνικό και το γήπεδο του tae kwon do, είτε σε κλειστά κέντρα κράτησης, όπως στην Κόρινθο.

Το πέραςμα συνέχισε να είναι ανοιχτό για λίγους μήνες για πρόσφυγες από τη Συρία, το Αφγανιστάν ή το Ιράκ, με πολλές όμως καθυστερήσεις και εμπόδια, με αποτέλεσμα να περάσουν τελικά εκείνο το διάστημα πολύ λίγοι άνθρωποι. Παράλληλα, αυξάνονταν τα μέτρα ασφαλείας και ενισχυόταν ο φράχτης στην πλευρά της Μακεδονίας. Ένας φράχτης 4 χιλιομέτρων με 3 μέτρα ύψος και ενισχυμένος με αγκαθωτό πλέγμα.

Ο διαχωρισμός των προσφύγων-μεταναστών με βάση την εθνικότητά τους εντάθηκε σταδιακά ακόμη περισσότερο. Χωρίς αμφιβολία αυτή η τακτική διαχωρισμού βάσει εθνικότητων προωθήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση για να ανακόψει το πέραςμα προς τη Γερμανία και τις άλλες χώρες της βόρειας Ευρώπης που είναι ο βασικός προορισμός των προσφύγων-μεταναστών.

Το κλείσιμο των συνόρων εξώθησε τους πρόσφυγες-μετανάστες σε άλλες διαδρομές περιφερειακά, οι οποίες ωστόσο ενέχουν πολλαπλούς κινδύνους, αφού πρό-

σφυγες-μετανάστες είναι εκτεθειμένοι σε διακινητές, μπάτσους, εμπόριο οργάνων και κάθε είδους εκμετάλλευση.

Πώς είναι η κατάσταση σήμερα

Πολύ πριν από το κλείσιμο των συνόρων η Ειδομένη, ένα από τα βασικά σημεία διέλευσης του «βαλκανικού διαδρόμου», είχε μετατραπεί σε ένα καταυλισμό όπου οι άνθρωποι ήταν εγκλωβισμένοι σε συνθήκες εξαθλίωσης. Εκτός από τις μεγάλες σκηνές των MSF (Πατροί χωρίς Σύνορα) όπου ζουν στοιβαγμένες οικογένειες και ευπαθείς ομάδες, οι περισσότεροι ζουν σε μικρές σκηνές σε μια τεράστια έκταση, κατά μήκος των γραμμών του τρένου, σε κατελημμένα κτίρια του σταθμού, αλλά και στο δρόμο από το Πολύκαστρο προς την Ειδομένη, γύρω από το βενζινάδικο της ΕΚΟ και το κατελημμένο ξενοδοχείο «Χαρά». Το φαγητό, τα καταλύματα και η ιατρική φροντίδα είναι ελάχιστα, παρόλο που υπάρχει παρουσία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ και πολλών ΜΚΟ. Οι συνθήκες υγιεινής είναι άθλιες, ενώ για να προστατευτούν από το κρύο οι πρόσφυγες-μετανάστες ανάβουν φωτιές καίγοντας ό, τι μπορούν να βρουν. Όταν βρέχει είναι αδύνατο για ανθρώπους που δεν έχουν βρει καταφύγιο σε κάποιο από τα κατελημμένα σημεία να προστατευτούν και να παραμείνουν στεγνοί. Σιγά σιγά αρχίζουν οι εικόνες από την Ειδομένη να μοιάζουν ολοένα και περισσότερο με τον καταυλισμό του Zaatarī στην Ιορδανία που πριν από 4 χρόνια είχε σχεδόν τον ίδιο αριθμό ατόμων.

Μέσα σε αυτές τις άθλιες συνθήκες, όπου οικογένειες με μικρά παιδιά ζουν σε σκηνές εκτεθειμένοι στη βροχή και τον ήλιο, η ένταση και η απελπισία μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα ενώ οι ελπίδες χάνονται.

Η ζωή των προσφύγων-μεταναστών περιορίζεται σε μια καθημερινότητα αναμονής - αναμονής στις ουρές για φαγητό, για τσάι, για την φόρτιση τηλεφώνων, για το



πότε θα ανοίξουν ξανά τα σύνορα.

Οι περισσότερες ΜΚΟ χρηματοδοτούνται με πολύ υψηλά κονδύλια από την ΕΕ για να διαχειρίζονται την ανθρωπιστική κρίση που η ίδια έχει προκαλέσει. Παράλληλα, τόσο στην Ειδομένη όσο και στο βενζινάδικο της ΕΚΟ η εκμετάλλευση των ανθρώπων -κυρίως οικονομική- από μικροεπιχειρηματίες είναι έκδηλη (οι καντίνες, το παζάρι στο χωριό, τα κοράκια των ταξί και των πρακτορείων κ.α).

Στο κέντρο του καταυλισμού, τις ράγες του τραίνου και το βασικό πέραςμα του συνόρου μπλοκάρουν οι κλούβες της ΕΛ.ΑΣ. και της Frontex, ενώ στην άλλη πλευρά του συνόρου ο στρατός και η αστυνομία της Μακεδονίας έχουν ενισχυθεί με δυνάμεις και άλλων ευρωπαϊκών χωρών, όπως η Αυστρία και η Ουγγαρία. Στρατιωτικά ελικόπτερα πετούν συνέχεια πάνω από την Ειδομένη σε «ασκήσεις».

Τα Media

Οι φωτογράφοι και τα τηλεοπτικά συνεργεία αποθανατίζουν την ανθρώπινη εξαθλίωση για να πουλήσουν ακριβά ρεπορτάζ και φωτογραφίες, αντιμετωπίζοντας την κατάσταση σαν τραγική και τους ανθρώπους σαν πρόβλημα, χωρίς ωστόσο να μιλούν για τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν τους ανθρώπους σε αυτή την κατά-

σταση, το ρόλο της ΕΕ και των πολέμων που τους ξερίζωσαν από τα σπίτια τους. Ελάχιστες είναι οι εξαιρέσεις ανεξάρτητων δημοσιογράφων και φωτογράφων που πηγαίνουν στην Ειδομένη και καλύπτουν την κατάσταση γιατί θέλουν να αφυπνίσουν την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη. Οι πρόσφυγες-μετανάστες από την πλευρά τους είναι συχνά φιλικά διακείμενοι προς τα ΜΜΕ, θέλοντας να δώσουν την καλύτερη δυνατή εντύπωση στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη για τον αγώνα τους, με αποτέλεσμα να γίνονται πολλές φορές θύματα μιντιακής εκμετάλλευσης και εμπορευματοποίησης του πόνου τους.

Καταστολή & Αντίσταση

Η ένταση αυξάνεται μέρα με τη μέρα. Εκατοντάδες ανθρώπων έχουν κάνει κατάληψη στις ράγες του τραίνου. Κάποιοι πρόσφυγες-μετανάστες έχουν γράψει με κόκκινο μελάνι τα ονόματά τους στα πρόσωπά τους σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τον ρατσιστικό διαχωρισμό. Μέσα σε λίγους μήνες εκδηλώθηκαν από τη μεριά των προσφύγων-μεταναστών δυναμικές ενέργειες διαμαρτυρίας όπως απεργίες πείνας και μπλοκάρισμα δρόμων.

Ο διαχωρισμός με βάση την εθνικότητα συνεχίστηκε και χρησιμοποιήθηκε από τα κράτη και την αστυνομία για τη διάσπαση ►

► των προσφύγων-μεταναστών και την καταστολή των αντιδράσεων. Ανάλογα με το ποιοι μπορούσαν να περάσουν και ποιοί όχι δημιουργήθηκαν πολλές φορές εντάσεις και μίσος ανάμεσα σε ανθρώπους με κοινή μοίρα. Είναι φανερό ότι αυτός ο διαχωρισμός προωθεί το μίσος και την ξενοφοβία, και οδηγεί πολλές φορές σε εντάσεις, με καβγάδες να ξεσπούν ανάμεσα σε πρόσφυγες που είναι εξοργισμένοι από την κατάσταση.

Όσον αφορά στις αντιδράσεις, αυτές στρέφονται κατά των αστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων που φρουρούν το πέρασμα του συνόρου. Δεκάδες άνθρωποι έχουν τραυματιστεί σε συμπλοκές, με αποκορύφωμα της έντασης στις 10 Απριλίου όπου έγινε εκτεταμένη χρήση απαγορευμένων χημικών και πλαστικών σφαιρών.

Άνθρωποι έραψαν τα στόματά τους και έκαναν πολυήμερες απεργίες πείνας. Δύο άνθρωποι λίγες μέρες πριν την συμπλοκή με τους σκοπιανούς συνοριοφύλακες, αυτοπυρπολήθηκαν. Εκατοντάδες παιδιά, γυναίκες και άντρες στήριξαν τις διαμαρτυρίες φωνάζοντας συνθήματα για το άνοιγμα των συνόρων.

Οι διακινητές

Πολλοί επιλέγουν να βάλουν τον εαυτό τους και τις οικογένειές τους σε μεγάλο κίνδυνο, επιχειρώντας να περάσουν πληρώνοντας μεγάλα ποσά σε διακι-

νητές από επικίνδυνους και δύσβατους δρόμους μέσα από τα βουνά. Ακόμα όμως και αν καταφέρουν να φτάσουν τη Μακεδονία και τη Σερβία τους περιμένουν νέες περιπέτειες καθώς μαφίες δραστηριοποιούνται στις περιοχές αυτές.

Σε αρκετές περιπτώσεις άνθρωποι πέθαναν από το κρύο ή πνίγηκαν σε δύσβατα σημεία ποταμών, ενώ υπάρχουν καταγγελίες για κακή μεταχείριση και χρήση βίας, ληστείες, βιασμούς, ακόμα και εμπόριο οργάνων από τη μεριά των διακινητών.

Φήμες διασπείρονται συνέχεια από διακινητές για το άνοιγμα των συνόρων. Η απελπισία των ανθρώπων, τους οδηγεί πολλές φορές να πιστέψουν τους εμπόρους της ελπίδας που στην ουσία πουλάνε θάνατο. Ακόμη, δεν είναι λίγοι οι διακινητές που συνεργάζονται με την αστυνομία. Μάλιστα, ορισμένες φορές παρουσιάζονται και ως μεταφραστές.

Ένα παράδειγμα για το πόσο επικίνδυνοι είναι οι έμποροι της ελπίδας, είναι το γνωστό συμβάν όπου μετά από την κυκλοφορία ενός σημειώματος που έδειχνε λανθασμένα ένα υποτιθέμενο δρόμο για το πέρασμα των συνόρων, έγινε μια μαζική προσπάθεια από εκατοντάδες πρόσφυγες να περάσουν τα σύνορα από την πλευρά του ποταμιού (5χμ από το σύνορο της Ειδομένης). Αυτή η προσπάθεια οδήγησε στον πνιγμό τριών ανθρώπων και όσοι κατάφεραν και πέρασαν, βρέθηκαν αντιμετώ-

ποι με το μακεδονικό στρατό και την μακεδονική αστυνομία, οι όποιοι ξυλοκόπησαν όσους πρόσφυγες-μετανάστες συνέλαβαν και τους γύρισαν πίσω στην Ελλάδα. Εν τέλει, κανένας δεν κατάφερε να συνεχίσει το ταξίδι του. Οι φωτογραφίες από το πέρασμα χρησιμοποιήθηκαν στη συνέχεια από διακινητές για να πείσουν και άλλο κόσμο να κάνει το ταξίδι, λέγοντάς του ότι άνοιξε “καινούριος δρόμος” με αποτέλεσμα να ταξιδέψουν πολλοί άνθρωποι από Αθήνα και άλλα μέρη με ψευδοελπίδες προς την Ειδομένη.

Η ένταση και η απελπισία μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα στην Ειδομένη αλλά και σε άλλα μέρη όπου βρίσκονται εγκλωβισμένοι περίπου 50,000 πρόσφυγες-μετανάστες, όπως το λιμάνι του Πειραιά, τα hotspots και τα κρατητήρια που στερούν από τόσο κόσμο την ελευθερία του, μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν χαρτιά.

Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο της Ευρώπης-φρούριο όπου τα κράτη αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες-μετανάστες σαν πρόβλημα, αντί να τους αντιμετωπίζουν σαν ανθρώπους που έχουν πρόβλημα. Από την άλλη το κίνημα της μετανάστευσης συνεχίζεται και δεν πρόκειται να σταματήσει αν δεν σταματήσουν οι αληθινές αιτίες που δημιουργούν τη φτώχεια, την εξαθλίωση και τους πολέμους.

Αναζητώντας διόδους επικοινωνίας...

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε όλους τους καταπιεσμένους/ες και εκμεταλλευόμενους/ες, όντας και εμείς στην ίδια πλευρά. Παλεύουμε το καπιταλιστικό σύστημα που γεννά φτώχεια, πείνα, πολέμους, θάνατο.

Δεν είμαστε υπάλληλοι του ελληνικού κράτους, δεν έχουμε σχέση με κρατικές υπηρεσίες όπως υπουργεία, δημόσια ιατρεία, ούτε με τον στρατό.

Δεν έχουμε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε με τον ΟΗΕ και τους συγγενείς οργανισμούς όπως η Frontex και η UNHCR.

Δεν συνεργαζόμαστε με τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) που προωθούν την λογική της φιλανθρωπίας και της εθελοντικής εργασίας.

Σκοπός αυτής της εφημερίδας είναι να σπάσει την παραπληροφόρηση κράτους, ΕΕ, ΜΚΟ και να χτίσει γέφυρες επικοινωνίας.

Δεν χρηματοδοτούμαστε από κανένα.

Εκφραζόμαστε μέσα από αυτοοργανωμένες διαδικασίες και δομές όπου δεν υπάρχουν αρχηγοί, όλοι εκφράζονται ισάξια, οι αποφάσεις λαμβάνονται συλλογικά και η οικονομική ενίσχυση των δραστηριοτήτων μας προκύπτει από εμάς τους ίδιους.

Είμαστε μαζί με τους πρόσφυγες/μετανάστες που παλεύουν για κοινωνική δικαιοσύνη και ισότητα και όχι με αυτούς που πατάνε επί πτωμάτων.

Δεν δεχόμαστε οποιοδήποτε διαχωρισμό με βάση την εθνική ταυτότητα, το χρώμα, την φυλή, την θρησκεία ή το φύλο.

Οραματιζόμαστε έναν κόσμο που να χωράνε όλοι, χωρίς σύνορα και κράτη...

Σύγκρουση με το Αδιέξοδο: Η Εξέγερση στο κέντρο κράτησης της Μόριας

Την Τρίτη 26 Απρίλη ήταν προγραμματισμένη η επίσκεψη των υπουργών μεταναστευτικής πολιτικής της Ελλάδας και της Ολλανδίας στο κέντρο κράτησης μεταναστών της Μόριας. Μία ακόμα επίσκεψη επισήμων, η οποία τίποτε δεν αφήνει στο πέρα της παρά μόνο απέλπιδες προσπάθειες εντυπωσιασμού.

Τα ασυνόδευτα παιδιά που εκείνη την ώρα κρατούνται στο τμήμα του ΚΕΠΥ, σαφώς μπουχτισμένα από τις εγκλειστικές συνθήκες κράτησης, πλέον πολύ παρατεταμένες, αρχίζουν να συγκεντρώνονται, μπουγελώνουν τους δύο υπουργούς και στη συνέχεια, αφού καταλαμβάνουν χώρους του τομέα, καλούν από τα μεγάφωνα σε γενικευμένη αντίδραση. Το εξεγερτικό κλίμα μεταφέρεται γρήγορα σε όλο το στρατόπεδο. Εργαζόμενοι του κέντρου και των ΜΚΟ τρομοκρατημένοι αποχωρούν, ο χώρος βρίσκεται υπό αστυνομικό κλοιό και δημοσιογράφοι και αλληλέγγυοι βρίσκονται σε απόσταση.

Η αστυνομία έκανε έντονη χρήση χημικών και κρότου λάμψης, ενώ απειλούσε με έφοδο. Η εξέγερση κράτησε περίπου 4 ώρες, με τους μπάτσους να μπαίνουν τελικά μέσα στο κέντρο κράτησης. 26 παιδιά τραυματίστηκαν και από το νοσοκομείο απευθείας μεταφέρθηκαν σε απομονωμένη πτέρυγα του στρατοπέδου. Οι ΜΚΟ έσπευσαν τις επόμενες μέρες να υλοποιήσουν τις επιταγές της αποκλιμάκωσης, αναζητώντας βεβαιασμένες εναλλακτικές, προκειμένου τα ασυνόδευτα παιδιά να απομακρυνθούν εκτάκτως από το κέντρο κράτησης σε εξωτερική δομή. Σε καμία περίπτωση, άλλωστε, δεν περιμένα-

πραγματικά συμβαίνουν μέσα στα κέντρα κράτησης. Τη λύση έδωσε πρώην camp με σκηνές υπό την διαχείριση των Γιατρών χωρίς Σύνορα στο Μανταμάδο, χωριό στα βορειοανατολικά της Λέσβου, στο οποίο έχουν ήδη μεταφερθεί παιδιά σε καθεστώς «ανοιχτής δομής».

Είναι παραπάνω από 150 τα ασυνόδευτα παιδιά που βρίσκονται εγκλωβισμένα αυτή τη στιγμή στη Λέσβο, χωρίς μάλιστα να γνωρίζουν τα νομικά δικαιώματά τους, χωρίς να έχουν πρόσβαση σε υποδομές, νομική ενημέρωση και ψυχολογική υποστήριξη. Ακόμα και όσα θεωρητικά, απολαμβάνουν αυτά τα προνόμια, φιλοξενούμενα σε δομές της Μυτιλήνης, δεν έχουν καμία ουσιαστική τύχη, καθώς οι γραφειοκρατικές διαδικασίες οικογενειακής επανένωσης ή ακόμα και αίτησης ασύλου καθυστερούν προκλητικά για περισσότερο από 5 μήνες. Οι περισσότεροι χώροι που δέχονται ασυνόδευτους ανήλικους στην Ελλάδα θεωρείται πως τώρα είναι υπερπλήρεις, οπότε τα παιδιά των κέντρων κράτησης στοιβάζονται κυριολεκτικά σε άθλια κοντέινερ.

Η ελληνική και ευρωπαϊκή πολιτική διαχείρισης των μεταναστευτικών πληθυσμών είναι αυτή και τέτοια θα παραμείνει. Όσο όμως η κρατική διαχείριση προσπαθεί να εξομαλύνει την κατάσταση, μόνο κενά και αδιέξοδα δημιουργεί. Και τα αδιέξοδα φέρουν δύο επιλογές: την επιστροφή προς τα πίσω, ή τη σύγκρουση και το γκρέμισμα του εμποδίου που στέκεται στη διαδρομή.

Οι αναταραχές όμως στο κέντρο κράτησης στη Μόρια, αλλά και στα περισσότερα αντίστοιχα κέντρα σε όλη τη χώρα



δεν αποτελούν ένα πυροτεχνηματικό σκηνικό. Συμβαίνουν συχνά, πολύ συχνά και γίνονται γνωστά από τα ΜΜΕ τις φορές αυτές που οι συγκρούσεις ή τα όποια γεγονότα δημιουργήσουν κώλυμα στην ομαλή ροή των εργασιών τους ή προκαλέσουν υλικές ζημιές. Στη Μόρια, η κατάσταση αναταραχής είναι σχεδόν καθημερινή. Προκύπτει από τις άθλιες συνθήκες, το ελάχιστο φαγητό που παρέχεται, τις λιγοστές υποδομές και την καθυστέρηση των διαδικασιών ασύλου. Μιλάμε για ανθρώπους εγκλωβισμένους στη Λέσβο για αόριστο χρόνο, απλά εγκλωβισμένους. Όλα αυτά πυροδοτούν εντάσεις που εκτονώνονται σαφώς βίαια, δυστυχώς παίρνοντας πολλές φορές και τη μορφή εθνοτικού ανταγωνισμού και φυλετικών συγκρούσεων με επίφαση τον έλεγχο του στρατοπέδου, το φαγητό ή τις τουαλέτες. Την 1η του Ιούνη, ένα αντίστοιχο γεγονός εξελίχθηκε σε μεγάλη φωτιά που έκαψε σκηνές με ρουχισμό της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ. Η αστυνομία άργησε να επέμβει και το σκηνικό έληξε με εκκένωση του στρατοπέδου.

■ Οδοιπορικό στην Ειδομένη και τα ελληνομακεδονικά σύνορα

Σημειώσεις και παρατηρήσεις σχετικά με την προσφυγική κρίση, τους μεταναστευτικούς αγώνες, την αλληλεγγύη, την ανθρωπογεωγραφία, τον αποκλεισμό και την εκκένωση της Ειδομένης.



Από το Σάββατο 21 έως και την Πέμπτη 26 Μαΐου, μέλη της ελληνόφωνης και της αραβόφωνης Απατρис βρεθήκαμε στη Θεσσαλονίκη με σκοπό να φτάσουμε στην Ειδομένη, προκειμένου να μοιράσουμε το πρώτο φύλλο της αραβόφωνης εφημερίδας και να δούμε από κοντά τις συνθήκες διαβίωσης και την οργάνωση του καταυλισμού των μεταναστών/προσφύγων. Ήδη από την πρώτη στιγμή που πλησιάσαμε την Ειδομένη υπήρξαν σοβαρά προβλήματα, καθώς ενώ το ένα αυτοκίνητο έφτασε στον προορισμό σχετικά εύκολα, το δεύτερο κατάφερε να εισέλθει μετά από πέντε ώρες και αφού του είχε απαγορευτεί η είσοδος από τους μπάτσους δύο φορές. Τη μέρα λοιπόν που βρεθήκαμε μέσα στον καταυλισμό μάθαμε ότι την επόμενη ξεκινάει η εκκένωσή του, με αποτέλεσμα να αλλάξει σε μεγάλο βαθμό το σχέδιο παρέμβασης του ταξιδιού μας αλλά και οι συνθήκες, αφού ο μερικός αποκλεισμός της Ειδομένης εξελίχθηκε σε απόλυτη απαγόρευση εισόδου τόσο στην περιοχή όσο και σε μια ακτίνα περίπου 10 χιλιομέτρων, που περιελάμβανε εκτός της Ειδομένης και άλλα πέντε χωριά. Το μοίρασμα 4.000 φύλλων της εφημερίδας στον καταυλισμό πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα το πρωί και καθόλη τη διάρκειά του υπήρχε πολύ θετική ανταπόκριση από τους πρόσφυγες/μετανάστες που σε κάποιες περιπτώσεις τις μοίραζαν και μόνοι τους. Σε όλη την διάρκεια της παραμονής μας, υπήρξαν σοβαρές ενοχλήσεις από τους μπάτσους τόσο με την ίδια την απαγόρευση εισόδου, όσο και με συνεχείς προσαγωγές σε διάφορα Α.Τ. της περιοχής, ενώ σε τουλάχιστον μία περίπτωση το αυτοκίνητο με το οποίο μετακινούμασταν βρίσκονταν υπό παρακολούθηση που ξεκίνησε λίγο έξω από τη Θεσσαλονίκη και ολοκληρώθηκε με την προσαγωγή μας 15 χιλιομέτρα πριν την Ειδομένη. Με αυτό το κείμενο θέλουμε να εκθέσουμε μια σειρά από παρατηρήσεις, εμπειρίες και συμπεράσματα που θεωρούμε ότι αποκτήσαμε κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στον καταυλισμό, αλλά και την ευρύτερη περιοχή, κατά την διάρκεια αυτών των ημερών.

Αναλυτικά η ενημέρωση εδώ: <http://apatris.info/spasimo->

tou-apofonis-apatris/ και εδώ: <http://apatris.info/idomeni-nea-enimerosi-2552016/>

★

Η αναγκαιότητα να καταλάβουμε τι ακριβώς συνέβαινε στην Ειδομένη, εκφράζει την αντίθεση μεταξύ της ψευδούς αναπαράστασης της πραγματικότητας μέσω των τηλεοπτικών δεκτών και του τι όντως συμβαίνει στους προσφυγικούς καταυλισμούς. Η κατάσταση που συναντήσαμε προφανώς δεν παραπέμπει στην εικόνα κανιβαλιστικών συγκρούσεων, αλλά ούτε μοιάζει με οποιονδήποτε τρόπο με άτυπο hotspot, όπως ισχυρίζονται όσοι ταυτίζουν τον σκοπό των μεταναστευτικών μαζών με το μέρος διαβίωσής τους. Ξεπερνώντας αυτά τα σχήματα, η Ειδομένη ήταν ένα χωριό προσφύγων/μεταναστών με μια εμβρυακής μορφής κοινωνική οργάνωση και λειτουργία, στην οποία συμπεριλαμβάνονταν από μανάβικα και κουρεία μέχρι σκηνές που κάλυπταν ανάγκες γυναικών ("women social space"), ενώ προφανώς η όλη λειτουργία του καταυλισμού ήταν υποστηριζόμενη από εθελοντές/αλληλέγγυους αλλά και ΜΚΟ - κάποιες εκ των οποίων ισλαμικού προσανατολισμού. Ταυτόχρονα επικρατούσαν κακές έως άθλιες συνθήκες διαβίωσης, με σκηνές να βρίσκονται εκτεθειμένες στη βροχή, ενώ υπήρχε μια αναμενόμενη εμφάνιση εκφυλιστικών φαινομένων, όπως σε όλα τα μέρη που υπάρχει υπερσυσώρευση ανθρώπων και μάλιστα εξαθλιωμένων - φαινόμενα τα οποία εντάθηκαν κατά τις μέρες του αποκλεισμού, που σημειώθηκαν συγκρούσεις κατά το μοίρασμα φαγητού. Φτάνοντας στις ιδιαιτερότητες της χρονικής στιγμής που εμείς βρεθήκαμε εκεί, έχουμε να παρατηρήσουμε σαν υποσημείωση την μεγαλύτερη εθνοτική αλλά και πολιτική ομοιογένεια της περιοχής, καθώς ένα πολύ μεγάλο μέρος των διαμένοντων στον καταυλισμό ήταν Κούρδοι προερχόμενοι από εμπόλεμες περιοχές. Ταυτόχρονα, και αυτό είναι πολύ σημαντικό, η Ειδομένη και τις δύο φορές πριν εκκενωθεί ενσωμάτωσε στην ίδια της την ύπαρξη μια κεντρική διαμαρτυρία/διεκδίκηση ενάντια στο κλείσιμο των συνόρων: το μπλοκάρισμα της γραμμής του τραίνου που ενώνει την Ελλάδα με τα Βαλκάνια και κατ'επέκταση την Ευρώπη...

★

Οι μεταναστευτικές μάζες μέσω της κινητικότητας τους παράγουν νέα δεδομένα και είναι πρόσφορο πεδίο δράσης τόσο για την καπιταλιστική μηχανή, που μπορεί να εκμεταλλεύεται/αφομοιώνει όλες τις κινήσεις εντός της, όσο και για τους εχθρούς αυτού του κοινωνικού συστήματος, που οφείλουν να αφογκραστούν τις επιθυμίες των κοινωνικών υποκειμένων και να αλληλεπιδράσουν μαζί τους. Όσον αφορά την πρώτη σχέση, όλα αυτά τα παρασιτικά κοινωνικά κομμάτια, είτε πρόκειται για μικροεπιχειρηματίες και ξενοδόχους είτε για μαφιόζους και διακινητές, ουσιαστικά μετουσίωσαν την υλική έκφραση του ρατσισμού σε ληστεία εναντίον των "χωρίς δικαιώματα" προσφύγων, που αδυνατούσαν να διαμαρτυρηθούν, πόσο μάλλον να αντισταθούν. Αναφορικά όμως με τη δεύτερη σχέση, το τι έκαναν δηλαδή τα αγωνιζόμενα κοινωνικά υποκείμενα σχετικά με το κεντρικό αίτημα των μεταναστών/προσφύγων για άνοιγμα των συνόρων, τα αποτελέσματα δεν είναι αντίστοιχα. Προσπερνώντας τις διαφορές εκφράσεις της απολίτικης αλληλεγγύης που φτάνουν να συμπορεύονται με τις κεντρικές επιλογές της εξουσίας, είναι δεδομένο ότι ακόμα και τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα εξαντλήθηκαν στην παροχή στέγης/τροφής στην Αθήνα, την Θεσσαλονίκη και τους διάφορους καταυλισμούς, της Ειδομένης συμπεριλαμβανομένης. Η αλληλεγγύη με λίγα λόγια, είχε σαν διαφοροποιημένο επίδικό την αυτοοργάνωση μιας περιοχής για την οποία όμως οι διαμένοντες σε αυτήν θεωρούσαν ότι είναι απλά ένας ενδιάμεσος σταθμός - δεν λάμβανε δηλαδή υπ' όψη της τον σκοπό και την επιθυμία των μαζών που διέμεναν εκεί. Μοναδική εξαίρεση ίσως ήταν η δομή του Πλατάνου στη Λέσβο με την έμπρακτη συμβολή της στην κατάργηση των συνόρων σε εκείνο το σημείο. Συνεπώς, εάν και είναι προφανές ότι εν τέλει ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων θα εγκλωβιστεί στην Ελλάδα, οπότε αυτά τα εγχειρήματα θα λειτουργήσουν παραδειγματικά, είναι εξίσου προφανές ότι υπάρχει μεγάλη διάσταση ανάμεσα στην επιθυμία του κοινωνικού υποκειμένου των μεταναστών και του πολιτικού υποκειμένου των αλληλέγγυων.

★

Στις 26 Μαΐου ανακοινώθηκε επίσημα ότι εκκενώθηκε η Ειδομένη. Για την εκκένωσή της επιστρατεύτηκαν κάποιες εκατοντάδες μπάτσοι όλων των ειδών, αποκλείστηκαν χωριά σε ακτίνα έως και δέκα χιλιομέτρων, «πολιορκήθηκε» η περιοχή με μέσα όπως το κόψιμο τροφής και νερού και απαγορεύτηκε η πρόσβαση σε όλα τα ΜΜΕ, πέραν αυτών που είχε η κυβέρνηση υπό τον απόλυτο έλεγχό της. Παρ' όλα αυτά μεταφέρθηκαν σε hotspots περίπου 3500 πρόσφυγες, δηλαδή οι μισοί και πλέον κατέφυγαν στα βουνά των ελληνομακεδονικών συνόρων, αρνούμενοι να καθορίσει το ελληνικό κράτος την τύχη τους, ενώ 700 περίπου προσπάθησαν τελευταία στιγμή ανεπιτυχώς να περάσουν τα σύνορα. Η εκκένωση συνεπώς είχε μια πρόσκαιρη επιτυχία και μια συνολική αποτυχία: εν τέλει άνοιξαν οι γραμμές του τραίνου, οπότε αποκαταστάθηκε η ομαλή ροή εμπορευμάτων, αλλά απέτυχε συνολικά η κανονικοποίηση της προσφυγικής κρίσης και οι ευρωπαϊκή ντιρεκτίβα που την επέβαλε - η τακτοποιημένη δηλαδή μεταφορά και «εγκατάσταση» των μεταναστών/προσφύγων διαχωρισμένων ανά έθνος, στα -κατά κανόνα- άθλια και υπερπλήρη hotspots. Η αποτυχία αυτή βασίζεται στην ίδια τη φύση του ζητήματος, δηλαδή του προβλήματος των κλειστών συνόρων, αφού οι πρόσφυγες στα hotspots δεν έχουν τίποτα άλλο να κάνουν από το να περιμένουν την απέλασή τους, ή όπως αποδείχτηκε εσχάτως στη Χίο, να βάζουν φωτιά στις σκηνές και τα κοντέινερ για να διαμαρτυρηθούν...

Οι Νύχτες είναι Όμορφες

Ωδή στις Επικίνδυνες Τάξεις

«Με τον τρόπο αυτό οι ταραχές με αφορμή τον Rodney King γίνονται αντιληπτές από τους δορυφόρους που βρίσκονται σε τροχιά ως ένα ενιαίο γεωφυσικό φαινόμενο, που μπορεί να συγκριθεί με την έκρηξη του Πινατούμπο στις φιλιππίνες το 1991 ή τις τεράστιες πυρκαγιές που κατέφαγαν τα ινδονησιακά δάση το '97. Η αλήθεια είναι πως αν κάποιοι εξωγήινοι παρατηρητές όντως παρακολουθούσαν τη Γη με κάποιο κρυφό αστεροσκοπείο στη Σελήνη θα σάστιζαν με το πόσο εξαιρετικά εύφλεκτο είναι το Λος Άντζελες.»

Mike Davis
Πέρα από το Blade Runner

Η συνθήκη

Όλα πλέον συνηγορούν προς το αυτονόητο: ο εξευτελισμός της κυβερνώσας ρεφορμιστικής αριστεράς, η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση των μαζικών πολιτικών φορέων των κεντρικών ευρωπαϊκών κρατών, η ολοκληρωτικοποίηση των θεσμών και των διαδικασιών της Ε.Ε. Βρισκόμαστε εν μέσω μιας διαδικασίας σαρωτικών κοινωνικών μετασχηματισμών που παράγονται από τις δομικές και θεμελιώδεις αντιφάσεις του υπάρχοντος συστήματος κοινωνικής οργάνωσης. Μιας ασθένειας του συστήματος που κατέτρωγε το εσωτερικό του τόσα χρόνια και αργά ή γρήγορα θα εμφανιζόταν. Και το κυριότερο, μιας ασθένειας που φαίνεται να είναι ανίατη. Εάν η θεαματική απεικόνιση της κοινωνικής πραγματικότητας τη δεκαετία του '90 ήταν τα τηλεπαιχνίδια του εύκολου πλουτισμού και οι ηλίθιες μουσικοχορευτικές εκπομπές, σήμερα είναι οι σειρές δράσης με πρωταγωνιστές μπάτσους που περιπολούν εν μέσω της κοινωνικής ερήμου.

Η πασιφανής αδυναμία του συστήματος να επιστρέψει σε κατάσταση ηρεμίας τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από μια σειρά από διαφορετικές δυναμικές διαδικασίας που εξελίσσονται ταυτόχρονα. Έτσι η προλεταριοποίηση μεγάλου μέρους της μεσαίας τάξης των χωρών του Νότου συμβαίνει την ίδια στιγμή με την προεκάρπωση [1] όλων σχεδόν των μισθωτών της Ε.Ε. και αντίστοιχα, οι μεγάλες μεταναστευτικές μάζες που εισέρχονται ή προσπαθούν να εισέλθουν στο ευρωπαϊκό έδαφος - εν μέσω και εξαιτίας της καταστροφής μιας σειράς κρατών - θα συναντήσουν τις ταραχές των ήδη αποκλεισμένων μεταναστών στο εσωτερικό των μητροπόλεων. Μοιάζει σαν να συμβαίνουν ταυτόχρονα πολλοί διαφορετικοί πόλεμοι, μικρής ή/και κανονικής έντασης: οι πραγματικοί πόλεμοι στη Συρία και τη Μέση Ανατολή, ο οικονομικός πόλεμος που έχει εξαπολύσει η αστική τάξη έναντι των υποτελών τάξεων, ο αέναος κοινωνικός πόλεμος των «εντός» και των «εκτός» και ο ανάγλυφος ταξικός πόλεμος στα συνοριακά πεδία όπου οι φτωχοί και οι νεόπτωχοι προσπαθούν να εισέλθουν στη «Γη της Επαγγελίας».

Ο σχεδιασμός

Η εμφάνιση των φαινομένων του Pegida και της Λεπέν μπορεί να αντιμετωπίζονται ως άλλη μια παθολογία του συστήματος εν μέσω κρίσης ή ως άλλη μια ιστορική επανάληψη ωστόσο το ζήτημα δεν είναι απλά ένα θέμα υπερβολικής δόσης λαϊκισμού. Η δεξιά ριζοσπαστικοποίηση δεν είναι η ερώτηση

αλλά η απάντηση της Ε.Ε. στις αναπόφευκτες μεγάλες και μικρές κοινωνικές εκρήξεις που θα συμβούν. Η πριμοδότηση αξιών, που κανονικά θα χαρακτηρίζονται από τους ιστορικούς του μέλλοντος από παρωχημένες, έως εντελώς γελοίες - όπως ο χριστιανισμός, ο ευρωπαϊσμός και ο δυτικός φιλελεύθερος τρόπος ζωής - έρχεται σαν μια σχεδόν απέλπιδα προσπάθεια του ευρωπαϊκού συστήματος εξουσίας να αποκτήσει ομοιογενή ιδεολογικά και πολιτικά κοινωνική βάση και διαμέσου αυτής - και κυρίως της βίας που θα ασκήσει αυτή - να πετύχει την αναγκαία κοινωνική ισορροπία - ακόμα και εάν αυτή είναι ισορροπία τρόμου. Οι βούλγαροι φασίστες που περιπολούν στα σύνορα με τανκς και ο εκτελών χρέη μαντρόσκυλου ούγγρος πρωθυπουργός Ορμπάν είναι μέρος του ίδιου πάλλ με τους γάλλους φασίστες που επιτέθηκαν στους διαδηλωτές του «Nuits debout». Είναι η επίθεση των μισθοφόρων της Τάξης εναντίον των επικίνδυνων τάξεων.

Η συγκρότηση του μπλόκ της ασφάλειας, δεν αντιστοιχεί μόνο στους πολιτικούς εκφραστές της νεο-ακροδεξιάς, τους έμμοσθους ή μη μαχητές της και τους ηλίθιους που υιοθετούν τις θέσεις της αλλά πλέον διαπλέκεται με τον θεσμικό ρατσισμό της Ε.Ε. σε βαθμό που αδυνατεί κάποιος να διακρίνει τη μία πλευρά από την άλλη - εάν υποθέσουμε ότι δεν αποτελούν ένα ενιαίο και αδιαίρετο «όλο». Ο τρόπος με τον οποίο διαχειρίζεται η Ε.Ε. την προσφυγική κρίση με τη δημιουργία hot spots - στρατοπέδων διαλογής ανθρώπων και συνεπώς η πρακτικίστικη εφαρμογή του λειτουργικού μοντέλου των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης - είναι ένα μόνο δείγμα όχι απλά υιοθέτησης της ακροδεξιάς ατζέντας αλλά εφαρμογής της σαν λάδι στα σκουριασμένα γρανάζια της καπιταλιστικής μηχανής. Ταυτόχρονα είναι εξαιρετικά χαρακτηριστικό της ανασφάλειας που διαπνέει την ευρωπαϊκή πολιτική, ότι αυτή δεν εξαντλείται στην πριμοδότηση μιας σειράς πολλαπλών διαχωρισμών που θα αρκούσαν σε ένα σχετικά υγιές κοινωνικό οικοδόμημα προκειμένου αυτό να ισορροπήσει μέσω του «διαίρει και βασίλευε». Οι διαχωρισμοί αυτοί, εθνικοί, θρησκευτικοί, αλλά και θεσμικοί ή ακόμα και ταξικοί [2] κρίνονται μη επαρκείς και συνεπώς ο σχεδιασμός διαχείρισης της προσφυγικής κρίσης επιβάλλει την πλήρη απομόνωση των νεοεισερχόμενων πληθυσμών σε κορυφές βουνών και ακατοίκητες περιοχές. Επιπροσθέτως ο εξοβελισμός των μεταναστών/προσφύγων εκτός κοινωνικού ιστού, τοποθετεί αυταπόδεικτα τον δημόσιο διάλογο σε ακραία ρατσιστικά πλαίσια, αφού θεωρεί σαν δεδομένο πρόβλημα τη «μόλυνση» των ευρωπαϊκών κοινωνιών από τις φτωχοποιημένες μάζες, αδυνατώντας προφανώς να διακηρύξει δημόσια την επικινδυνότητα αυτών των τάξεων όταν και εφόσον αλληλεπιδράσουν. Ο καπιταλισμός, όχι απλά δεν ξεπερνά το πρόβλημα της γκετοποίησης όπως ονειρεύονταν οι υπέρμαχοι τους τέλους της Ιστορίας τη δεκαετία του '90, αλλά αναγνωρίζει τα γκέτο σαν υπερ-πολύτιμο έως και κεντρικό εργαλείο ελέγχου των απόβλητων πληθυσμών, εντός και εκτός πόλεων.

Ταυτόχρονα με την ανάδειξη νέων εργαλείων εξαφανίζονται και σχήματα που μέχρι τα προηγούμενα χρόνια έμοιαζαν απαραίτητες θεσμισμένες συμβάσεις καθοριστικές για την κοινωνική πραγματικότητα. Έτσι ακόμα και η επίπλαστη πολυπολιτισμικότητα της Ε.Ε. - των πολυπολιτισμικών γκέτο - εξαφανίζεται αφού η βιο-πολιτική διαχείριση της οικονομικής κρίσης επιβάλλει τόσο τους εθνικούς διαχωρισμούς σαν απαραίτητους, όσο και την κλειστότητα των συνόρων σαν όρο για τη δημιουργία των παρανομοποιημένων κοινωνικών στρωμάτων. Ο αστικός κοσμοπολιτισμός πλέον θα λαμβάνει



χώρα μόνο σαν τουριστικό αξιοθέατο στις λίγες περιοχές που οι μεταναστευτικές κοινότητες πρόλαβαν να ενσωματωθούν - όσο ακόμα υπήρχε η δυνατότητα -, στις υπόλοιπες η ενσωμάτωση μέσω του πολυπολιτισμού υποχωρεί μπροστά στα αστυνομικά γκλόπ και τις φασιστικές περιπολίες της πολιτικής και της βιοπολιτικής διαχείρισης. Η Σουηδία του σκανδιναβικού μοντέλου, που μετατράπηκε σε πεδίο μεταναστευτικών εξεγέρσεων και αντίστροφα περιπολιών από τους «στρατιώτες του Όντιν» [3] δείχνει την καθολικότητα της συνθήκης.

Το κέντρο

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ενιαία είναι, ούτε δομείται από ένα και το αυτό κοινωνικό συμβόλαιο. Οι πολλές και διαφορετικές ταχύτητες με τις οποίες συντελείται η προς τα πάνω αναδιανομή του πλούτου, στις διαφορετικές ζώνες κρατών εμφανίζονται πάνω σε τελείως διαφορετικές βάσεις και ισορροπίες. Το γερμανικό προλεταριάτο συνεπώς μπορεί να βιώνει και αυτό εν μέρει την θεσμοποίηση των ελαστικοποιημένων εργασιακών σχέσεων, όπως άλλωστε επιτάσσει ο κεντρικός σχεδιασμός της Ε.Ε., ωστόσο απολαμβάνει μια σειρά μισθολογικών προνομίων που καθιστούν τη θέση του διαφορετική από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα των υπολοίπων κρατών. Η κοινωνική ειρήνη στη Γερμανία βασίζεται σε ένα κράμα υπολειμμάτων εγχώριας σοσιαλδημοκρατίας, επιθετικής οικονομικής - αλλά και εξωτερικής - πολιτικής και κεντροποιημένου, όσον αφορά τις κοινωνικές σχέσεις, κοινωνικού διαλόγου που δομείται πάνω στην εθνικοποίηση και την εσωστρέφεια της κοινωνικής αφήγησης. Οι γερμανοί προλετάριοι, τα συνδικάτα τους και οι μισθολογικές τους διεκδικήσεις υπάρχουν και λαμβάνουν χώρα ανεξάρτητα από το τι συμβαίνει στην Ελλάδα, τη Συρία και την Ουκρανία - όπου και στις τρεις διαφορετικές περιπτώσεις υπήρξε εμπλοκή του γερμανικού κράτους με το κοινωνικό status quo των άλλων κρατών.

Οι σχέσεις

Απέναντι στην κίνηση που λαμβάνει χώρα στη μια πλευρά της σκακιέρας, η άλλη πλευρά έχει τόσο μεγάλη πλέον ένδεια μέσω αγώνα, που μετετρέπεται συνολικά το πρόβλημα

Ένθετο-εξελίξεις: Γαλλία 2016



Επισκόπηση μιας χώρας που δεν ξεχνά να μαθαίνει να εξεγείρεται

«**Α**πό τα χαμένα εδάφη της γαλλικής δημοκρατίας», τα εξεγερμένα προάστια του Παρισιού του 2005, στις διασκορπισμένες οδομαχίες σε όλη τη Γαλλική επικράτεια το 2010 -ενάντια στο νέο συνταξιοδοτικό νόμο τότε- και στις αμείωτες έντασης πολύμηνες αγροτικές διαμαρτυρίες το 2015, μεσοσύνης της τρομοϋστερίας, καταλήγουμε στην απέραντη άνοιξη του 2016 και τις νύχτες των ορθίων. Η αντιδραστική μετατόπιση του εργασιακού νόμου (Loi Travail) από την Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Holland γίνεται η αφορμή για μια ευρεία κοινωνική βάση να ανασυνταχθεί στους δρόμους των διεκδικήσεων. Η βάση αυτή δεν έχει ενιαία χαρακτηριστικά και ίσως και στοχεύσεις. Είναι χαρακτηριστικό δε, ότι στην ώθηση τούτου του κινήματος παίζουν κομβικό ρόλο οι μαθητές και λιγότερο οι φοιτητές.

Μεταφράζουμε από την τελευταία ανακοίνωση της CGA:

«Η μεταρρύθμιση αυτή δεν αποτελεί μια μεμονωμένη περίπτωση επειδή εγγράφεται στη λίστα των μέτρων λιτότητας που υφίστανται οι Ευρωπαίοι γείτονές μας, θα έχει τα ίδια αποτελέσματα που έφεραν το “Jobs Act” στην Ιταλία και η μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας στην Ισπανία, δηλαδή αύξηση των απολύσεων, μεγαλύτερη προσωρινότητα, διόγκωση των κοινωνικών ανισοτήτων και ισχυροποίηση των

ιδιωτικών συμφερόντων. Αρνούμαστε να υπομείνουμε σιωπηρά αυτή την επίθεση που δεχόμαστε, όπως είναι γνωστό, στο πλαίσιο μιας κατάστασης έκτακτης ανάγκης που σκοτώνει τις ελευθερίες μας».

Το νομοσχέδιο που δεν πρόκειται να απορριφθεί -όπως δηλώνει ο Holland-, ο «νόμος της προόδου», η βίαιη αστυνομική καταστολή, οι απαγορεύσεις διαδηλώσεων και οι συλλήψεις με βαριές κατηγορίες και ποινές, δεν καταφέρνουν να εκφοβίσουν και να εξουδετερώσουν το κίνημα. Γενικές απεργίες διαρκείας εργαζομένων στους σιδηροδρόμους και στα λιμάνια, από τους πιλότους του συνδικάτου της αεροπορικής εταιρείας Air France, αποκλεισμοί και μπλόκα μονάδων της πετρελαϊκής βιομηχανίας, οδομαχίες, μαζικές κινητοποιήσεις και καθημερινές πορείες, κατηγορούνται ως τρομοκρατικές ενέργειες από την κυβέρνηση, από την ένωση βιομηχάνων και φυσικά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Σε αυτή τη φάση -αρχές Ιουνίου- αντικρίζουμε:

-Το εντυπωσιακό ρεσάλτο στη νομιμότητα από την γενική εργατική ομοσπονδία (CGT) που ελέγχεται από το PCF (Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα), που ενώ μέχρι πρότινος έκανε καταλήψεις στα εργοστάσια ενέργειας τώρα κάνει φραγμούς ή και επιτίθεται σε διαδηλωτές,

-Την παράταση έως και τον Ιούλιο του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και την προετοιμασία για την επό-

μενη πανγαλλική κινητοποίηση περί τα μέσα Ιούνη... τότε που ξεκινά στην ίδια παλλόμενη χώρα και το ποδοσφαιρικό κερδοφόρο event της χρονιάς, το Euro 2016... Η μπάλα όμως φαίνεται να παίζεται σε άλλο γήπεδο. Στους δρόμους.

Θεωρούμε σημαντικό η αδιαμεσολάβητη ενημέρωση και αντιπληροφόρηση να έρχεται πρωτίστως από αυτούς που τη δημιουργούν και βιώνουν. Στη βάση αυτή παραθέτουμε δύο μεταφρασμένα ενημερωτικά κείμενα που έγραψαν για την ΑΠΑΤΡΙΣ σχετικά με τα τεκταινόμενα στην αναστατη Γαλλία του τελευταίου τριμήνου οι συλλογικότητες Regard Noir (Paris) & Proudhon (Besanson).

▲/ AP & Manoroco





στο δεύτερο πανό αναγράφεται χαρακτηριστικά: «για την πλήρη διακοπή της εργασίας...»
Η φωτογραφία προέρχεται από τις αρχές των κινητοποιήσεων

Κάτω τα χέρια από τα εργασιακά

Ο εργασιακός κώδικας αντανakλά μια σχέση ισχύος (rapport de force)

—**Απατρίς:** Προκειμένου να κατανοήσουμε το εργασιακό περιβάλλον στη Γαλλία, θα μπορούσατε να μας εξηγήσετε το μοντέλο που ισχύει σε μια ιστορική και θεσμική βάση;

—**Proudhon:** Για τα αφεντικά, ο εργασιακός κώδικας είναι «υπερβολικά ογκώδης», «υπερβολικά περίπλοκος», πάρα πολύ «περιοριστικός». Όλα αυτά αποτελούν έναν λόγο, που χρησιμοποιεί με τη σειρά του το MEDEF (ανώτερη οργάνωση των εργοδοτών) εδώ και δεκαετίες και που υιοθετείται τώρα και από την σοσιαλιστική κυβέρνηση.

Για να προετοιμαστεί λοιπόν το έδαφος για την κυβέρνηση, χρησιμοποιήθηκε μια έντονη προπαγάνδα για να χτυπηθεί η εργασιακή νομοθεσία και επομένως τα δικαιώματα των εργαζομένων με πρόσχημα την «απλούστευση».

Δεν είναι απλώς μια νομική κατασκευή αλλά ένα δικαίο που γεννήθηκε μέσα από τους κοινωνικούς και συνδικαλιστικούς αγώνες. Είναι το δικαίο των αγώνων, των «εργατικών ατυχημάτων», των απεργιών. Η σύνταξη του πρώτου εργασιακού κώδικα αρχίζει το 1910, με την νομοθέτηση των πρώτων εργατικών νόμων, όπως αυτού για τον ελεύθερο μισθό της γυναίκας το 1907 (η γυναίκα μπορεί να έχει τον δικό της μισθό) αυτού που «εγγυάται την καταβολή του μισθού σε τακτά διαστή-

ματα» (1909) ή του νόμου της 5ης Απριλίου 1910 «σχετικά με τις εργατικές και αγροτικές συντάξεις μετά τα 65». Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι το κωδικοποιημένο εργασιακό δίκαιο είναι το αποτέλεσμα των διαδοχικών αγώνων της εργατικής τάξης για την βελτίωση των συνθηκών εργασίας: ο περιορισμός της διάρκειας της εργασιακής ημέρας, της άδειας με αποδοχές, η αποζημίωση των εργατικών ατυχημάτων, κλπ είναι κεκτημένα που αποσπάστηκαν από τα αφεντικά, έγιναν κανόνες και από τα οποία επωφελούνται όλοι/ες οι εργαζόμενοι/ες.

Ο εργασιακός κώδικας είναι «ογκώδης», είναι ογκώδης μέσα από την ιστορικότητά του, από τα εκάστοτε νομοθετήματα, αλλά και συνολικά από όλη τη νομολογία που έχει προκύψει από τους οργανωμένους αγώνες των εργαζομένων. Είναι ένας κώδικας που αντικατοπτρίζει την εξουσιαστική σχέση ανάμεσα στις δυο ιστορικά αντιμαχόμενες τάξεις, ενώ τελευταίες δεκαετίες έχουν καταγραφεί σε αυτόν όλες οι οπισθοδρομήσεις που έχει υποστεί η εργατική τάξη και οι οργανώσεις της, όπως για παράδειγμα η κυριακάτικη εργασία (2009), ή η εθνική διαπραγματευτική συμφωνία (ΕΔΣ) σχετικά με την «ανταγωνιστικότητα και την διασφάλιση της απασχόλησης» (2013). Όμως παρά τις πολλές οπισθοδρομήσεις, που συνοδεύονται από την καταστροφή των εργαλείων ελέγχου και προσφυγής όπως η επιθεώρηση εργασίας ή το εργατοδικείο, ο εργασιακός κώδικας παραμένει ένα στήριγμα για τους/τις

εργαζόμενους/ες με τις βασικές αρχές του να είναι ακόμα απαράκαμπτες. Να γιατί λοιπόν η κυβέρνηση θέλει να προχωρήσει ακόμα παραπέρα για να ικανοποιήσει το MEDEF: στόχος είναι να επανέλθουμε σταδιακά στην περίοδο προ του εργασιακού κώδικα, δηλαδή στην ατομική σύμβαση παροχής υπηρεσιών.

Στον εργασιακό κώδικα ισχύουν αυτή τη στιγμή δυο βασικές αρχές που παρουσιάζονται ως εξής:

1. Η αρχή της ιεράρχησης των κανόνων: ο ανώτερος κανόνας υπερισχύει του κατώτερου (ευρωπαϊκές συνθήκες, σύνταγμα, νομοθεσία, διατάγματα, κανονισμοί, μέχρι τη σύμβαση εργασίας).

2. Η αρχή της εύνοιας: Η πρώτη αρχή δεν εφαρμόζεται σε περίπτωση που ο κατώτερος κανόνας ευνοεί περισσότερο τους εργαζόμενους. Όμως ύστερα από τους νόμους του 1982 (επί σοσιαλιστικής κυβέρνησης), οι «κοινωνικοί εταίροι» μπορούν να αποφασίσουν διατάξεις λιγότερο ευνοϊκές από αυτές του νόμου, εάν ο νόμος αυτός το επιτρέπει, ενώ από το 2004, μπορούν να ισχύσουν κανόνες που είναι λιγότερο ευνοϊκοί από τη συλλογική σύμβαση. Τέλος, η ΕΔΣ υποσκάπτει ακόμα περισσότερο τον εργασιακό κώδικα συμπεριλαμβάνοντας ότι: Στο εξής μια επιχείρηση μπορεί να αυξήσει το χρόνο εργασίας, να μειώσει τους μισθούς, να απολύσει χωρίς λόγο, κλπ. συνάπτοντας συμφωνία εργασιακών σχέσεων η οποία υπερισχύει της νομοθεσίας. Οι συμφωνίες αυτές όμως γίνονται ως τώρα κατ' εξαίρεση... Σκοπός της κυβέρνησης είναι αυτές οι εξαιρέσεις να μπουνέ στο σύνταγμα, να αντικαταστήσουν δηλαδή τον εργασιακό κώδικα με συμβάσεις που θα γίνονται αντικείμενο δια-

πραγμάτευσης σε κάθε επιχείρηση, και να πραγματοποιήσει έτσι την μεγαλύτερη επιθυμία του MEDEF!

Όλοι και όλες μαζί, με συνδικαλιστική ενότητα.



—**Απ:** Ποια είναι τα υποκείμενα του αγώνα και με τι είδους χαρακτηριστικά, διεκδικήσεις και προτάγματα κατεβαίνουν στο δρόμο; Υπάρχει συντονισμός και κοινά σημεία μεταξύ τους;

—**Pr:** Παρόλο που ορισμένες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν επιλέξει εδώ και χρόνια να μην αντιδρούν στις αποφάσεις της εργοδοσίας, οι περισσότερες συνδικαλιστικές οργανώσεις παραμένουν αρκετά μαχητικές, παρά τις κάποιες προσπάθειες για «πιο ήπιες αντιδράσεις». Απέναντι στον «εργατικό νόμο», υπάρχει συνδικαλιστική ενότητα με τακτικά μαζικά απεργιακά καλέσματα. Αποτελεί επίσης αλήθεια το γεγονός ότι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, αν και συσπειρώνουν συγκεκριμένο αριθμό συνδικαλιζόμενων εργαζομένων, παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο την οργάνωση των διαδηλώσεων. Όσον αφορά την ιστορία των κινητοποιήσεων, αυτές ξεκίνησαν στις 9 Μάρτη με ένα κάλεσμα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και στις φοιτητικές οργανώσεις. Το συνδικαλιστικό κίνημα ακολούθησε, δίνοντας το εναρκτήριο λάκτισμα για κινητοποιήσεις μακράς διάρκειας. Η οργανωμένη αντίδραση στο νόμο έφτασε στο απόγειο στις 31 Μάρτη με μια ακόμα μαζική απεργία και δυναμικές πορείες που πραγματοποιήθηκαν σε διάφορες πόλεις. Στο μεταξύ, φοιτητές/τριες και μαθητές/τριες συνέχισαν τις πορείες και τις καταλήψεις χωρίς όμως να καταφέρουν την πραγματική κλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Μετά τις διαδηλώσεις της 31ης Μάρτη, ένα κάλεσμα για κατάληψη των πλατειών σημάδεψε την αρχή του κινήματος «Όλη τη νύχτα στο πόδι» (Nuit debout), κυρίως στο Παρίσι, στην Place de la République, αλλά ταυτόχρονα και σε όλη τη Γαλλία. Πέρα από τις απεργίες και τις διαδηλώσεις, οι άνθρωποι ξεκίνησαν να συναντιούνται για να συζητήσουν πάνω στις προοπτικές και στη συνέχεια του κινήματος. Η αντίδραση αυτή έχει επίσης άμεση σύνδεση με το «μόνιμο» πλέον καθεστώς έκτακτης ανάγκης που εγκαθιδρύεται στη Γαλλία ερχόμενη να αντιπαρατεθεί σε αυτό, ένα καθεστώς που δίνει απόλυτη εξουσία στην αστυνομία και περιορίζει κάθε δικαίωμα στη διαδήλωση. Παρότι το κράτος δεν έχει απαγορέψει μέχρι στιγμής τις διαδηλώσεις, μπορεί μέσω αυτού να το κάνει οποιαδήποτε στιγμή*. Με αυτή την έννοια οι συγκεντρώσεις «Όλη τη νύχτα στο πόδι» είναι από μόνες τους και εξ ορισμού μια διαμαρτυρία ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που μας επιβάλλεται. Το κίνημα «Όλη τη νύχτα στο πόδι» έρχεται να καταγγείλει επίσης συνολικά το έργο της κυβέρνησης αυτής: την αυταρχικότητα, το αστυνομοκρατούμενο κράτος, το θεσμικό

ρατσισμό, την εύνοια στην εργοδοσία, κλπ. Όσον αφορά τη σύστασή του είναι ένα κίνημα πολιτών με ανθρώπους από διαφορετικούς ορίζοντες που αποτελείται όμως κυρίως από νέους και από άτομα των μεσαίων και ανώτερων κοινωνικών τάξεων, ενώ στις απεργίες και τις διαδηλώσεις, συμμετέχει το σύνολο των συνδικάτων, με εργαζόμενους/ες του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα, καθώς και φοιτητικές οργανώσεις με τη συμμετοχή των νέων παρόλα αυτά να παραμένει αρκετά χαμηλή.

Κάτω το αστυνομοκρατούμενο κράτος.

—**Απ:** Υπάρχει κοινωνική πόλωση σαν συνέπεια ή λόγω του πολύ προσφάτου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης; Βλέπει δηλαδή κάποιος κόσμος εχθρικά (ή ως εχθρό) τους εξεγερμένους; Η δεξιά και ακροδεξιά τι λέει ή δεν λέει για τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα;

—**Pr:** Με το καθεστώς έκτακτης, έχει εγκατασταθεί ένα πραγματικά αστυνομοκρατούμενο κράτος, με μπάτσους και στρατιωτικούς στους δρόμους. Απέναντι στις κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση προσπάθησε να παίξει το χαρτί της καταστολής. Οι πρώτες φοιτητικές διαδηλώσεις αντιμετώπισαν άγρια καταστολή. Το κράτος χρησιμοποιεί τη στρατηγική της έντασης και της σύγκρουσης. Προσπαθεί να διχάσει τους/τις διαδηλωτές/τριες και να δημιουργήσει ένα κλίμα φόβου. Συχνές συγκρούσεις πραγματοποιούνται στο Παρίσι, αλλά και σε άλλες μεγάλες πόλεις (Ρεν, Λυόν, Νάντη κ.α.). Στις συγκρούσεις με την αστυνομία πρωταγωνιστούν κυρίως νέοι οι οποίες αποτελούν και μια απάντηση στην εκτεταμένη βία από πλευρά της. Αν και σαν συλλογικότητα δεν συμεριζόμαστε την θέληση να συγκρουστούμε με την αστυνομία –που έχει καλύτερο εξοπλισμό και εκπαίδευση από εμάς– βρισκόμαστε όμως πάντα εκεί για ν' αντισταθούμε στην οργανωμένη καταστολή. Η CGT, ένα από τα μεγαλύτερα συνδικάτα άρχισε μια εκστρατεία κατά της αστυνομικής βίας (να θυμίσουμε ότι στις 26 Οκτώβρη 2014 η αστυνομία σκότωσε έναν διαδηλωτή, τον Ρεμί Φρες σε διαδήλωση ενάντια στην κατασκευή φράγματος) ενώ πολλές μαρτυρίες και βίντεο δείχνουν την άγρια καταστολή της αστυνομίας. Θα μπορούσαμε επίσης να δούμε τη στρατηγική των συγκρούσεων με την αστυνομία σαν μια κίνηση απελπισίας και θυμού, απέναντι σε μια κινητοποίηση που δεν εξαπλώνεται αρκετά και σε μια κυβέρνηση που παίρνει αυταρχικά μέτρα κοινωνικής οπισθοδρόμησης και που δε διστάζει να περάσει το νόμο με τη βία χωρίς να ψηφιστεί από τους/τις βουλευτές. Πράγματι, μπροστά στην άρνηση ορισμένων σοσιαλιστών βουλευτών να ψηφίσουν το νόμο, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε το άρθρο 49-3 του συντάγματος που επιτρέπει να περαστεί ένας νόμος σε ισχύ χωρίς να ψηφιστεί. Εννοείται ότι αυτοί οι βουλευτές δεν έγιναν ξαφνικά (ένα χρόνο πριν τις εκλογές) «εκπρόσωποι του λαού» που η κυβέρνηση προσπαθεί να φимώσει. Καμία αληθινή» και «νόμιμη» «δημοκρατία» δεν καταπατήθηκε, απλώς φάνηκε για άλλη μια φορά το ολοκληρωτικό καθεστώς τους. Το πέραςμα του νόμου με τη βία έδωσε καινούργια πνοή στις διαδηλώσεις που επιτίθενται στοχευμένα, μεταξύ άλλων, στα γραφεία του Σοσιαλιστικού κόμματος.

Αναφερόμενοι εν συντομία στη στάση της δεξιάς, αυτή καταδικάζει τις διαδηλώσεις και ζητάει άμεσα την απαγόρευση τους με πρόσχημα το καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Κάνει επίσης κριτική στην κυβέρνηση γιατί θεωρεί τον ερ-

γασιακό νόμο υπερβολικά «φιλολαϊκό».

—**Απ:** Μπορείτε να μας πείτε πώς νοούνται το πνεύμα και η δράση της αλληλεγγύης, τι γίνεται δηλαδή για παράδειγμα με τους κατασταλμένους/συλληφθέντες διαδηλωτές;

—**Pr:** Όσον αφορά την απάντηση απέναντι στην οργανωμένη κρατική καταστολή, αν και υπάρχει αλληλεγγύη στους συλληφθέντες των κινητοποιήσεων, δεν υπάρχει συντονισμός αυτής σε εθνικό επίπεδο. Ο συντονισμός των επιτροπών αγώνα γίνεται για να αποφασιστούν οι κοινές δράσεις και οι ημερομηνίες των κινητοποιήσεων ενώ σε αυτόν περιλαμβάνονται και οι διασυνδικαλιστικές συνελεύσεις. Ο συντονισμός των δυο κινήματων παρόλα αυτά παραμένει δύσκολος παρά το γεγονός ότι ο κόσμος συμμετέχει σε όλες τις δράσεις που έχουν καλεστεί. Πρέπει να πούμε ότι παρότι οι κινητοποιήσεις δεν εξαπλώνονται, η μεγάλη πλειοψηφία των Γάλλων αντιτίθεται στον εργασιακό νόμο (σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις) ενώ την ίδια στιγμή, κυβέρνηση προσπαθεί να διχάσει τον κόσμο και να τον ωθήσει να καταδικάσει τις συγκρούσεις.

—**Απ:** Ποια είναι η συμμετοχή σε αυτόν το αγώνα, στις υπόλοιπες πόλεις πέραν του Παρισιού και τι μορφή θεωρείτε ότι παίρνει το κίνημα γενικότερα;

—**Pr:** Τελικά το συγκεκριμένο κίνημα δεν είναι αποκλειστικά ζήτημα των της γαλλικής μητρόπολης καθώς αναπτύσσεται λίγο πολύ και εκτός Παρισιού σε μικρές και μεγάλες



Η ασπίδα του διαδηλωτή γράφει «Τον εργατικό κώδικα δεν θα τον ακουμπήσετε» ή το κατά τα ελληνικά δεδομένα «κάτω τα χέρια από τα εργασιακά»

πόλεις. Καθένας προσπαθεί μέσα σε αυτό να προωθήσει τις δικές του διεκδικήσεις οι οποίες μπορεί να επεκτείνονται και σε διεκδικήσεις σε τοπικό επίπεδο ανοίγοντας ζητήματα τόσο στην κεντρική πολιτική σκηνή αλλά και άλλα που αφορούν περισσότερο την τοπική κοινωνία.

Το κίνημα κατά του «εργασιακού νόμου» αποτελεί όπως φαίνεται ένα ευρύ μέτωπο που έχει αποκτήσει κάποια διάρκεια στο χρόνο ενώ οι συγκεντρώσεις «Όλη τη νύχτα στο πόδι» είναι επίσης μια νέα μορφή κινητοποίησης που δοκιμάζει και αναπτύσσει διαφορετικές πρακτικές. Θα γίνουν νέες δράσεις και απεργίες. Μένει να δούμε πού θα οδηγήσει όλο αυτό. Δεν περιμένουμε τίποτα από τους πολιτικούς. Όλα χτίζονται στο δρόμο.

✎ Συλλογικότητα Proudhon

Μετάφραση: μεταφραστική ομάδα ΑΠΑΤΡΙΣ

*τη στιγμή που γραφόταν το κείμενο δεν είχαν αρχίσει ακόμα οι απαγορεύσεις. Οι σύντροφοι προέβλεψαν σωστά.

■ «Να ζεις μέχρι δακρύων»

Η άνοιξη στη Γαλλία φαίνεται να αποκτά και έναν τέταρτο μήνα- “Vive les casseurs!”



Εδώ και κάποιους μήνες στη Γαλλία, ένα κοινωνικό κίνημα συγκροτείται για να αντιταχθεί σε έναν νόμο αντιδραστικό και προς το συμφέρον των αφεντικών, έναν νόμο ερχόμενο να εγκαθιδρύσει και να ενισχύσει το σχέδιο της λιτότητας που επιβάλουν οι καπιταλιστές σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Ο νόμος αυτός (με τα διάφορα ανάλογά του και σε άλλες χώρες) θέτει υπό αμφισβήτηση την νομιμότητα και τη χρησιμότητα του εργασιακού κώδικα, που πλαισιώνει την μισθωτή εργασία και δίνει τη δυνατότητα στους προλετάριους της υπεράσπισης του εαυτού τους απέναντι στην εργοδοσία. Ο εργασιακός κώδικας δεν είναι απλά ένα νομικό εργαλείο, είναι καρπός μαζικών ιστορικών εργατικών αγώνων οι οποίοι αποτυπώνονται σε αυτόν. Για να μην επαναλαμβάνουμε πράγματα που ίσως είναι ήδη γνωστά και χάριν συντομίας, αναφέρουμε επιγραμματικά ότι ο συγκεκριμένος «νόμος για την εργασία» («Loi Travail») επιτρέπει στις επιχειρήσεις να δημιουργήσουν το δικό τους εργασιακό καθεστώς και τον δικό τους κώδικα εργασίας, στον οποίο καλούνται κατά περίπτωση να συμφωνήσουν τα μέλη της διαπραγμάτευσης (οικειοθελώς ή μη). Ένας εργασιακός κώδικας ανά επιχείρηση μπορεί λοιπόν να διευκολύνει τα αφεντικά, ανοίγοντας τον δρόμο των απολύσεων, της αύξησης του ωραρίου (περνώντας από τις 35 στις 45 ώρες την εβδομάδα), της μείωσης του χρόνου για ανάπαυση αλλά κυρίως να καταστήσει ανήμπορους τους εργαζόμενους απέναντι στους εργοδότες τους. Το κοινωνικό κίνημα που δημιουργείται και οι κοινωνικοί αγώνες που εκτυλίσσονται την ίδια στιγμή φουντώνουν την ταξική πάλη στη Γαλλία, που βρισκόταν σε σχετική ύφεση μετά την έλευση των σοσιαλιστών στην εξουσία και της αριστερής κυβέρνησης.

Οι νέες μορφές δράσης και εμφάνισης

Δύο κύρια χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος, από την αρχή της δημιουργίας του, αποτελούν η δυνατότητά του για οργάνωση συγκρουσιακού τύπου με τις δυνάμεις της τάξης καθώς και η αυτονομία που διατηρεί σχετικά με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οι διαδηλώσεις δομούνται συχνά με παρόμοιο τρόπο: ένα αυτόνομο μπλοκ διαδηλωτών (αποτελούμενο από μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους, συνδικαλισμένους, και συνταξιούχους) βρίσκεται στην κεφαλή της πορείας, ή τελευταία, αμέσως πίσω από την κεφαλή του μπλοκ των συνδικάτων. Το συγκεκριμένο μπλοκ είναι αυτό από όπου ξεκινούν οι συγκρούσεις, ενώ είναι επίσης εκεί που ο καθένας μπορεί να διεκδικήσει χωρίς το βάρος μιας συγκεκριμένης συνδικαλιστικής ή πολιτικής οργάνωσης. Η ύπαρξη ενός τέτοιου τύπου συλλογικοποίησης είναι η συνέπεια μιας εντυπωσιακής κινητοποίησης από πλευράς των μαθητών (ενώ αντίθετα η συμμετοχή των φοιτητών αποδεικνύεται να είναι περισσότερο ασθενής). Κατά τη διάρκεια του πρώτου μήνα των κινητοποιήσεων, μαθητικές διαδηλώσεις οργανώνονταν το πρωί, ενώ το απόγευμα ακολουθούσαν μαζικές πορείες με έντονη κινητοποίηση του κόσμου. Αυτές οι διαδηλώσεις επέτρεψαν τη γέννηση συγκρουσιακών συνθηκών καθώς και της συλλογικής οργάνωσης για αυτοπροστασία των συμμετεχόντων απέναντι στην αστυνομική βία και την καταστολή. Ως εκ τούτου, αυτήν την περίοδο, το αυτόνομο μπλοκ καταλήγει να συσπειρώνει κάποιες χιλιάδες διαδηλωτών και συνεχίζει ακόμη να διογκώνεται. Εκτός από το γεγονός ότι μπόρεσε να διατηρηθεί ανεξάρτητο από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κατάφερε ακόμα

να εξασφαλίσει ενός τύπου αναγνωρισιμότητα στα ΜΜΕ, επιβάλλοντας τον εαυτό του και κάνοντας έντονα αισθητή την παρουσία του, παρόλο που κατά κανόνα αυτά αποσιωπούσαν απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις που εν τέλει δεν έβλεπαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Εγκαθίδρυσε ακόμη τη χρήση, κατά την διάρκεια της πορείας, τόσο επιθετικών όσο και αμυντικών μέσων, μην επιτρέποντας έτσι τη διάλυση των διαδηλώσεων με/μετά τη χρήση των δακρυγόνων.

Η εκτεταμένη αστυνομική βία προωθείται από το πλαίσιο περί ασφάλειας.

Ύστερα από την εγκαθίδρυση του κράτους έκτακτης ανάγκης («état d'urgence») λόγω των τρομοκρατικών επιθέσεων στις 13 Νοέμβρη στο Παρίσι, το κράτος έχει πλέον τη δυνατότητα να συντρίψει παντελώς κάθε διαμαρτυρία, μέσω της ενίσχυσης των σωμάτων ασφαλείας και των δέμων της δικαιοσύνης. Μέχρι στιγμής έχουν γίνει καταγγελίες για εκατοντάδες τραυματισμένους διαδηλωτές, πολλοί εκ των οποίων και βαριά. Οι δυνάμεις της τάξης επιστρατεύουν το οπλοστάσιό τους για τις δύσκολες μέρες, οπλοστάσιο προοριζόμενο για εκτεταμένες μάχες στον δρόμο και για την καταστολή πληθυσμών που βιώνουν τον ρατσισμό στις λαϊκές συνοικίες. Με τον τρόπο αυτόν, το κράτος αυξάνει το επίπεδο χρήσης της νομιμοποιημένης βίας, σε σημείο που για πολλούς η μάχη κόντρα στο νόμο για την εργασία να μην αποτελεί πλέον το μόνο κίνητρο αλλά και τη μόνη αιχμή και διεκδίκηση. Το διάσημο πλέον σύνθημα «Όλος ο κόσμος απεχθάνεται την αστυνομία» («Tout le monde déteste la police»), που χρησιμοποιείται στις πορείες, συσπειρώνει κόσμο διαφόρων καταβολών υπό το μίσος απέναντι στο θεσμό της αστυνομίας. Ομάδες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης σχηματίστηκαν μέσα στο μπλοκ των αυτόνομων διαδηλωτών για να δώσουν τις πρώτες βοήθειες στους τραυματίες, καθώς οι επίσημες ομάδες διάσωσης δεν μπορούν να προσεγγίσουν το σημείο. Οι ομάδες αυτές ενισχύονται όλο και περισσότερο τόσο σε επίπεδο ανθρώπινου δυναμικού όσο και σε επίπεδο υλικών υποδομών, γεγονός που τις καθιστά όλο και πιο αποτελεσματικές στη δράση τους. Αυτές δημιουργήθηκαν ως αποτέλεσμα του γεγονότος ότι ο κόσμος συνειδητοποιεί τόσο τον κίνδυνο που αποτελεί η αστυνομία όσο και την ανάγκη οργάνωσης απέναντι σε αυτήν.

Οι συζητήσεις και οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του κινήματος

Πρωταρχικό ανταντακλαστικό του κράτους για να δαιμονοποιήσει το κίνημα, είναι να χρησιμοποιήσει τις ταραχές και τις συγκρούσεις ονομάζοντας ταραχοποιούς-μπάχαλους («casseurs»: σε ακριβή μετάφραση «σπάστες») όλους αυτούς που εκφράζουν τις απόψεις τους μέσα από την άμεση δράση της κοινω-

νικής αντιβίας. Αναγκαστικά ένα κομμάτι του κινήματος επωμίζεται το αντιδραστικό αυτό επιχείρημα. Η συζήτηση για τη χρήση ή μη της βίας συνεχίζει να διχάζει ανώφελα τον κόσμο, η κατάσταση όμως δεν είναι η ίδια με το παρελθόν. Ένα μεγάλο μέρος του κόσμου τάσσεται στο πλευρό της συγκρουσιακής λογικής, ακόμη και αν δεν συμμετέχει άμεσα στις συγκρούσεις, πράγμα που καθιστά αδύνατο το χαρακτηρισμό πολλών χιλιάδων διαδηλωτών ως «casseurs»-ταραχοποιούς. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκράτες δεν διαχωρίζουν απόλυτα τη θέση τους από τις πιο ριζοσπαστικές μορφές δράσης, ενώ ταυτόχρονα δέχονται πιέσεις από τη βάση τους να πραγματοποιήσουν αποκλεισμούς παίρνοντας μέρος στον πολύμορφο αγώνα. Είναι βέβαια γεγονός ότι η αστυνομική βία κάθε στιγμή ξεπερνά κατά πολύ την όποια βία ασκείται από το κίνημα που περιγράφουμε.

Ωστόσο υπάρχει ήδη μια ζωντανή τάση στους κόλπους των συνδικάτων, που επιθυμεί τη σύγκρουση, και συχνά έρχεται ακόμα και σε φυσική αντιπαράθεση με την οργανωμένη περιφρούρηση του μπλοκ, με την ένταση ανάμεσα στην περιφρούρηση ορισμένων συνδικάτων και στους διαδηλωτές του αυτόνομου μπλοκ να φτάνει μέχρι και τις συγκρούσεις σώμα με σώμα μεταξύ των δύο. Θα υπήρχε η δυνατότητα να ξεπεράσουμε αυτές τις διενέξεις επιμένοντας στη συμμετοχή των συνδικαλισμένων διαδηλωτών στο μπλοκ των αυτόνομων, έτσι ώστε τα συνδικάτα να μη συμμετέχουν με κανέναν τρόπο, αν αυτό επιθυμούν, σε βίαιες πράξεις και τακτικές.

Οι αναρχικοί αποτελούν ενεργό κομμάτι του κινήματος αυτού από την απαρχή του, τόσο στις συγκρούσεις όσο και στο εσωτερικό διαφόρων συνδικάτων. Μπορούμε όμως να σημειώσουμε ότι η έλλειψη τους σε πολλές στιγμές και σε σημαντικά μέρη του κινήματος είναι εύκολα αισθητή. Πράγματι, σε κάθε περίπτωση οι δράσεις και προτάσεις μας με συγκεκριμένο αναρχικό προσανατολισμό εμφανίζονται με δυσκολία. Η μαύρη κουκούλα όπως και το κλασικό κόκκινο γιλεκάκι των συνδικάτων συχνά δεν διευκολύνουν την πραγμάτωση μιας πιο αποτελεσματικής προπαγάνδης των θέσεων και των ιδεών μας.

Βρισκόμαστε σε μια συγκυρία που κυρίως οι πράξεις μιλάνε και μιλάνε δυνατά. Τη στιγμή που γράφουμε αυτές τις γραμμές, τα διυλιστήρια της Γαλλίας είναι κατειλημμένα και απεργούν, ενώ σε συγκεκριμένα μέρη διαδηλωτές σηκώνουν οδοφράγματα για να εμποδίσουν την παρέμβαση των σωμάτων της τάξης. Τη στιγμή που αρχίσαμε να πιστεύουμε ότι το κίνημα αρχίζει να φθίνει, οι απεργίες πολλαπλασιάζονται σε διάφορους κλάδους σαν να δείχνουν ότι η μάχη μόλις ξεκίνησε.

■ Συλλογικότητα Regard noir (Παρίσι)
Μετάφραση:
μεταφραστική ομάδα ΑΠΑΤΡΙΣ

από πρόβλημα σκοπών και περιεχομένων, σε πρόβλημα μέσων και εργαλείων. Στα νότια της Ευρώπης και στη Γαλλία, οι παρωχημένες αμυντικές διεκδικήσεις που μετά την διαρραγή του κοινωνικού συμβολαίου μετατρέπονται σε μίζερους και αξιοθρήνητες λιτανείες, σχεδόν μεταφυσικού τύπου, και οι διαμεσολαβημένοι «επίσημοι» μεταναστευτικοί αγώνες που λαμβάνουν χώρα στα πλαίσια της αναγνώρισης του μεταναστευτικού/προσφυγικού σαν «πρόβλημα» μοιάζουν συνολικά με εκκλήσεις για έλεος απέναντι σε έναν εχθρό που επελαύνει. Η κατάρρευση του κοινωνικού συμβολαίου συνεπάγεται και την απονοματοδότηση των μηχανισμών που υπάρχουν μόνο εξαιτίας αυτού - είτε πρόκειται για τα επίσημα ή ημιεπίσημα συνδικάτα, είτε συνολικά για τα αριστερά κόμματα που εάν δεν επαναστατικοποιηθούν [4] και συνεχίσουν να υιοθετούν την πολιτική του εφικτού, θα βιώσουν την αναπόφευκτη εξαφάνισή τους. Αυτό που αμφισβητείται πλέον είναι η ίδια η κεντρική ιδέα της ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ των τάξεων, έστω και με τη δεδομένη, στα καπιταλιστικά πλαίσια, κοινωνική ανισότητα. Η μία τάξη πλέον δεν θέλει και η άλλη δεν μπορεί.

Επιπροσθέτως η δημιουργία αυτού του νέου είδους κοινωνικού στρώματος μη – πολιτών, που λαμβάνει χώρα στα περιθώρια της προσφυγικής κρίσης αποτελεί την ιδανική συνθήκη προκειμένου να τροφοδοτηθούν οι δομές των κάθε είδους μαφιών με αναλώσιμα μέλη που θα μπαϊνοβγαίνουν τόσο στην Ε.Ε., όσο και στις φυλακές ή τα στρατοπεδία συγκέντρωσης της, καθιστώντας τον ρόλο της μαύρης οικονομίας κομβικό στη δημιουργία των νέων κοινωνικών ισορροπιών. Είτε αφορά τις διαδικασίες εισόδου που βρίσκονται ολοκληρωτικά στα χέρια της μαφίας, είτε του ναρκοεμπορίου ή της παροχής



αναμενόμενη εξέλιξη η στρατιωτική ιδεολογία επικράτησε επί των «δημοκρατικότερων» διαχειριστών: στα hot spots που φυλάσσονται από το στρατό απαγορεύεται η διανομή εφημερίδων και κειμένων, χωρίς άλλη αιτιολόγηση, αυταπόδεικτα ακριβώς επειδή φυλάσσονται από τον στρατό.

Η ακροδεξιά ριζοσπαστικοποίηση δεν συντελείται όμως χωρίς να υπάρχει κινητικότητα εντός των υποτελών τάξεων. Αντιθέτως συντελείται, με δεδομένη αυτή την κίνηση και σε κάποιο βαθμό και εξαιτίας αυτής ή εξαιτίας της ακό-

απροόπτου. Εδώ κοντά είναι και τα Εξάρχεια των (πλέον και) μεταναστευτικών αγώνων και ταραχών. Το βράδυ της 8ης Μαΐου, μετά το τέλος της πορείας για το ασφαλιστικό εάν κάποιος κυκλοφορούσε στο πεδίο των συγκρούσεων θα παρατηρούσε ότι η συντριπτική πλειοψηφία ήταν μετανάστες και πρόσφυγες. Εάν αυτό είναι ριζοσπαστικοποίηση ή μμητισμός, γκετοποίηση ή αλληλεπίδραση μεταξύ διαφορετικών υποκειμένων θα το δείξει η ιστορία – η οποία όμως τώρα γράφεται από αυτούς που είναι πρόθυμοι να τη γράψουν. Όπως και να έχει στο περιθώριο των κοινωνικών μετασχηματισμών που προκύπτουν και λόγω της προσφυγικής κρίσης - αλλά προφανώς όχι αποκλειστικά εξαιτίας της - λαμβάνει χώρα μια σειρά κοινωνικών διεργασιών που περιλαμβάνει την πολιτικοποιημένη αλλά και την αυθόρμητη αλληλεγγύη στους μεταναστευτικούς/προσφυγικούς πληθυσμούς, την επανοικιοποίηση άδειων χώρων και πλέον τη σύγκρουση με το κράτος. (Αν)αντίστοιχα, η έλλειψη όχι συγκροτημένου επαναστατικού σχεδιασμού αλλά έστω μιας οποιασδήποτε πίστης στη δυνατότητα του συνολικού μετασχηματισμού των κοινωνικών σχέσεων, που χαρακτηρίζει τα ίδια τα υποκείμενα του συγκεκριμένου αγώνα - αλλά δυστυχώς και των προλεταριακών αγώνων γενικότερα - καθιστά όλη τη διαδικασία, είτε οριοθετημένη, είτε με απροσδιόριστη προοπτική. Σαν πορεία χωρίς πυξίδα.

Σημειώσεις:

- [1] Πρεκαριάτο: Όρος που καθιερώθηκε στην κινηματική ορολογία και χρησιμοποιείται για να περιγράψει τους επισφαλώς εργαζόμενους, δηλαδή τους εργαζόμενους χωρίς σταθερό μισθό, συνθήκες, χρόνο και σχέση εργασίας. Προέρχεται από την ιταλική λέξη precario (αβέβαιος, επισφαλής) και την κατάληξη -άτο για να θυμίζει το προλεταριάτο.
- [2] Βλέπε για παράδειγμα τη δήλωση Μάρδα (αν. υπ. Οικονομικών) για καταγραφή του οικονομικού προφίλ των προσφύγων προς αναζήτηση πιθανών επενδύσεων αναμεσά τους.
- [3] Φασιστική ομάδα που πραγματοποιεί περιπολίες εναντίον της εγκληματικότητας των μεταναστών και - αυτολεξεί - «της ευρωπαϊκής προσφυγικής κρίσης». Δρα σε Φινλανδία, Εσθονία, Νορβηγία και Σουηδία. Στη Σουηδία έχει περίπου 100 οργανωμένους μαχητές. Ο Όντιν είναι θεότητα των Βίκινγκ.
- [4] Όσο προφανώς μπορούν να επαναστατικοποιηθούν οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί και προφανώς αναξαρτήτως των περιεχομένων που θα έχει η επαναστατικοποίησή τους.

Με δεδομένη την αδυναμία αναπαραγωγής του προλεταριάτου ως τέτοιου, διαμορφώνεται μια συνθήκη στην οποία η ενσωμάτωση τόσο των αποκλεισμένων εντός της Ε.Ε., όσο και αυτών που βρίσκονται στο περιθώριο της, λαμβάνει χώρα με όρους παρανομίας ή αλλιώς αποτελεί δικαιοδοσία του μαύρου κεφαλαίου.

υπηρεσιών προστασίας στις επικίνδυνες περιοχές, οι επιχειρήσεις του μαύρου κεφαλαίου από τη μια αποτελούν μια από τις ελάχιστες λύσεις που διαθέτουν στα χέρια τους αυτά τα κομμάτια του προλεταριάτου που πετάγονται εκτός εργασίας και από την άλλη αναπαράγουν αυτούσιες τις κοινωνικές σχέσεις, τις ιεραρχίες και τις ιεραρχήσεις και κυρίως την κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Στον κόσμο της παρανομίας και της μαύρης οικονομίας, η αναπαραγωγή του καπιταλισμού λαμβάνει χώρα όχι με αντιθετικά πρόσημα αλλά σαν αντανάκλαση της θεαματικής κοινωνίας στη σκοτεινή πλευρά της σελήνης.

Ο κοινωνικός πόλεμος

«Η δημοκρατία εκφράζεται στην κάλπη, όχι στο δρόμο». Τα λόγια ανήκουν σε ένα από τους εισαγγελείς της Γαλλίας που διαχειρίζεται την ταραχώδη κατάσταση που πυροδότησε η εργασιακή μεταρρύθμιση. Είναι η εποχή που τα μεγάλα αφεντικά δεν κρύβουν ούτε τα λόγια, ούτε τα έργα τους. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης στη Γαλλία και οι περιπολίες του στρατού στους δρόμους είναι η αρχή μιας διαδικασίας κατά την οποία η στρατιωτικοποίηση των μέσων καταστολής ξεπερνιέται από την ίδια την αξιοποίηση του στρατού σε όλο και περισσότερα κοινωνικά πεδία και ζητήματα. Αρχικά ο αντιτρομοκρατικός ολοκληρωτισμός και στη συνέχεια η διαχείριση των προσφυγικών πληθυσμών απέδωσαν στους милитарιστικούς μηχανισμούς καινούριες αρμοδιότητες. Σαν

μα και δυνητικά. Ο καπιταλισμός αιμορραγεί από μια σειρά εκρήξεων που πλέον λαμβάνουν χώρα και στον πυρήνα του όπως οι εργασιακές ταραχές στη Γαλλία και οι εξεγέρσεις των μαύρων στην Αμερική. Σαν αποτέλεσμα όλες οι κινήσεις των κεντρικών διαχειριστών της κρίσης αποσκοπούν όχι πλέον στη διαχείριση της κατάστασης αλλά στη μη επέκταση της σε συγκεκριμένες - όλο και μικρότερες - περικλειστές ζώνες και περιοχές. Το κοινωνικό συμβόλαιο που διεράγη απελευθερώνει τις επικίνδυνες τάξεις - είτε πρόκειται για τα πλήθη που τα προηγούμενα χρόνια αλυσιδενόντουσαν στον τρίτο κόσμο από την ωμή καθεστωτική βία, αλλά και τα αόρατα δεσμά των καπιταλιστικών ψευδαισθήσεων και της ανάπτυξης που ποτέ δεν ήρθε, είτε πρόκειται για τους πρωτοκοσμικούς προλετάρους που τόσα χρόνια φυτοζωούσαν μαστουρωμένοι από υπερβολική δόση κατανάλωσης, θεάματος και αστικής δημοκρατίας. Η βασισμένη στον εσωτερικό δανεισμό κοινωνική ειρήνη τελείωσε και μαζί της τελείωσαν και οι πολιτικές εφεδρείες. Αυτό είναι το πρόβλημα που καλείται να λύσει ο ακροδεξιός εσμός που εμφανίζεται παντού τόσο στο προσκήνιο όσο παρασκηνιακά και υπόγειο.

Επιμύθιο

«Εδώ κοντά είναι η Κοτζιά, ξυπνήστε πρωί. Ξυπνήστε να τη δείτε» έγραφε η Κατερίνα Γώγου πριν από τριάντα χρόνια και όλα ισχύουν ακόμα - και θα ισχύουν εκτός επαναστατικού

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Σαουδική Αραβία: Ο κατασκευαστικός κολοσσός Binladen (σημ. ανήκει στον πατέρα του Osama Bin Laden) απέλυσε στις αρχές του Μαΐου 77.000 από τους 200.000 αλλοδαπούς εργάτες που απασχολούσε. Οι εργάτες, εκτός από τη δουλειά τους, χάνουν και τη βίζα που τους επιτρέπει να ζουν νόμιμα στη χώρα. Η εταιρεία επικαλείται οικονομικά προβλήματα. Το μισθολογικό κόστος του ομίλου εκτιμάται σε 466 εκατ. ευρώ, ενώ τα έργα που έχει αναλάβει εντός κι εκτός Σαουδικής Αραβίας εκτιμάται ότι έχουν αξία 32 δις ευρώ. Τους αλλοδαπούς εργάτες ενδέχεται ν' ακολουθήσουν και 12-17 χιλιάδες Σαουδάραβες που δούλευαν σε ανώτερα πόστα. Οι απολυμένοι προχώρησαν σε δυναμική διαμαρτυρία, καίγοντας μάλιστα λεωφορεία μεταφοράς προσωπικού.

Μεξικό: Η εθνική εταιρεία πετρελαίου του Μεξικού, Pemex, ανακοίνωσε πως αυξήθηκε στους 28 ο αριθμός των νεκρών από την έκρηξη σε εργοστάσιο πετροχημικών στην πόλη Κοατσακοάλκο στις 20 του Απρίλη. Σε ανακοίνωσή της η εταιρία ανέφερε πως αναγνωρίστηκαν 25 πτώματα, άλλα 3 δεν έχουν ακόμη αναγνωριστεί, ενώ 18 άτομα συνεχίζουν να νοσηλεύονται. Η Pemex ανέφερε πως το δυστύχημα οφείλεται σε διαρροή, χωρίς ωστόσο να δώσει πλήρεις εξηγήσεις για το τι συνέβη. Η πετρελαϊκή εταιρεία τόνισε πως θα συνεχιστεί η έρευνα στον τόπο της έκρηξης, παρόλο που η πρόοδος είναι αργή λόγω του μεγέθους της ζημιάς. Η μαζική έκρηξη σημειώθηκε την Τετάρτη (20/4) το απόγευμα σε εγκαταστάσεις χλωρίωσης στην επαρχία Βερακρούζ, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα μαύρο σύννεφο καπνού και έντονη μυρωδιά αμμωνίας. Σημειώθηκε στο πετροχημικό εργοστάσιο βινυλίου εταιρείας που αποτελεί κοινοπραξία μεταξύ του πετροχημικού τμήματος της Pemex και της μεξικάνικης εταιρείας κατασκευής πλαστικών σωλήνων Mexichem. (πηγή: Καθημερινή)

Ευρωπαϊκή Ένωση: Με 503 ψήφους ευρωβουλευτών υπέρ και 131 κατά εγκρίθηκε η νέα ευρωπαϊκή οδηγία προστασίας των πολυεθνικών από την «εγκληματικότητα του διαδικτύου», που προσφέρεται για αποκαλύψεις τύπου Panama papers, Wiki Leaks, Luxleaks, Anonymouse, αλλά και όσων MME προσφέρονται για τη δημοσιοποίηση αντίστοιχων πληροφοριών και αποκαλύψεων. Η οδηγία προς τις χώρες μέλη και η ενσωμάτωσή της στην εθνική τους νομοθεσία έχει στόχο να βοηθήσει τα εθνικά δικαστήρια στην πάταξη της «αθέμιτης» χρήσης επιχειρηματικών πληροφοριών και την αποζημίωση «των θυμάτων τέτοιων παράνομων πρακτικών», όπως δήλωσαν οι εμπνευστές της. Στο εξής, όλες οι αποκαλύψεις θα θεωρούνται αθέμιτα προϊόντα υποκλοπών, και θα δίδονται επίσημα και με τη βούλα της κοινοτικής νομοθεσίας όσοι αποκαλύπτουν ή καταγγέλλουν περιπτώσεις φοροδιαφυγής. Συμπεραίνεται ότι όσες λίστες κυκλοφορούν ήδη και στην Ελλάδα αποτελούν προϊόντα υποκλοπής και ως εκ τούτου είναι παράνομες, απορριπτέες και καταδικαστέες.

Αυστρία: Ακροδεξιόι επιχειρήσαν - και πέτυχαν προς στιγμήν - να διακόψουν την παράσταση θεατρικού έργου στη Βιέννη, το οποίο παιζόταν από πρόσφυγες. Η ομάδα των φασιστών ανέβηκε στη σκηνή ρίχνοντας στο κοινό κόκκινη μπογιά. Το περιστατικό συνέβη το βράδυ της Πέμπτης 14/4, μετά την έναρξη του θεατρικού έργου «Die Schutzbefohlenen» («Οι ικέτες»). Πρόκειται για έργο που παιζόταν από έναν ερασιτεχνικό θίασο, που αποτελείτο από αιτούντες άσυλο από τη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν.

Περίπου τριάντα ακροδεξιόι ανέβηκαν στη σκηνή για μερικά λεπτά ανεμίζοντας σημαίες και ξεδιπλώνοντας ένα πανό που έγραφε: «Υποκριτές - Η αντίστασή μας στην παρακμή σας!». Πέταξαν επίσης φυλλάδια που έγραφαν «ο πολυπολιτισμός σκοτώνει» ενώ έριξαν και κόκκινη μπογιά στους περίπου 700 θεατές που παρακολουθούσαν την παράσταση, με αποτέλεσμα να ακολουθήσει ένταση, με τους θεατές να συμπλέκονται με τους ακροδεξιούς, και να προκληθούν εν τέλει οκτώ τραυματισμοί. Τελικά, η ομάδα των ακροδεξιών εκδιώχθηκε από την αίθουσα και η παράσταση συνεχίστηκε.

Ιρλανδία: Τα τελευταία χρόνια στην Ιρλανδία έχουμε δει αυξημένη αντίσταση της κοινωνίας στην επιβολή προγραμμάτων λιτότητας, π.χ. με την εισαγωγή οπισθοδρομικών φόρων όπως ο φόρος ακινήτων και τα τέλη ύδρευσης, καθώς και την «κρίση της στέγης» ως άμεση συνέπεια αυτής της λιτότητας. Στη συνεχιζόμενη προσπάθεια για τη δημιουργία της «Ιρλανδικό Νερό», μιας συνθήκης σχεδιασμένης για να ανοίξει το δρόμο στην ιδιωτικοποίηση του νερού και των σχετικών υποδομών, αφού υποστηρίζει τη δημιουργία μιας εταιρείας κοινής ωφελείας για το νερό, έχει αναπτυχθεί ένα πρωτοφανούς αντοχής και εύρους κοινωνικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα. Ομοίως, η μεγάλη αύξηση των αστέγων σε όλη τη χώρα, έχει συναντήσει την αυξανόμενη λαϊκή αντίσταση μέσα από ομάδες όπως ο Σύλλογος Ενοικιαστών του Δουβλίνου και το Δίκτυο Στέγασης της Ιρλανδίας. <http://www.wsm.ie/c/community-resistance-grassroots-activism-video>

Βραζιλία: Συγκρούσεις λαμβάνουν χώρα ανάμεσα στους κατοίκους των παραγκουπόλεων στο Ρίο ντε Τζανέιρο και της αστυνομίας ενόψει των Ολυμπιακών αγώνων. Το κράτος της Βραζιλίας αποφάσισε, όπως ήταν αναμενόμενο, να μετακινήσει τους φτωχούς ανθρώπους από τα σπίτια τους, γκρεμίζοντας ταυτόχρονα και κάποια απ' αυτά προκειμένου να χτίσει τις ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Κάποιοι από τους κατοίκους δέχτηκαν αποζημίωση για την έξωση ή την προτεινόμενη από το κράτος εναλλακτική κατοικία, ενώ κάποιοι άλλοι προσπαθούν να παραμείνουν στην περιοχή τους - ένας αγώνας που ξεκίνησε ήδη από το 2009 με την ανακοίνωση των Ολυμπιακών Αγώνων στη Βραζιλία. Αξιοσημείωτη είναι η αντίδραση ορισμένων κατοίκων, οι οποίοι προσπαθώντας να προστατέψουν το βιος τους δημιουργούν ανθρωπίνες αλυσίδες γύρω από τα σπίτια τους, αλλά -όπως είναι φυσικό- η κίνηση αυτή αντιμετωπίζεται με ρίψη πλαστικών σφαιρών και δακρυγόνων από τη μεριά της αστυνομίας. Έντονη κινητοποίηση ενάντια στις εξώσεις έλαβε χώρα και στη φαβέλα Vila Autódromo. Εκεί, το κράτος προκειμένου να τους αναγκάσει να εγκαταλείψουν την περιοχή τους και να κάμψει τις αντιστάσεις τους, έκοψε το νερό και το ηλεκτρικό ρεύμα πριν από περίπου ένα χρόνο. Έτσι, ελάχιστες από τις 600 οικογένειες έχουν παραμείνει στη περιοχή μέχρι σήμερα. Να σημειώσουμε ότι αντίστοιχες κινήσεις επέμβασης στις φαβέλες πραγματοποιήθηκαν και κατά την προετοιμασία για το Μουντιάλ του 2014 στη χώρα.

Καταλονία: Η «Expropiated Banc», ένα κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο (και πρώην τράπεζα), εκκενώθηκε στις αρχές Μαΐου. 8 ώρες διήρκεσε η προσπάθεια των μπατσων να ανοίξουν την κατάληψη χάρη στην καλή οχύρωση. Πλήθος κόσμου πλαισίωσε την πορεία υπεράσπισης την ίδια μέρα, φτάνοντας τους 2000. Τις επόμενες μέρες ακολούθη-



σαν πορείες και διαδηλώσεις, με μια απόπειρα ανακατάληψης η οποία διεκόπη από τους μπάτσους με πρωτοφανή βία. Η απάντηση των διαδηλωτών ήταν διάχυτες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, συμβολικές επιθέσεις σε τράπεζες, και επίθεση σε σούπερ μάρκετ με καταγγελίες για κακές συνθήκες εργασίας. Οι πολυπληθείς πορείες και εκδηλώσεις αλληλεγγύης στην κατάληψη συνεχίστηκαν, με μία ακόμα απόπειρα ανακατάληψης.

Γερμανία: Το Δέκατο Συνέδριο της Διεθνούς Αναρχικής Ομοσπονδίας (IFA) θα πραγματοποιηθεί από τις 4 - 7 Αυγούστου 2016 στη Γερμανία. Το τελευταίο συνέδριο της IFA πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της Διεθνούς Αναρχικής Συγκέντρωσης στο St-Imier (Ελβετία) το 2012. Οι συναντήσεις αυτές είχαν φέρει σε κοινό τραπέζι διάλογου και επικοινωνίας χιλιάδες αναρχικούς από όλο τον κόσμο. Η IFA συμμετείχε, υποστήριξε και /ή ξεκίνησε την Μεσογειακή Αναρχική Συνάντηση (Τυνησία, Ελλάδα), περιφερειακές αναρχικές συναντήσεις (Ελλάδα, Σλοβενία), τη Συνάντηση Αναρχικών Ραδιοφώνων (Σλοβενία, Γερμανία) κ.α.. Σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωσή της, η Ομοσπονδία αναφέρει μεταξύ άλλων: «Στηρίζαμε την Αναρχική Ομοσπονδία της Κεντρικής Αμερικής και της Καραϊβικής (CCAF) και ειδικότερα αυτή των Κουβανών αναρχικών. Επιπλέον, διατηρούμε στενές σχέσεις με τους αναρχικούς από το Μεξικό, τη Βραζιλία και τη Λατινική Αμερική γενικότερα. Αυτές οι σχέσεις έχουν βοηθήσει στο ξεκίνημα μιας διαδικασίας ομοσπονδοποίησης και στη Βραζιλία. Επιπλέον, η IFA υποστηρίζει τους επαναστατικούς αγώνες στο Κουρδιστάν (Rojava). Στο επικείμενο συνέδριο οι θεματικές που θα μας απασχολήσουν έχουν να κάνουν με την τρέχουσα πολιτικοκοινωνική ανάλυση, τα θέματα που αφορούν τις νέες μεταναστευτικές ροές, τις εξωτερικές και εσωτερικές πολιτικές πολέμου, τον εθνικισμό. Έμφαση θα δοθεί στο φεμινιστικό ζήτημα και ειδικότερα στην εφαρμογή του "ασφαλούς - χώρου". Έχουμε ήδη λάβει πολλές απαντήσεις που δείχνουν την προθυμία να συμμετάσχουν στο συνέδριο της IFA από τις Φιλιππίνες, τη Βραζιλία, τη Χιλή, την Τουρκία, την Κούβα, την Αργεντινή, το Μεξικό, τη Νέα Ζηλανδία, τη Βενεζουέλα, την Ουρουγουάη, κλπ». Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με αυτό, πώς μπορείτε να λάβετε συμμετοχή και να στηρίξετε ηθικά και υλικά στο site της ομοσπονδίας εδώ : www.i-f-a.org

Νότια Αμερική: Με εμπρηστική επίθεση στο χώρο στάθμευσης μπροστά απ' το Εθνικό Ινστιτούτο Μετανάστευσης στο Κανκούν στο Μεξικό, με προπαγάνδα δρόμου (αφίσες, γιγαντοπανό κλπ.) στο Σαντιάγο της Χιλής και αποχή συσσιτίου 20 περίπου ημερών των Κέβιν Γκαρίδο και Νικόλα Ρόχας, κρατουμένων των χιλιανών φυλακών, εκφράστηκε το εξής: πάνκης Μάουρι παρών! (σημείωση: Ο αναρχικός Μαουρίσιο Μοράλες έχασε τη ζωή του τα ξημερώματα της 22ης Μάη 2009 κοντά στη Σχολή Δεσμοφυλάκων στο Σαντιάγο, μετά την πρόωρη πυροδότηση του εκρηκτικού μηχανισμού που μετέφερε).

Ο αγώνας που ξεκίνησε τον πόλεμο

26 χρόνια πριν, Δυναμό Ζάγκρεμπ—Ερυθρός Αστέρας Βελιγραδίου



Με αυτόν τον όχι και τόσο κολακευτικό τρόπο παρουσιάζεται συνήθως ο συγκεκριμένος ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ Δυναμό Ζάγκρεμπ και Ερυθρού αστέρα Βελιγραδίου. Εκεί οι δύο ομάδες, με συμμετοχή και των παικτών, ξέσπασαν σε ένα όργιο βίας, μαχαιρώματα, καταλήψεις κερκίδων και τους φιλάθλους να τρέχουν ανεξέλεγκτοι μέσα στο γήπεδο και να παίζουν ξύλο με τους παίκτες των ομάδων. Οι συγκρούσεις αυτές ήταν μόνο η αρχή σε μια σειρά γεγονότων που κανείς δε φανταζόταν. Ήταν η πρώτη ανοιχτή βίαιη σύγκρουση μεταξύ Κροατών και Σέρβων. Ο αγώνας συγκαταλέγεται στους «5 αγώνες που άλλαξαν τον κόσμο» σύμφωνα με τις προσφιλείς ταξινομήσεις των αστικών ΜΜΕ. Παρόλα αυτά ο τίτλος αυτός είναι και δίκαιος και άδικος. Δίκαιος καθώς αποτέλεσε όντως το πρώτο περιστατικό ανοιχτά εθνικής βίας, μιας βίας που γιγαντωνόταν και αναπτύσσονταν επί 15 χρόνια σχεδόν μέσα στο υπό κατάρρευση σύστημα της Γιουγκοσλαβίας και τις αντιφάσεις του σε τοπικό και ομοσπονδιακό επίπεδο. Άδικος γιατί προφανώς δεν αποτέλεσε την αιτία του πολέμου. Όμως η χρονική συγκυρία, οι τότε κοινωνικές συνθήκες, και κυρίως τα μετέπειτα γεγονότα συγκροτούν αναδρομικά όλη τη συμβολική αφήγηση του πολέμου, όλη την ιδεολογία που έχει παράξει, μέσα στην οποία το συγκεκριμένο ματς έχει τεράστια συμβολική αξία.

Ο αγώνας στις 13 Μαΐου του 1990 μεταξύ των δύο «αιώνιων αντιπάλων» του Γιουγκοσλαβικού πρωταθλήματος ήρθε να γίνει μόλις 6 μέρες μετά την άνοδο της πρώτης μη κομμουνιστικής κυβέρνησης στην Κροατία, η οποία είχε αρχίσει ήδη τις πολιτικές πιέσεις για αποκέντρωση του πολιτικού συστήματος της Γιουγκοσλαβίας.

Την εξουσία τότε στην Κροατία την πήρε μέσω δημοκρατικών εκλογών το βαθύτατα εθνικιστικό κόμμα «Κροατική Δημοκρατική Ένωση» κόμμα αναλόγου βεληνεκούς

στην ρητορική του με τον Μιλόσεβιτς. Ο εθνικισμός τόσο στην Σερβία όσο και στην Κροατία κυριολεκτικά ήταν άρρηκτα συνδεδεμένος με τις ηγεμονικές πολιτικές. Αυτό που πρέπει όμως εδώ να τονιστεί είναι ότι ήταν πολιτικές όχι μόνο κρατικές, θεσμικές κτλ. Μετά από αυτόν τον αγώνα, και οι δύο πλευρές χρησιμοποίησαν κάθε γεγονός -όπως την νίκη του Ερυθρού Αστέρα στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα την πρώτη Μάη του 1991- για να δείξουν την ηγεμονία του Σερβικού στοιχείου σε κάθε επίπεδο. Έτσι μαζί με τα επιχειρήματα περί της κατανομής της βιομηχανίας, της φορολογίας, των επιδοτήσεων, της οικονομικής ανισότητας και της πολιτικής ελευθερίας της κάθε δημοκρατίας, ήρθαν να προστεθούν και έντονα συμβολικά επιχειρήματα και γεγονότα τα οποία μπορούσαν να κινητοποιήσουν ακόμα και τον τελευταίο με βάση το εθνικό φρόνημα. Οι Bad blue boys, ο σύνδεσμος φιλάθλων της Δυναμό, θα αποτελέσει μήτρα για τα πιο επιθετικά τάγματα του κροατικού στρατού. Από την άλλη οι Delije, ο σύνδεσμος φιλάθλων του Ερυθρού Αστέρα, θα συγκροτήσει «τις Τίγρεις του Αρκάν» μια διαβόητη παραστρατιωτική ομάδα κατά τα γεγονότα στη Βοσνία και το Κόσοβο που σήμερα λατρεύεται από τη Χρυσή Αυγή.



Ο εθνικισμός στη Γιουγκοσλαβία, και η συγκρότηση εντός του «γιουγκοσλαβικού ονείρου» «άλλων», «ξένων» και «εχθρών» ήταν ένα αίτημα από τα κάτω, ήταν λαϊκός ρατσισμός και εθνικισμός, ήταν η συνολική κατάρρευση του Γιουγκοσλαβικού ονείρου ως αφήγηση της συλλογικής «λαϊκής ταυτότητας».

Ήταν η βίαιη είσοδος σε αυτή την αφήγηση, των πραγματικών άρρητων, αόρατων και αργών αντιθέσεων της γιουγκοσλαβικής οικονομίας και του κράτους της ως αντιφάσεων, ήταν η εισβολή του μακρού ιστορικού χρόνου στον βραχύ. Όντας υπό κατάρρευση το γιουγκοσλαβικό σύστημα όξυνε τις αντιφάσεις και τους ανταγωνισμούς μέσα στην ενωμένη Γιουγκοσλαβία. Έδωσε έτσι ώθηση στο αίτημα για σφικτούς εθνικούς σχηματισμούς, στον εθνικισμό και στο ρατσιστικό και εθνικιστικό παραλήρημα ως «επίλυση» ενός υπό κατάρρευση κόσμου. Εδώ προφανώς δεν ισχυριζόμαστε ότι οι εθνικοί διαχωρισμοί είχαν εξαλειφθεί μέσα στη Γιουγκοσλαβία. Αντιθέτως μια ιδέα εθνικής ταυτότητας πάντα υπήρχε, και αυτή θα αποτελούσε τη βάση για τη συγκρότηση νέου αισθήματος ταυτότητας και κοινότητας συμφερόντων. Οδήγησε σε εθνικισμό, στο αίτημα δηλαδή για τον επαναπροσδιορισμό των ορίων της κοινότητας του «λαού» και του «κράτους του», των δικαιωμάτων και της δημοκρατικής εξουσίας.

Η Γιουγκοσλαβία μας έμαθε πολλά, αν και αρκετοί αρ-



νούνται τα μαθήματα αυτά. Μας έμαθε ότι ο εθνικισμός και ο ρατσισμός είναι εσωτερικά και αναπόσπαστα στοιχεία του έθνους κράτους, και της συγκρότησης της ταυτότητάς τους, και όχι παρέκκλιση ή υπερβολή από αυτά. Χωρίς το ρατσισμό, χωρίς τη φυλετική και εθνική φαντασίωση δε μπορεί να οριστεί κανένα εθνικό όριο, κανέναν διαχωρισμό και κανένα σύνορο (και αντίστροφα χωρίς τα σύνορα να οριστούν αυτές τις οριοθετήσεις και ιδεολογίες). Από την άλλη είδαμε ότι ο ρατσισμός και ο εθνικισμός αποτελούν τον δρόμο προς το δημοκρατικό κράτος και τη συγκρότησή του, καθώς η τυπική αφηρημένη ισότητα, η «πολιτική ελευθερία» και η δημοκρατία ως συνολική αποτύπωση των ταξικών συσχετισμών πραγματώνονται πάντα σε εθνικό επίπεδο. Όταν συνολικά οι κρατικές και οικονομικές δομές ενός συστήματος έστω πολιτικής «ισότητας» καταρρέουν και εκλαμβάνονται πλέον ως άνισες και εκμεταλλευτικές με βάση το θρήσκευμα ή το έθνος, τότε το έθνος και η εθνική διαφορά πρακτικά κατασκευάζονται. Όταν αυτές οι αντιθέσεις «που δουλεύουν πίσω από τη πλάτη μας» ρίχνουν κοινωνίες ολόκληρες σε ανταγωνισμούς που ξεπερνούν κατά πολύ την «άμεση ταξική θέση» και εμπεριέχουν ήδη μια φυλετική και εθνική διάσταση, όπως το ομοσπονδιακό Γιουγκοσλαβικό σύστημα της δεκαετίας του '80, τότε τα υποκείμενα που έχουν ήδη συγκροτηθεί σαν κοινότητα που δέχεται την εκμετάλλευση στη βάση ενός ρατσισμού και μιας εθνικής ιδέας, εξισορροπούν την κατάσταση με το ίδιο νόμισμα: με εθνικισμό, ρατσισμό και αίτημα για το δικό τους έθνος κράτος. Υπάρχει θα λέγαμε, ένα αίτημα από τα κάτω για επαναπροσδιορισμό της δημοκρατικής πολιτικής κοινότητας, της κοινότητας των γενικών αφηρημένων συμφερόντων. Να επαναπροσδιοριστεί δηλαδή η «ενότητα των ανταγωνιζομένων τάξεων», η κοινότητα της δημοκρατίας, η «λαϊκή κοινότητα».

Η Γιουγκοσλαβία μας δείχνει ότι ο πόλεμος και ο εθνικισμός δεν είναι παρέκκλιση από τη δημοκρατία, αλλά ο βαθιά διαλεκτικός δρόμος για την επίτευξη της. Γι' αυτό και τα σπουδαία δημοκρατικά έθνη της πρώην Γιουγκοσλαβίας, αλλά και της Ελλάδας κτλ έχουν σαν ήρωές τους, στην εθνική τους αφήγηση πάντα, άτομα τα οποία στην καλύτερη έχουν μια μακρινή σχέση με τη «δημοκρατική πραγματικότητα». Ο Εθνικισμός είναι η ουσία της δημοκρατίας, γιατί αυτός ορίζει τα συστήματα θεσμικής και συμβολικής διαφοράς που ορίζουν την κοινότητα του «λαού της».

■/ Αναδημοσίευση από το site:

<https://ourbabadoesntsayfairytale.wordpress.com/>

■ Πώς ο ιμπεριαλισμός και η μετααποικιακή άρχουσα τάξη καταλήστευσαν την Αφρική: Η ταξική πάλη και η αναρχοκομμουνιστική λύση

Κείμενο της Αφροαναρχικής κολεκτίβας του Tokologo (Ν. Αφρική)

Πριν από περίπου πενήντα χρόνια είδαμε την αποξήλωση των περισσότερων ευρωπαϊκών αποικιακών αυτοκρατοριών στην Αφρική. Τα «νέα έθνη» που ξεπήδησαν γέννησαν υψηλές ελπίδες – και βέβαια η αλλαγή από την αποικιακή κυριαρχία με το ρατσισμό της, τον εξωτερικό έλεγχο και τις εξορυκτικές οικονομίες υπήρξε ένα βήμα προοδευτικό.

Απογοητεύσεις της Ανεξαρτησίας

Παρόλα αυτά, οι ελπίδες αυτές εξαφανίστηκαν σύντομα. Από πολιτική σκοπιά, τα περισσότερα ανεξάρτητα Αφρικανικά κράτη κινήθηκαν προς τον σχηματισμό δικτατορικών και μονοκομματικών καθεστώτων, συνήθως διοικούμενων από το εθνικιστικό κόμμα, που είχε πάρει την εξουσία τη στιγμή της ανεξαρτησίας – με την πάροδο του χρόνου, ο στρατός έγινε επίσης σημαντικός παράγοντας. Πολλά από αυτά τα καθεστώτα ήταν εξαιρετικά διεφθαρμένα, ακόμη και ληστρικά, και έτσι το χάσμα μεταξύ της ανερχόμενης τοπικής (ιθαγενούς) κυρίαρχης τάξης και των μαζών διευρύνθηκε ακόμα περισσότερο.

Αυτά τα χάσματα δε δημιουργήθηκαν κατά την αποικιακή περίοδο, καθώς πολλές αφρικανικές κοινωνίες ήταν ήδη διαιρεμένες, όμως διατηρήθηκαν και διευρύνθηκαν με τον καιρό. Οι νέες κυρίαρχες ελίτ ήταν στην πλειονότητά τους μορφωμένες ομάδες της μεσαίας τάξης, καθώς και παραδοσιακοί αριστοκράτες· από την ανεξαρτησία και μετά ο λαός ποτέ δεν κυβέρνησε τα «νέα έθνη».

Από τη δεκαετία του '80, ακολούθησε ο νεοφιλελεύθερος μετασχηματισμός. Η φτώχεια και η ανισότητα είναι εκτεταμένη, υπάρχει ανεργία σε μαζική κλίμακα και περισσότεροι άνθρωποι σε κατάσταση απόλυτης φτώχειας και σε εμπόλεμες ζώνες από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Τα μετααποικιακά σχέδια εκβιομηχάνισης των οικονομιών, με δημιουργία τοπικής βιομηχανίας μέσω κλειστών και προστατευτικών οικονομιών, εν πολλοίς απέτυχαν.

Σήμερα, ολόκληρο το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν της υποσαχάριας Αφρικής, συμπεριλαμβανομένης και της οικονομικής τους υπερδύναμης, της Νότιας Αφρικής, είναι λιγότερο από το μισό μιας μόνο ευρωπαϊκής χώρας, της Γερμανίας.

Απορρίπτοντας τις ρατσιστικές ερμηνείες

Πώς μπορεί να εξηγηθεί αυτή η οικονομική κατάσταση, αφήνοντας στην άκρη τη Νότιο Αφρική με την περίεργη ιστορία

της; Μπορούμε αμέσως να απορρίψουμε απόψεις όπως ότι οι Αφρικανοί είναι περισσότερο διεφθαρμένοι ή λιγότερο ικανοί.

Εκτός από το ότι βασίζονται σε ρατσιστικές ιδέες, είναι γεγονός ότι τεράστιες οικονομικές αποτυχίες, ανισότητα, καταπίεση και χαμηλά επίπεδα βιομηχανικής ανάπτυξης συναντώνται οπουδήποτε, συμπεριλαμβανομένων περιοχών της Ευρώπης, ιδιαίτερα στην ανατολή και το νότο της.

Ο ρόλος της αποικιοκρατίας

Μια πιο συνηθισμένη ερμηνεία, ευρέως διαδεδομένη στην αριστερά, ρίχνει την ευθύνη σχεδόν ολοκληρωτικά στην αποικιοκρατία.

Αυτό το επιχείρημα σωστά επισημαίνει ότι η είσοδος μεγάλου μέρους της Αφρικής στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία ως παραγωγού πρώτων υλών (από τη γεωργία ως τα μεταλλεία) την έβαλε σε μειονεκτική θέση. Όταν ο πυρήνας της οικονομίας μιας χώρας βασίζεται στην εξαγωγή αγαθών όπως το κακάο ή το καλαμπόκι, η χώρα είναι πολύ ευάλωτη. Αν η ζήτηση ή οι τιμές πέσουν, γεινώνονται σοβαρά προβλήματα. Από τη στιγμή που οι ίδιες αυτές αγροτικές-μεταλλευτικές οικονομίες χρειάζεται να εισάγουν ακριβά μια αναγκαία βιομηχανικά προϊόντα, είναι δίπλα ευάλωτες.

Πολλά μετααποικιακά σχέδια εκβιομηχάνισης χρηματοδοτήθηκαν από τα έσοδα των εξαγωγών των πρώτων υλών – από φόρους και, όπου η κρατική ιδιοκτησία ήταν εκτενής, από κέρδη – αλλά αυτά εξαντλήθηκαν τη δεκαετία του '70 με την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Για να σώσουν την κατάσταση, πολλά κράτη κατέφυγαν σε εκτεταμένο δανεισμό, όμως βρέθηκαν σε ακόμα χειρότερο χρέος. Μερικές χώρες, όπως η Ζάμπια, είχαν ένα περιθώριο 9 χρόνων από την ανεξαρτησία (1964) μέχρι την παγκόσμια κρίση (1973), για να προσπαθήσουν να αλλάξουν το μοντέλο λειτουργίας δεκαετιών· οι προοπτικές τους δεν ήταν ποτέ καλές.

Οι αφρικανικές οικονομίες, που βασίστηκαν στην εξαγωγή πρώτων υλών που είχαν παραχθεί από φθηνό εργατικό δυναμικό, οδηγήθηκαν σε μεγάλες κρίσεις τη δεκαετία του '70.

Πέρα από την αποικιοκρατία

Το πρόβλημα, όμως, αυτής της ερμηνείας είναι ότι μας λέει πολύ λίγα σχετικά με το γιατί οι χώρες που εξάγουν τόσο πολύτιμες πρώτες ύλες –όπως για παράδειγμα η Νιγηρία με τη μεγάλη πετρελαϊκή βιομηχανία– βρέθηκαν σε δεινά οικονομικά μονοπάτια. Πράγματι η Νιγηρία συνεχώς έχει ελλείμματα ενέργειας και καυσίμων, αν και είναι η δωδέκατη στον κόσμο παραγωγός πετρελαίου. Συγκριτικά, δεν είναι όλες οι χώρες με αποικιακή ιστορία παγιδευμένες στη θέση του παραγωγού πρώτων υλών ή του οικονομικά αποτυχημένου.

Πέρα από τα προφανή παραδείγματα όπως οι ΗΠΑ, που είναι πρώην Βρετανική αποικία, θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε την Γκάνα με τη Νότια Κορέα, μια βρετανική και μια ιαπωνική αποικία αντίστοιχα, που ανεξαρτητοποιήθηκαν με λίγα χρόνια διαφορά κι έχουν με παρόμοια οικονομικά προβλήματα, μέγεθος πληθυσμού και διάρκεια αποικιακής κυριαρχίας. Η Γκάνα έχει επιβιώσει για δεκαετίες οικονομικής κρίσης και έχει χάσει δυτικές επενδύσεις και επιχειρήσεις για χρόνια. Η Νότια Κορέα, παρά τον εμφύλιο πόλεμο της δεκαετίας του 1950, έχει γίνει μία μεγάλη βιομηχανική δύναμη με οικονομία

ισχυρότερη από πολλές χώρες της δύσης.

Μια ιστορία της αποικιοκρατίας δεν μπορεί επίσης να εξηγήσει γιατί –πέρα από τα προβλήματα– η κυρίαρχη τάξη σε αυτές τις χώρες παραμένει εξωφρενικά πλούσια: εδώ τίθεται ένα ερώτημα για τον τρόπο με τον οποίο ελέγχονται οι πόροι, το οποίο χάνεται στις ερμηνείες που αναφέρονται μόνο στην αποικιοκρατία. Η επικέντρωση στα εξωτερικά προβλήματα συσκοτίζει την εσωτερική ταξική δυναμική.

Συσσώρευση μέσω της διαφθοράς

Μόνο με μια πιο κοντινή ματιά στην εσωτερική ταξική δομή αναδύεται μια απάντηση. Στο μεγαλύτερο μέρος της υποσαχάριας Αφρικής, οι νέες κυρίαρχες τάξεις που ανέλαβαν την εξουσία μετά τις αποικιοκρατικές δυνάμεις, χρησιμοποίησαν το κράτος για να συσσωρεύσουν πλούτο. Αυτό, σε πολλές περιπτώσεις, πήρε τη μορφή της άμεσης διαφθοράς, που με τη σειρά της οδήγησε σε ύφεση των οικονομιών, καθώς άρχισαν να καταρρέουν υποδομές ενέργειας και μεταφορών. Αντί να υπηρετήσει τα αυτοκρατορικά συμφέροντα, η κατάσταση αυτή οδήγησε σε μειωμένες εξαγωγές πρώτων υλών και πολιτική αστάθεια.

Αφού η ανάδειξη διεφθαρμένων ηγετών είναι κεντρική εδώ, η ίδια η διαφθορά πρέπει να ερμηνευθεί. Την περίοδο της ανεξαρτησίας, σε αντίθεση με άλλες περιοχές, δεν υπήρχαν και πολλά εμπόδια για την ντόπια καπιταλιστική τάξη. Υπήρχαν λίγοι ντόπιοι βιομήχανοι, συγκριτικά π.χ. με την Ινδία, πράγμα που σημαίνει ότι ασκούσαν λίγες τοπικές πιέσεις προς το κράτος για να παρέχει κάτι.

Αυτό σήμαινε ότι υπήρχε μικρό περιθώριο οι ελίτ που ανέλαβαν την εξουσία κατά την ανεξαρτησία να συσσωρεύσουν πλούτο – εκτός αν χρησιμοποιούσαν το κράτος. Με το κράτος να είναι ο βασικός συσσωρευτής, αναπτύχθηκαν διαμάχες στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης, οδηγώντας σε έναν κύκλο καταστολής, στρατιωτικών πραξικοπημάτων, μονοκομματικών καθεστώτων και αστάθειας. Συχνά σε αυτές τις συγκρούσεις έμπαιναν και φυλετικοί ή θρησκευτικοί διαχωρισμοί, οδηγώντας στη βία.

Οι ταξικοί συσχετισμοί

Τα κινήματα της εργατικής τάξης ήταν επίσης αδύναμα (τα συνδικάτα ήταν σχετικά μικρά) και η αριστερά επίσης. Έτσι ήταν δύσκολο να μπει ένα φρένο στις διεφθαρμένες ελίτ. Όσο οι δικτατορίες εξαπλώνονταν, τα συνδικάτα και οι αντιφρονούντες καταστέλλονταν ή αφομοιώνονταν. Στην ύπαιθρο, διατηρήθηκε το σύστημα διοίκησης από αρχηγούς της φυλής και βασιλιάδες, που χρησιμοποιούσαν τις αποικιακές δυνάμεις. Οι μικροί αγρότες –στην πλειοψηφία τους χωρικοί– είναι πάντα δύσκολο να οργανωθούν, και η διοίκηση μέσω των αρχηγών των φυλών έκανε τα πράγματα ακόμα δυσκολότερα.

Επομένως, αν και η αποικιακή ιστορία είναι μέρος του προβλήματος, δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει την τοπική άρχουσα τάξη, που καταλήστευσε την περιοχή και διέλυσε τις χαμηλότερες/λαϊκές τάξεις.

Το μπάχαλο της ελεύθερης αγοράς

Τα νεοφιλελεύθερα μέτρα που υιοθετήθηκαν τη δεκαετία του

‘80 είχαν ανάμικτα αποτελέσματα. Αφού επέρριψαν την ευθύνη για όλα τα προβλήματα στην κρατική παρεμβατικότητα, αγνοώντας την παγκόσμια οικονομία, πολλά από τα σχέδιά τους ήταν εντελώς λάθος – ακόμα και με καπιταλιστικούς όρους. Γενικά η φτώχεια, οι απολύσεις και οι τιμές αυξήθηκαν κατακόρυφα, αν και μάλλον αυτό θα συνέβαινε ούτως ή άλλως.

Το αποτέλεσμα ήταν μαζικές εξεγέρσεις που οδήγησαν σε αλυσιδωτές πτώσεις κυβερνήσεων. Από τη στιγμή όμως που αυτά τα κινήματα «δεύτερης απελευθέρωσης» είχαν σχεδόν μηδαμινή πολιτική ατζέντα, εκτός από κάποιες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις, τα περισσότερα βυθίστηκαν στην αφάνεια. Τα πολιτικά δικαιώματα επεκτάθηκαν αλλά τα διεφθαρμένα

κράτη διατηρούνται, όπως διατηρείται και η αγροτική-μεταλλευτική οικονομική δομή. Η πρόσφατη ανάπτυξη εξαρτάται κυρίως από την αυξημένη ζήτηση πρώτων υλών από την Ασία, αλλά τα βασικά προβλήματα της φτώχειας και της αστάθειας παραμένουν.

Η ανάγκη για μια ριζοσπαστική τομή

Μόνο μια ριζοσπαστική αλλαγή –μια νέα Αφρική βασισμένη στην ελευθεριακή και σοσιαλιστική ανάπτυξη– μπορεί να σπάσει αυτό τον φαύλο κύκλο. Αυτό περιλαμβάνει τόσο τον αγώνα ενάντια στις αφρικανικές ελίτ, όσο και ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Και αυτό με τη σειρά του απαιτεί μια ρήξη με τις

ιδέες του «τρίτου κόσμου», που αγνοούν τα ταξικά ζητήματα μέσα στην Αφρική και με τον εθνικισμό, που καλεί σε ενότητα όλους τους Αφρικανούς – μία άνευ ουσίας ενότητα μεταξύ των τοπικών καταπιεστών και των θυμάτων τους. Χωρίς ένα προοδευτικό αριστερό και αναρχικό σχέδιο, οι απογοητεύσεις και η δυστυχία των μαζών απλώς θα καλυφθεί από κενές ιδέες (η «δημοκρατία») ή αντιδραστικά κινήματα (όπως το Boko Haram) και συναισθήματα (ο ρατσισμός και το μίσος προς τους μετανάστες).

✍ Lucien van der Walt, 2015

Μετάφραση: Μεταφραστική ομάδα «ΑΠΑΤΡΙΣ»

Γενοκτονία στην Τουρκία

Η Nusaybin παραδίδεται μετά από 74 ημέρες ολοκληρωτικά κατεστραμμένη, αφήνοντας ερείπια και εκκωφαντική σιωπή. Το μόνο που ζήτησε ήταν αυτόνομη τοπική αυτοδιοίκηση, φεμινισμό και πραγματική δημοκρατία. Η Nusaybin είναι μία από τις πολλές κουρδικές πόλεις που αφανίστηκαν από τον δικτάτορα Ερντογάν, τον αγαπημένο της Ευρώπης.



Οι εικόνες που παρουσιάζονται σε αυτό το άρθρο εξηγούν τα πάντα. Η Nusaybin δεν υπάρχει πια. Ανάμεσα στα ερείπια του σήμερα, μερικές δεκάδες άνθρωποι που αντιστάθηκαν, για 74 ημέρες στην βάνανση επίθεση από τον τουρκικό στρατό, έχουν παραδοθεί.

Με εντολή του Πρόεδρου Ερντογάν: ενώ εκβιάζει την ΕΕ για δισεκατομμύρια, στη Τουρκία μπορεί να υπερηφανεύεται για την γενοκτονία του κουρδικού λαού που είναι «όλοι τρομοκράτες».

Απάνθρωπη, δυσανάλογη, συμπεριλαμβανομένης της επίθεσης με αεροπλάνα (ναι η Τουρκία βομβάρδισε τον άμαχο πληθυσμό της τον 21^ο αιώνα), άρματα μάχης και βαρύ πυροβολικό εναντίον μόλις μερικών εκατοντάδων εξεγερμένων, οπλισμένων με πολυβόλα όπλα.

**Στην Nusaybin υπάρχει μόνο σιωπή.
Η ίδια σιωπή του συνόλου της διεθνούς
κοινότητας.**

Οι επονομαζόμενες ανθρωπιστικές ΜΚΟ, η ευρωπαϊκή «αριστερά» που διαμαρτύρεται για άλλες συγκρούσεις όπως για τις απαιτήσεις των δεξιών στη Βενεζουέλα, οι Ηνωμένες Πολιτείες που καταδικάζουν άλλα καθεστώτα όπως στη Συρία παραμένουν σιωπηλοί μπροστά στις τουρκικές ακρότητες.

Κανείς δεν έχει πάει στην Nusaybin. Μια παγκόσμια, αηδιαστική σιωπή που κάνει τα στραβά μάτια στο σύγχρονο Γκέτο της Βαρσοβίας του 2016. Δεν είναι γνωστός ακόμα και



τον αριθμός των νεκρών, και δεν υπολογίζονται. Τουλάχιστον χίλιοι.

Η Nisêbin, όπως ονομάζεται στην κουρδική γλώσσα, είχε 80.000 κατοίκους πριν η τουρκική κυβέρνηση του ΑΚΡ να αποφασίσει να την διαγράψει από το χάρτη. Σήμερα κανείς δεν υπάρχει πλέον. Είναι όλοι πρόσφυγες στην ίδια τους τη χώρα. Αλλά πρόσφυγες που δεν μπορούν να φτάσουν στην Ευρώπη.

Πρόκειται για πρόσφυγες που δεν υπάρχουν για κανέναν. Δεν μπορούν να πληρώσουν για να διασχίσουν το Αιγαίο. Δεν θα έρθουν στην Ελλάδα ή την Ευρώπη. Οι εισβολείς τούς έχουν αφήσει κυριολεκτικά χωρίς σπίτια. Περισσότερα από 8.000 κτίρια καταστράφηκαν από τις τουρκικές σφαίρες και βόμβες. Έχουν χάσει τα πάντα: τα σπίτια τους, τις περιουσίες τους, τις αναμνήσεις τους, τους δρόμους τους. Στην Nisêbin, δεν υπάρχουν ούτε σκυλιά, έχουν σκοτωθεί ή έχουν φύγει.

Ο βουλευτής του HDP (Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα), Αλί Αταλάν, του οποίου μόλις αφαιρέθηκε η ασυλία του, έχει εκτιμήσει σε περίπου 900 χιλιάδες ευρώ την οικονομική ζημία. Σε αυτό πρέπει να προστεθούν οι 50.000 άνθρωποι που δεν ήταν σε θέση να πάνε να ζήσουν σε άλλα μέρη. Αυτοί που έχουν χάσει τα πάντα. Στους λίγους εναπομείναντες τοίχους, στρατιώτες, νεοφασίστες που έχουν γεμίσει τον τουρκικό στρατό, έχουν γράψει: «Τώρα θα δείτε τη δύναμη των Τούρκων».

Ο στρατός που έχει διαπράξει αυτή την αγριότητα είναι σύμμαχός μας, ο δεύτερος στρατός του ΝΑΤΟ. Και όλα αυτά, αγγίζοντας τα όρια της ατίμωσης, με την έγκριση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η οποία έδωσε σε αυτή την τουρκική ισλαμική κυβέρνηση 6 δις ευρώ για την αντιμετώπιση των προσφύγων που απορρίπτει η Ευρώπη.

Μια κυβέρνηση που μόλις ξόδεψε 500 εκατομμύρια ευρώ σε ένα μαρμαρίνο παλάτι για τον Πρόεδρο, τον αιμοδιψή δολοφόνο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Με τους φόρους μας, η ΕΕ είναι συνένοχη σε αυτά τα ειδικά εγκλήματα. Μερικές φορές εκείνοι που δεν λένε τίποτα είναι οι πιο ένοχοι. Όπως είπε κάποτε ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ: «Αυτή η γενιά θα ντρέπεται όχι για τις διαβολικές πράξεις των ασεβών, αλλά για τη σιωπή των καλών ανθρώπων». Και αυτοί οι καλοί άνθρωποι είναι σιωπηλοί ... με μια εκκωφαντική σιωπή.

Nusaybin, Μάιος 2016,

μια νέα ευρωπαϊκή πόλη μετά από μια τουρκική «ειρηνευτική επιχείρηση».
Αναδημοσίευση από το athens.indymedia.org, η μετάφραση έγινε από τον rebellian



■ Μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος: τρυφερές αναμνήσεις και δύσκολα ερωτήματα

Ο μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος, με μυαλό ξυράφι, χρυσή καρδιά, και ασυμβίβαστη στάση απέναντι σε κάθε εξουσία δεν ήταν ούτε στρατευμένος, ούτε δογματικός, ούτε παράγοντας, ούτε στέλεχος. Ήταν ένας από τους πολλούς. Όπως και πολλοί άλλοι αφανείς αγωνιστές, δεν ακολουθούσε ηγέτες και δεν αναμασούσε καθησυχαστικές κοινοτοπίες. Ήταν ένας πολιτικοποιημένος εργάτης με δεσμεύσεις και φιλίες (μέχρι το τέλος τιμούσε τον μέντορά του Στίνα και θαύμαζε τον νεώτερό του –και κάποτε «μαθητή» του– διανοούμενο Καστοριάδη), με ηθικές αρχές που δεν θα παρέβαινε ποτέ.

Τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του συνδέθηκε με το αντιεξουσιαστικό κίνημα. Διαφυλάχθηκαν ορισμένες προφορικές του μαρτυρίες σε βίντεο, καταγράφηκαν σε έναν τόμο οι αναμνήσεις και οι πολιτικές αντιλήψεις του¹, πολλά σημειώματα στον αντιεξουσιαστικό Τύπο τον αποχαιρέτησαν με συγκίνηση όταν έφυγε το 2008 και συνεχίζουν να τιμούν τη μνήμη του. Άφησαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους οι πολιτικές συμβουλές, η ζεστασιά και οι παραινέσεις, το παράδειγμα της ζωής του σε όσες και όσους τον γνώρισαν λίγο.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1980 ο μπαρμπα-Γιάννης συμμετείχε στα πρώτα βήματα της συγκρότησης του κινήματος. Ήταν μια ξεχωριστή μορφή στις αναρχικές πορείες της πρωτομαγιάς στη Θεσσαλονίκη, όπου φώναζε «μπάτσοι-γουρούνια-δολοφόνοι, αλλάξατε επάγγελμα γιατί αυτό λερώνει».

Τη δεκαετία του 1990, όταν το κίνημα άρχισε να εξαπλώνεται, οι δυνάμεις του μπαρμπα-Γιάννη είχαν αρχίσει να τον εγκαταλείπουν. Δεν κατέβαινε πια σε πορείες, συμμετείχε σε λίγες εκδηλώσεις, παρακολουθούσε με ενθουσιασμό θερινό κινηματογράφο στην αυλή της κατάληψης Βίλλα Βαρβάρα. Ίσως γι' αυτό να έβγαλε τόσο πύρινο λόγο στην πλατεία μπροστά από το μισοκατεστραμμένο από τους μπάτσους κτήριο, τη βραδιά που για λίγες ώρες είχαμε επανακαταλάβει τον χώρο!

Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1990 ο μπαρμπα-Γιάννης ήταν επίσης μανιώδης αναγνώστης της αναρχικής εφημερίδας «Άλφα» και στενοχωρήθηκε όταν η εφημερίδα έκλεισε, τότε μπήκε στο μυαλό του να ενισχύσει με όποιο τρόπο μπορούσε την έκδοση αναρχικής εφημερίδας, επιθυμία που σήμερα γίνεται πραγματικότητα. Στο πλαίσιο

των εκδηλώσεων που συνδιοργάνωσε η «Άλφα» για τα 60 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση, ο μπαρμπα-Γιάννης είχε την ευκαιρία να γνωριστεί με τον Abel Paz. Ο Ντιέγο ήταν μεγάλο πειραχτήρι και όταν ο μπαρμπα-Γιάννης, με την γνωστή του σεμνότητα, τού είπε στα χρόνια της Ισπανικής Επανάστασης ο ίδιος αγωνιζόταν μέσα από την κομμουνιστική αντιπολίτευση, ο Ντιέγο άρχισε να τον πικάρει λέγοντάς του «Τι, έγινες αναρχικός στα γεράματα; Εγώ γεννήθηκα αναρχικός, η οικογένειά μου ήταν γεμάτη αναρχικούς», ο μπαρμπα-Γιάννης του απάντησε «ε, αφού ο κύριος Παζ ξέρει το κόλπο, ας μας το πει, να βγάλουμε αναρχικούς του σωλήνα!» κι ύστερα οι δυο τους σκάσανε στα γέλια. Λίγα χρόνια νωρίτερα, ο μπαρμπα-Γιάννης είχε την ευκαιρία να γνωριστεί και με τον Albert Meltzer, ένα άνθρωπο με τον οποίο βρήκαν πολλά κοινά, την προλεταριακή καταγωγή και το μαχητικό φρόνημα, όμως ο μπαρμπα-Γιάννης δεν παρέλειπε να αντιτείνει τον δικό του σεμνό τρόπο ζωής απέναντι στην «διονυσιακή» και πληθωρική –ειδικά απέναντι στο φαγητό και το ποτό– στάση του Μέλτσερ. Στην αυτοβιογραφία του «I couldn't paint golden angels» ο Μέλτσερ αναφέρεται με μεγάλη αγάπη στη συνάντησή του με τον μπαρμπα-Γιάννη.

Η τελευταία του δημόσια ομιλία έγινε τον Μάιο του 2006 σε κατάληψη της Θεσσαλονίκης και είχε θέμα τα 70 χρόνια από την εξέγερση των καπνεργατών.

Διάβαζε συνεχώς ο μπαρμπα-Γιάννης. Στο μικρό διαμέρισμά του στην Τούμπα είχε μετατρέψει μια παλιά χαλασμένη τηλεόραση που είχε φέρει από την Αυστραλία, ένα μεγάλο κούφιο έπιπλο, σε βιβλιοθήκη. Το τραπέζάκι του ήταν πάντα γεμάτο εφημερίδες και βιβλία που έφερναν νεώτεροι σύντροφοι και συντρόφισσες που τον επισκέπτονταν τακτικά για να συζητήσουν μαζί του και να χαμογελάσουν ξανακούγοντας για πολλοστή φορά την ίδια ιστορία διανθισμένη με κάποια νέα λεπτομέρεια.

Σε μια γωνιά είχε ένα πορτρέτο του Στίνα, το είχε ζωγραφίσει μια κοινή τους συντρόφισσα που παρέμενε Τροτσκίστρια και ο μπαρμπα-Γιάννης είχε βάψει τη γραβάτα του Στίνα μαυροκόκκινη με μαρκάδορο – δεν ήθελε να τον βλέπει με κόκκινη γραβάτα. Όταν άρχισε σταδιακά να τον εγκαταλείπει η όρασή του, χρησιμοποιούσε όλο και πιο δυνατά γυαλιά για να μπορεί να διαβάσει, μέχρι που ούτε ένας τεράστι-

ος μεγεθυντικός φακός που κρατούσε δεν ήταν ικανός να του προσφέρει τη δυνατότητα της ανάγνωσης. Στα τελευταία χρόνια, ζητούσε από την ανιψιά του, τη Δώρα να του διαβάσει τα αγαπημένα του βιβλία. Εκείνη δεν αρνιόταν ποτέ και ο μπαρμπα-Γιάννης θεωρούσε ότι αυτό θα ήταν καλό και τους δύο, μιας και η ανιψιά του, οπαδός του ΚΚΕ, θα είχε κι αυτή όφελος από την επαφή της με την αντιεξουσιαστική γραμματεία! Εδώ ας προτείνουμε μία τιμητική συνδρομή της Δώρας στην αναρχική εφημερίδα Άπατρις.

Ντεφαιτισμός: μία συζήτηση που εκκρεμεί

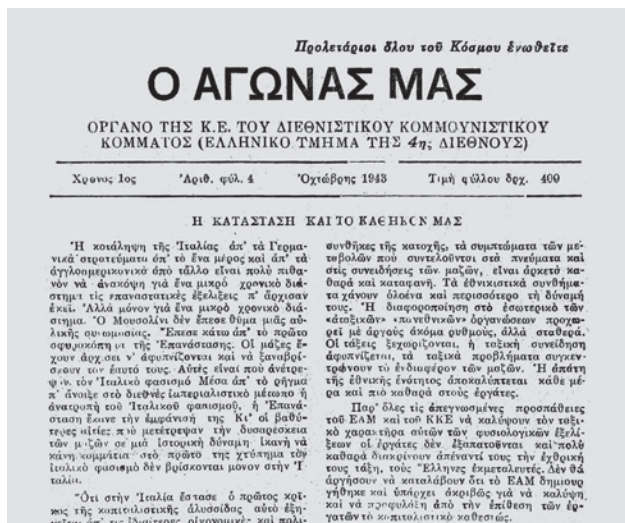
Με τη δράση του μπαρμπα-Γιάννη ως το 1936, αλλά εν πολλοίς και ως το 1942 μπορούν να ταυτιστούν πολλοί. Είναι γραμματέας στο σωματείο των υποδηματεργατών (1926-1929), κατόπιν αναπτύσσει δράση μέσα από το σωματείο των ανέργων, το 1931 δέχεται πυροβολισμό από αστυνομικό σε διαδήλωση που του κόβει τη γλώσσα (δυστυχώς για τους μπάτσους, τους πατριώτες, το σύστημα ολόκληρο, η φωνή του αντί να χαθεί δυναμώνει από τότε), μετά την εργατική εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη συλλαμβάνεται ως υποκινητής της, φυλακίζεται και εξορίζεται με το ιδιώνυμο το 1937. Το 1942 δραπετεύει, γλυτώνοντας τελευταία στιγμή την εκτέλεση από τους ναζί.

Από κει και πέρα αλλάζουν τα πράγματα. Μικραίνει ο κύκλος όσων θα χειροκροτήσουν τη συμμετοχή του στο ΚΔΚΕ (Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδος) με τις μερικές δεκάδες μέλη, ακόμη λιγότεροι είναι όσοι θα ικανοποιηθούν με τη μετονομασία του ΚΔΚΕ σε Διεθνιστικό Επαναστατικό Κόμμα Ελλάδος, μετονομασία που είχε τον συγκεκριμένο στόχο να αποστασιοποιηθεί η ομάδα από την πολιτική ταύτιση του κομμουνισμού με τον σωβινισμό – να αποστασιοποιηθεί δηλαδή από το ΚΚΕ και την προδοτική του υποταγή στον πατριωτισμό και τις επιταγές της Σοβιετικής Ένωσης. Αλλά αν σε αυτό το σημείο –στον ανυποχώρητο διεθνισμό, κάποιοι θα παραδέχονταν ότι δικαιώνεται ιστορικά, η άρνησή του να συμμετέχει στην Εθνική Αντίσταση εξοβελίζει τον μπαρμπα-Γιάννη Ταμτάκο μια και καλή από κάθε ηρωικό αφήγημα, χωρίς το οποίο «ο λαός» (ότι και να σημαίνει αυτό κατά καιρούς) δεν μπορεί να νιώσει την έπαρση των μεγάλων του θυσιών.



Μάης 1936, Θεσσαλονίκη

Από το 1942 και μετά ο μπαρμπα-Γιάννης εμφανίζεται λιγότερο κατάλληλος για οποιαδήποτε παλλαϊκή αξιοποίηση. Η κυρίαρχη αριστερά, παραδοσιακή ή εκσυγχρονισμένη, έχει αρνηθεί να αναδείξει τη σημασία της απαλλοτρίωσης αναγκάων ειδών από τα μαγαζιά και το μοίρασμα τους στον κόσμο, έχει αρνηθεί να εξετάσει, έστω κριτικά, την προσπάθεια της ταξικής αφύπνισης και συναδέλφωσης όλων των στρατιωτών για να αποτινάξουν τα αφε-



Οκτώβριος 1943: Η εφημερίδα του Διεθνιστικού Κομμουνιστικού Κόμματος επιμένει να καλεί τους «Προλετάρους όλου του κόσμου» να ενωθούν, καταφερόμενη ενάντια στις «αταξικές», «πανεθνικές οργανώσεις» τύπου ΕΑΜ.

ντικά τους – δηλαδή τα στοιχεία στα οποία έδινε βάρος ο ντεφαιτισμός του μπαρμπα-Γιάννη και των συντρόφων του. Το πολύ-πολύ που επιτρέπει στον εαυτό της η κυρίαρχη αριστερά είναι να δείχνει κατανόηση για τους λόγους της απέχθειας του μπαρμπα-Γιάννη και τόσων άλλων, αρκετοί από τους οποίους αργότερα δολοφονήθηκαν από την Ο.Π.Λ.Α, προς τον σταλινισμό και τους αδιάκοπους τακτικισμούς του Κ.Κ.Ε. σε όλη τη δεκαετία του 1930, μέχρι την κήρυξη της «Εθνικής Αντίστασης» (και στη συνέχεια, προφανώς). Η κυρίαρχη αφήγηση έχει απωθήσει την ιστορική πραγματικότητα της από τα κάτω αντίστασης και των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, ερμηνεύοντάς τα εκ των υστέρων ως αποτέλεσμα μιας ενιαίας ηγεμονικής καθοδήγησης. Αντίθετα, επιμένει να θεωρεί περίπου ως προδοτική στάση στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο τη μη συμμετοχή στο ΕΑΜ, θεωρώντας την μονόδρομο των επαναστατικών επιλογών. Η συζήτηση αυτή μένει να ανοίξει.

Πράγματι το ζήτημα της άρνησης να πολεμήσει κανείς –είτε στο χακί είτε στο «επίσημο αντάρτικο»– εν καιρώ γενικευμένου πολέμου δεν είναι εύκολο να το απαντήσει όποιος δεν υφίσταται την πίεση μιας άμεσης απάντησης, όποιος δηλαδή δεν έχει το μαχαίρι στο λαιμό και την κάνη στον κρόταφο. Σίγουρα έχουν δοθεί διαφορετικές απαντήσεις, τις οποίες οφείλουμε να σεβαστούμε (δεν ισχύει προφανώς το ίδιο για τις κάθε λογής ηγεσίες). Σε μια περίοδο όπου ο κλυδωνισμός του παγκοσμιοποιημένου

καπιταλισμού γεννάει πολέμους σε κάθε γωνιά, ο διεθνιστικός αντιμιλιταρισμός και ο αντιφασισμός που ξέρει να αναγνωρίζει τη μήτρα του φασισμού συνδέονται σε μια συζήτηση η οποία δεν εκκρεμεί απλώς, αλλά επιβάλλεται να ανοίξει².

Την εποχή που ο μπαρμπα-Γιάννης προσέγγισε τον αντιεξουσιαστικό χώρο η Σοβιετική Ένωση ήταν μια ζοφερή πραγματικότητα και ταυτόχρονα η αναγνώριση της «Εθνικής Αντίστασης» από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συνέτεινε στην ταχεία είσοδο του πληθυσμού στον κόσμο της εμπορευματικής-θεαματικής κυριαρχίας. Έτσι, η πλήρης αποδοχή του μπαρμπα-Γιάννη από τον «χώρο» ήταν τότε περίπου αυτονόητη. Σήμερα, δυόμιση δεκαετίες μετά το τέλος του διπολισμού και με τον πολλαπλασιασμό των παραμορφωτικών κατόπτρων που προκαλούν οι αναδιατάξεις του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας, φτάσαμε στο σημείο να εμφανίζονται αντιφασιστικά μέτωπα που συμπεριλαμβάνουν την εξωτερική πολιτική του Πούτιν ή να αναζητούνται αντικαπιταλιστικές συμμαχίες στην Χεσμπολά. Η διαύγεια και το ήθος του μπαρμπα-Γιάννη, αλλά και οι πολιτικές του αναφορές, που πάντρευαν τον Ότο Ρίλε και τη Λούξεμπουργκ με τον κλασικό αναρχο-συνδικαλισμό και αναρχοκομμουνισμό καθώς και με τα σύγχρονα κοινωνικά δίκτυα αυτοοργάνωσης, θα συνεχίσουν να αποτελούν πολύτιμους συντρόφους στον δρόμο μας.

■ NN-ΔΓ



Καλοκαίρι 1990: ο μπαρμπα-Γιάννης με τον Κορνήλιο Καστοριάδη στο σπίτι του δεύτερου, στην Τήνο.



Ο μπαρμπα-Γιάννης το 2003, κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων για το βιβλίο «Αναμνήσεις μιας ζωής στο επαναστατικό κίνημα».

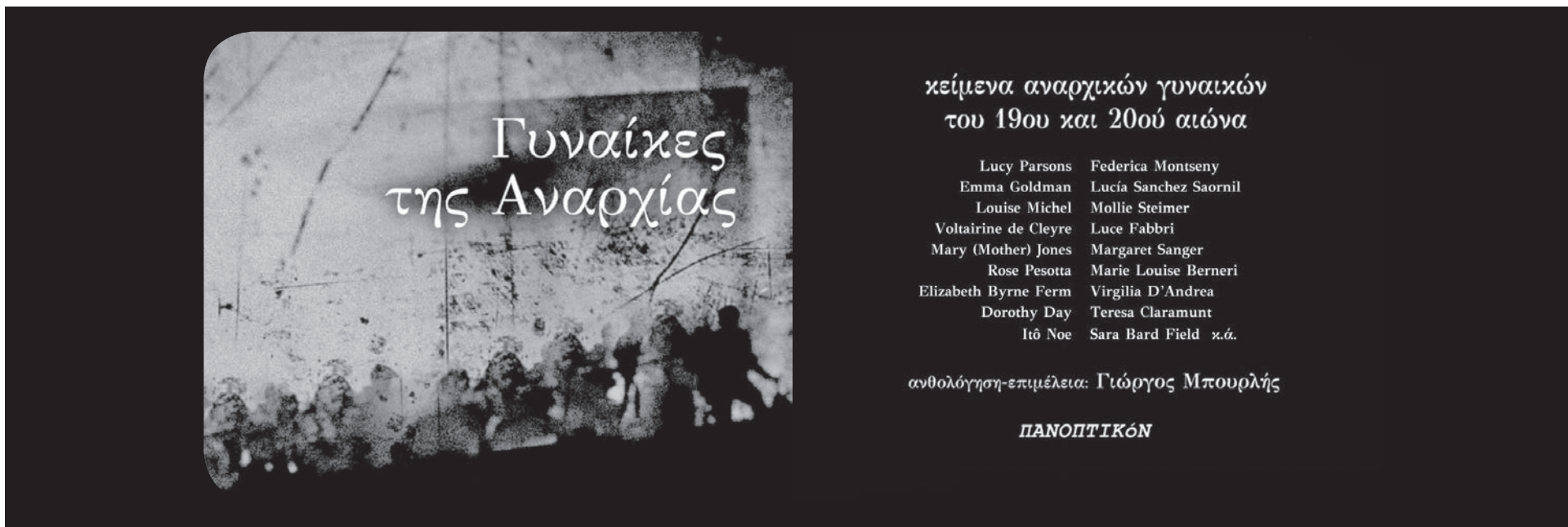
Σημειώσεις:

1. Γιάννης Ταμτάκος: *Αναμνήσεις μιας ζωής στο Επαναστατικό Κίνημα, Κύκλοι Αντεξουσίας, Θεσσαλονίκη 2003.*

2. Ο μιλιταρισμός που συχνά υφέρπει σε αυτήν την αντίληψη αντί να υποχωρεί στις μέρες μας φουντώνει (και είναι φυσικό: η εικόνα της πειθαρχίας, της στρατιωτικής οργάνωσης, της τεχνολογικοποιημένης βίας των όπλων, δημιουργούν μια αίσθηση ισχύος σε ανθρώπους που σήμερα βιώνουν την απροσδόκητη εξαθλίωσή τους).

Αντί επιλόγου

Ο μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος, όταν κατάλαβε ότι πλησιάζει η ώρα να βρει τους παλιούς του συντρόφους και να φτιάξουν πυρήνα για ανατροπή θεών και διαβόλων, κάλεσε μια ομάδα συντρόφων και τους παρακάλεσε να δώσουν ένα χρηματικό ποσό στο κίνημα, όπου εκείνοι θα έκριναν. Οι σύντροφοι αποφάσισαν ένα σημαντικό μέρος αυτού του ποσού να δοθεί στην Άπατρις, μιας και πάγια επιθυμία του ήταν η δημιουργία μιας πανελλαδικής αναρχικής εφημερίδας που θα εκφράζει διαφορετικές τάσεις. Εμείς, όλες οι Συντακτικές Ομάδες της εφημερίδας Άπατρις, που δεν μας αρέσουν οι επικήδειοι και οι κενοί λόγοι, μπορούμε μόνο να δώσουμε μια υπόσχεση. Θα συνεχίσουμε μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή κράτους και κεφαλαίου. Μέχρι η ζωή να νικήσει τον θάνατο.



Οι αιχμάλωτοι του κοινωνικού πολέμου δεν είναι μόνοι!

Στην κοινωνική πραγματικότητα, όπως και στο φυσικό κόσμο, κάθε κίνηση γίνεται αντιληπτή όταν από τη σφαίρα της θεώρησης τοποθετείται στις συνθήκες που την περιβάλλουν. Προκειμένου λοιπόν να γίνει αντιληπτή η αναγκαιότητα ύπαρξης και κατ' επέκταση στήριξης - ή όχι- του ταμείου αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών, οφείλουμε να κοιτάζουμε την κοινωνικοπολιτική συγκυρία που επικρατεί την κάθε δεδομένη στιγμή σε συνάρτηση πάντα με το βαθμό ωρίμανσης που βρίσκεται ο επαναστατικός χώρος.

Το ταμείο δημιουργήθηκε το 2010 σε μια συγκυρία όπου από τη μια πλευρά μια σκληρή καπιταλιστική αναδιάρθρωση εφορούσε με όχημα την “οικονομική κρίση” και από την άλλη ο ριζοσπαστικός χώρος, με πρόσφατη την εμπειρία της κοινωνικής έκρηξης του Δεκεμβρίου του '08, βρισκόταν σε μια άνθιση δραστηριοποίησης, εκφράζοντας την πηγαία και αυθόρμητη κοινωνική οργή. Σε εκείνες τις δεδομένες συνθήκες όπου αφενός η συστημική αναδιάρθρωση εμπεριείχε την κατασταλτική αναβάθμιση και τη δικονομική θωράκιση των προνομιούχων και αφετέρου η κινητικότητα του συνόλου των αγωνιζόμενων παρήγαγε μια πολλαπλή επιθετικότητα (από τη δυναμική εργατική αλληλεγγύη, τις μαζικές συγκρούσεις, τις καταλήψεις κτιρίων και δημόσιων χώρων, τις συλλογικές άμεσες δράσεις, μέχρι και τις ένοπλες επαναστατικές ενέργειες), ανέκυψε το ζήτημα των δεκάδων πολιτικών κρατουμένων. Και μάλιστα πολιτικών κρατουμένων που εξαιτίας της αναβάθμισης των τρομονόμων και του δικαστικό-κατασταλτικού συμπλέγματος αλλά και σε συνάρτηση πάντα με την κλιμάκωση της ίδιας της επαναστατικής δράσης, αντιμετώπιζαν πλέον βαριές καταδικές. Προέκυψε δηλαδή μια κατάσταση πρωτόγνωρη για την πλειοψηφία του ριζοσπαστικού χώρου της μεταπολίτευσης. Χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κατάστασης αυτής διαφαινόταν ότι θα αποτελέσουν η σφοδρότητα και η διάρκεια. Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο συγκροτήθηκε το ταμείο αλληλεγγύης που ως αρχικό στόχο έθεσε τη συνεπή και σταθερή στήριξη όσων διώκονται ή φυλακίζονται για την ανατρεπτική τους δράση και τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες.

Βασικός στόχος της δομής αποτέλεσε εξ αρχής η εξασφάλιση αξιοπρεπούς διαβίωσης για τους φυλακισμένους συντρόφους μέσα από μια κινηματική διαδικασία που θα πήγαινε την υλική διάσταση της αλληλεγγύης ένα βήμα παραπέρα από τις οικογενειακές και στενές φιλικές/συντροφικές σχέσεις. Από εκεί και πέρα ανάμεσα στις προτεραιότητες των ανθρώπων που το απαρτίζουν παραμένουν οι έμπρακτες κινήσεις αλληλεγγύης, το χτίσιμο γεφυρών επικοινωνίας των μέσα με τους έξω και η ανάπτυξη κοινών αγώνων εντός και εκτός των τειχών.

Όλα αυτά τα χρόνια της ύπαρξης του ταμείου, πέρα από την οικονομική στήριξη, παρεμβαίνουμε πολιτικά με εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, εκδόσεις και μεταφράσεις βιβλίων ή κειμένων των κρατουμένων. Επιπλέον το ταμείο αναλαμβάνει την επιμέλεια και έκδοση του περιοδικού “Τκρεμίστε τη Βαστίλη” που περιλαμβάνει κείμενα κρατουμένων με στόχο τη διάδοση του λόγου τους. Παράλληλα, όλα αυτά τα χρόνια που οι φυλακισμένοι αγωνιστές, με κινητοποιήσεις και απεργίες πείνας, παλεύουν ενάντια στις εκδικητικές ποινές, στις απομονώσεις, στις μεταγωγές και στους βασανισμούς, προσπαθούμε να παρεμβαίνουμε με λόγο και πράξεις ενάντια στη φρίκη του εγκλεισμού.

Το ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών είναι μια πανελλαδική δομή που συνίσταται από επιμέρους συνελεύσεις πόλεων. Η συνέλευση κάθε πόλης λειτουργεί αυτόνομα αποφασίζοντας και σχεδιάζοντας δράσεις, εκδηλώσεις, συζητήσεις που αφορούν τόσο τους πολιτικούς κρατούμενους, όσο και το ζήτημα του εγκλεισμού στα σύγ-

χρονα κολαστήρια. Ανά τρεις μήνες μέλη των τοπικών αυτών ομάδων συναντώνται στην πανελλαδική συνέλευση του ταμείου, η οποία έχει δημόσιο χαρακτήρα και πραγματοποιείται κυκλικά σε μια από τις πόλεις που την απαρτίζουν. Στην ανοιχτή αυτή συνέλευση συζητούνται θέματα οργάνωσης και προοπτικών της δομής και λαμβάνονται αποφάσεις για εκδηλώσεις, εκδόσεις βιβλίων-εντύπων και δράσεις που μπορούν να στηρίξουν και να αναδείξουν τους σκοπούς της. Οι αποφάσεις λαμβάνονται οριζόντια και ισότιμα, πέρα από λογικές ανταγωνισμού και ιεραρχίας, σε πλαίσιο συνδιαμόρφωσης μετά από πολιτική ζύμωση των μελών και μακριά από πρακτικές ψηφοφορίας και ανάθεσης.

Στην προσπάθεια για την κάλυψη των οικονομικών αναγκών της δομής, πέρα από τις εκδόσεις πραγματοποιούμε επίσης διάφορες εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης. Ωστόσο, η δομή αυτή δεν θα ήταν δυνατό να σταθεί χωρίς τη στήριξη μεμονωμένων συντρόφων και συλλογικοτήτων που αντιλαμβάνονται την ύπαρξη και συνέχισή της ως κάτι αναγκαίο και απαραίτητο. Η παισίωση της προσπάθειας του ταμείου, ιδιαίτερα από συλλογικότητες, με τη συμμετοχή στις κατά τόπους συνελεύσεις ή και μέσω έστω της τακτικής και συνεπούς οικονομικής συνεισφοράς κρίνεται ζωτικής σημασίας.

Επιπλέον, πολύ σημαντική παραμένει η στήριξη που έρχεται από συντρόφους από το εξωτερικό. Η στήριξη αυτή αφενός αναπτύσσει το αίσθημα της αλληλεγγύης και αλληλεπίδρασης με συλλογικότητες και οργανώσεις διεθνών και αφετέρου βοηθά ουσιαστικά και έμπρακτα τη δομή στην προσπάθειά της να καλύπτει καθημερινές ανάγκες των κρατουμένων. Βασική, λοιπόν, επιδίωξη των μελών της είναι η διατήρηση και η ενδυνάμωση των διεθνών σχέσεων σε μια προσπάθεια δικτύωσης αλλά και συλλογικοποίησης των αντιστάσεων, τόσο εκτός όσο και εντός των τειχών. Αυτή η προσπάθεια συμπεριλαμβάνει επικοινωνία και οργάνωση εκδηλώσεων στο εξωτερικό, καθώς αντίστοιχα και φιλοξενία εκδηλώσεων και συντρόφων εδώ.

Η δομή του ταμείου στηρίζει αγωνιζόμενους ανθρώπους που διώκονται και φυλακίζονται για τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, για την ανατρεπτική τους δράση στα πλαίσια του πολύμορφου επαναστατικού αγώνα. Ακόμα στηρίζει συντρόφους και συντρόφισσες που βρέθηκαν στη φυλακή κατηγορούμενοι για αδικήματα που φαινομενικά δε σχετίζονται άμεσα με τους κοινωνικούς αγώνες αλλά η πολιτική τους ταυτότητα και δράση τους εντάσσει ξεκάθαρα στο ριζοσπαστικό χώρο. Επίσης όταν η ωμή κρατική καταστολή ποινικοποιεί τις φιλικές/συγγενικές/συντροφικές σχέσεις, την ίδια την ανθρώπινη αλληλεγγύη, εμείς επιλέγουμε να στηρίξουμε τους ανθρώπους αυτούς που στάθηκαν με αξιοπρέπεια και στοχοποιήθηκαν για αυτές τους τις σχέσεις. Απαραίτητη και αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση όμως για την ανάπτυξη δι-αλεκτικής σχέσης στήριξης αποτελεί η μη συνεργασία με τις αρχές κατά τη διάρκεια της σύλληψης και της φυλάκισης καθώς επίσης και η αναγνώριση μιας κοινότητας αγώνα μακριά από λογικές εχθροπραξιών και πολεμικής εντός και απέναντί της.

Παράλληλα δε θα μπορούσαμε να μην είμαστε αλληλέγγυοι σε συγκεκριμένες περιπτώσεις κοινωνικών κρατουμένων, που εντός της φυλακής σχετίστηκαν με τον επαναστατικό χώρο και συνεχίζουν να αγωνίζονται και να παλεύουν με αξιοπρέπεια για καλύτερες συνθήκες εντός των κολαστηρίων, με όλους αυτούς που προβάλλουν τη σπουδαιότητα διασύνδεσης των αγώνων εντός και εκτός των τειχών.

Θεωρούμε επίσης πολύ σημαντική την πολιτική και έμπρακτη στήριξη προς τους μετανάστες που με στόχο την υποβάθμιση της ίδιας τους της ύπαρξης, συστηματικά παρανομοποιούνται από τα κράτη και φυλακίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε αυτήν την κατεύθυνση προσπαθούμε να

συνδράμουμε υλικά στις διάφορες πρωτοβουλίες που συγκροτούνται και επιδιώκουμε τη σύνδεση με αντίστοιχες δομές. Γιατί πάνω απ' όλα είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εγκλεισμού και γι' αυτό θα συνεχίζουμε να παλεύουμε στο πλευρό όλων των παραπάνω.

Τέλος πέρα από το ταμείο για την τακτική οικονομική στήριξη των κρατουμένων διατηρείται και ένα παράλληλο ταμείο το οποίο στο μέτρο των δυνατοτήτων του συνδράμει στην άμεση κάλυψη εκτάκτων καταστάσεων, όπως δικαστικά έξοδα και εγγυήσεις με την προϋπόθεση να επανατροφοδοτείται σε εύλογο χρονικό διάστημα.

Σήμερα, μερικά χρόνια μετά, καλούμαστε για ακόμη μια φορά να διαβάσουμε τις συνθήκες που διαμορφώνονται σε ένα τοπίο που ξεκαθαρίζει γύρω μας και να αναδιοργανώσουμε τη συνεπή κινηματική στήριξη των φυλακισμένων αγωνιστών με όρους και στοχεύσεις εξίσου ξεκάθαρες. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση εκφραζόμενη μέσω μιας συνολικής επίθεσης από τα πάνω σε ολόκληρο το εύρος της κοινωνικής ζωής του τόπου, δείχνει να μονιμοποιείται. Γίνεται πλέον σαφές ότι ανεξαρτήτως των αλλαγών στα χρώματα και τα ονόματα αυτών που κυβερνούν, η εφαρμογή στρατηγικών που επιβάλλουν πλατιά ανέχεια και φτωχοποίηση, κοινωνικό κανιβαλισμό και κρατική καταστολή, αποτελούν μονόδρομο για τον κόσμο του κεφαλαίου και της ανισότητας που αυτό παράγει. Μαζί τους εξαυλώνεται και η κάλπικη ελπίδα της ανάθεσης στην “αριστερή” διαχείριση. Όσοι βρίσκονται στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις κατανοούν σταδιακά όλο και περισσότερο τη σημασία που αποκτά η δική τους οργάνωση προκειμένου να αντιμετωπίσουν -και υλικά- τις ανάγκες που ανακύπτουν. Ο επαναστατικός χώρος, κομμάτι του οποίου είμαστε, δείχνει να κατανοεί τα όρια του αυθορμητισμού εκείνου που τα τελευταία χρόνια τον έθρεψε και τον έφερε στο προσκήνιο, αλλά παρέμεινε ανεπαρκής να τροφοδοτήσει μια συνολική κοινωνική αλλαγή. Δείχνει να ωριμάζει και να συγκροτείται μέσα από οργανωτικές δομές που αντιστοιχούν σε ένα κίνημα. Έχουμε δηλαδή από τη μια πλευρά τη διαρκή και ρητή προσπάθεια των προνομιούχων τάξεων για την επιβολή ακόμα περισσότερων ανισοτήτων και καταναγκασμών και από την άλλη έναν κόσμο του αγώνα που αποπειράται την οργανωμένη αντεπίθεσή του. Με απλά μαθηματικά γίνεται κατανοητό ότι ο ήδη μεγάλος αριθμός των αγωνιστών που διώκονται και φυλακίζονται θα παραμένει τέτοιος -εάν όχι θα διογκώνεται- αποτελώντας ένα υπαρκτό ζήτημα προς αντιμετώπιση από τα αγωνιζόμενα κομμάτια που επιδιώκουν να λέγονται -αλλά και να πράττουν- επαναστατικά.

Μετά από όλα αυτά τα χρόνια, με τις συνεχόμενες διώξεις και φυλακίσεις, κρίνουμε ότι η ύπαρξη του ταμείου παραμένει επίκαιρη και αναγκαία. Ένα ακόμα λιθαράκι μέσα σε ένα μωσαϊκό που χτίζουν οι πολύμορφοι αγώνες ενάντια στις φυλακές και που προτρέπουν να δράσουμε απέναντι σε έναν από τους σημαντικότερους πυλώνες του συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Απέναντι στο έγκλημα του εγκλεισμού που αναπαράγει ταξικές ανισότητες φόβο και υποταγή.

Γιατί στους καιρούς της οικονομικής λεηλασίας, της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και του ρεφορμιστικού εφησυχασμού...

 Ταμείο αλληλεγγύης
φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών

* για περισσότερες πληροφορίες, υλικό και στοιχεία για την επικοινωνία με τους φυλακισμένους αγωνιστές ή τις κατά τόπους συνελεύσεις
<http://tameio.net/>

Φέρνοντας την επαναστατική βία στην καθημερινότητα

«Υπήρχαν μέρες που συνέβαιναν αρκετές σημαντικές τρομοριστικές ενέργειες, μαζί με δεκάδες άλλες μικρότερης σημασίας, καθώς και εκτελέσεις χαμηλόβαθμων διοικητικών αξιωματούχων. Βόμβες ρίχνονταν με κάθε αφορμή ή και χωρίς αφορμή. Μπορούσες να βρεις βόμβες μέσα σε καλάθια με φρούτα, σε ταχυδρομικά δέματα, σε τσέπες παλτών, στην αγία τράπεζα εκκλησιών. Οτιδήποτε μπορούσε να ανατιναχτεί, ανατιναζόταν».

Σημείωση ρώσου νυχλιστή, 1905

Ζούμε σε μια πραγματικότητα που η βία αποτελεί χαρακτηριστικό θεμέλιο αυτού του κόσμου. Μια βία που εμφανίζεται τόσο από πλευράς κράτους-εξουσίας (που κατέχουν το μονοπώλιο στους μηχανισμούς βίας και καταστολής) όσο και μέσα στους κόλπους της ίδιας της κοινωνίας των από τα κάτω.

Η βία ξεκινάει από τα γεννοφάσκια μας. Από τον εξαναγκασμένο πνιγμό στην ιερά γούρνα της βάπτισης, μέχρι το εκπαιδευτικό σύστημα που υποδουλώνει την κριτική σκέψη σε μια προσπάθεια να λοβοτομήσει κάθε νέο άνθρωπο. Η οικογένεια είναι αυτή που παίρνει τη σκυτάλη του να συνεχίσει το έργο της υποδούλωσης στην εντός του οίκου πραγματικότητα. Τιμωρία, φωνές και ενίοτε λίγο ξύλο για τον «σκανδαλιάρη» νέο-δούλο. Χάρη στη συμβολή του τρίπτυχου «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» και του θεάματος στον 21αίωνα, η βία γίνεται φύση για τον ενήλικο πλέ-

ον δούλο. Η μισθωτή σκλαβιά γίνεται αδιαπραγμάτευτο καθήκον και φυλακίζει τα άτομα σε μια ρουτίνα-καθημερινότητα, που τα μόνα ψήγματα ζωής που της απομένουν είναι η αναμονή του τέλους. Με την πατριαρχία, τον σεξισμό, τον σπισισμό και όλα τα καρκινώματα, που έχει γεννήσει αυτή η σάπια πραγματικότητα, να προελαύνουν στις άξιες αυτής της κοινωνίας, δεν είναι να απορεί κανείς πώς υπάρχει βία παντού γύρω μας.

Όταν λοιπόν μια ζωή, ο κόσμος δέχεται την βία των εξουσιαστών στο πετσί του, είναι πέρα του δέοντος λογικό να την επιστρέψει πίσω σε αυτούς που πραγματικά αξίζει να την δεχτούν. Γιατί, πέρα από τη μητροπολιτική βία και τον ένοπλο αγώνα, υπάρχει και η καθημερινή ζωή, αυτή που το σύνολο του πληθυσμού ζει. Και εκεί έχει πολύ μεγάλη αξία να απαντήσεις στην βία με βία.

Σε μια καθημερινότητα όπου οι καταπιεσμένοι του κόσμου συνεχίζουν να βλέπουν τους εαυτούς τους ως θύματα και όχι ως ενδεχόμενους θύτες, δεν υπάρχει ελπίδα αλλαγής. Όμως, τη στιγμή που οι από τα κάτω καταλάβουν ότι η βία δεν είναι προνόμιο της εξουσίας, αλλά δυνατότητα όλων, εκείνη τη στιγμή η ουτοπία θα είναι ένα βήμα πιο κοντά.

Γιατί εκείνη τη στιγμή η εκδίκηση αρχίζει να παίρνει μορφή και η επανάσταση πλησιάζει. Εκείνη τη στιγμή τα ρασοφόρα κτήνη θα πνιγούν από την οργή των «πιστών», οι μαθητές θα απαντήσουν με καταλήψεις και απόχες στο εκπαιδευτικό σύστημα, φτύνοντάς το στα μούτρα, και θα αρχίσουν να διαμορφώνουν τις δικές τους φανταστικές προσωπικότητες. Οι γιοι και οι κόρες θα βάλουν τους γο-



νείς με το ένα πόδι στον τοίχο και θα γυρίσουν την πλάτη στον γερασμένο κόσμο της εθελοδουλίας. Οι εργαζόμενοι θα επιτεθούν στα αφεντικά τους, όχι για να ζητήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας, αλλά για να καταστρέψουν κάθε δείγμα μισθωτής σκλαβιάς. Κάθε καταπιεσμένος αυτού του κόσμου, κάθε αδικημένος πρέπει να πάρει την υπόθεση της ελευθερίας στα χέρια του. Η καθημερινή ζωή που μας έχουν επιβάλει είναι το πιο εύφορο έδαφος που μπορούμε να βρούμε για να σηκώσουμε κεφάλι. Εκεί, στην ουρά της τράπεζας και της εφορίας...

Αγκαλιάζοντας την επαναστατική βία στην καθημερινότητα, διαμορφώνουμε και προετοιμάζουμε τις συνθήκες για μια διάχυτη προεπαναστατική περίοδο. Γιατί μόνο βίαια θα μπορέσουμε να διαλύσουμε το υπάρχον, έτσι ώστε από τις στάχτες του να γεννηθεί ένας κόσμος χωρίς ανισότητες, χωρίς βία, ελεύθερος...

null

Ανωμαλία είναι ο καπιταλισμός, το κράτος, ο σεξισμός και η ομοφοβία

28 Ιουνίου 1969. Σε μια γειτονιά του Μανχάταν της Νέας Υόρκης, η αστυνομία πραγματοποιεί κατασταλτική επιχείρηση στο μπαρ Stonewall Inn, ένα από τα σημεία αναφοράς και συνάντησης ομοφυλόφιλων και τρανς. Σκοπός της επιχείρησης η παρεμπόδιση δημόσιας συνάθροισης ατόμων με «περίεργο» σεξουαλικό προσανατολισμό. Η αστυνομία εισβάλλει στο μπαρ συλλαμβάνοντας δεκάδες άτομα. Οι ομοφυλόφιλοι, οι λεσβίες και οι drag queens διαφόρων εθνικοτήτων και χρώματος που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο μπαρ, αντιστέκονται στην κρατική καταστολή και τον εξευτελισμό τους. Οι συγκρούσεις που ξεσπούν, συνεχίζονται για τρεις μέρες με κλιμακούμενη ένταση και μαζικότητα. Κάπως έτσι, με τις συγκρούσεις του Stonewall, γίνεται η αρχή για αυτό που σήμερα καλείται ΛΟΑΤΚΙ κίνημα (λεσβιακό, ομοφυλοφιλικό, αμφιφυλοφιλικό, τρανσεξουαλικό, κούιρ, διεμφυλικό).

Κομμάτι της κινηματικής αυτής παράδοσης αποτελεί και το 2ο «Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδικήσεων για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας: LGBTQI+ Κρήτης» που διοργανώνεται στο Ρέθυμνο στις 9 και 10 Ιουλίου. Αυτοοργανωμένο και αυτοχρηματοδοτούμενο, χωρίς ιεραρχίες και χορηγούς, το Φεστιβάλ

θέτει στη σφαίρα του (πραγματικού) δημόσιου διαλόγου ζητήματα που αφορούν τις έμφυλες διακρίσεις, σε θεσμικό (εκπαίδευση, νομοθεσία κα.) και μικρο-κοινωνικό επίπεδο (οικογένεια, εργασία κα.). Επιχειρείται έτσι να αναδειχθεί, να συζητηθεί και να αναλυθεί, το πλέγμα εξουσιών που συγκροτείται από το παρόν καπιταλιστικό σύστημα αλλά και οι ταξικές, φυλετικές και έμφυλες διακρίσεις που το ίδιο γεννά.

Η διοργάνωση του Φεστιβάλ, για δεύτερη συνεχή χρονιά στην Κρήτη, αποσκοπεί να δώσει χώρο στην έκφραση και την ορατότητα των ατόμων που δεν χωράνε και αντιπαρατίθενται στο κυρίαρχο πατριαρχικό-ετεροκανονικό μοντέλο που επιβάλλεται σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Ένα εξουσιαστικό μοντέλο που συστηματικά κατασκευάζει και αναπαράγει ιεραρχίες και διαχωρισμούς με βάση το φύλο, το σώμα και τον σεξουαλικό προσανατολισμό.

Ο Δήμος

Την Τετάρτη 16 Μαρτίου 2016, ο Δήμος Ρεθύμνου αρνήθηκε να παραχωρήσει τον χώρο του Κήπου για τη διεξαγωγή του Φεστιβάλ, μετά από το αίτημα του συντονιστικού του Φεστιβάλ στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου.

Η πολιτική επιλογή της διοργάνωσης ενός φεστιβάλ,



μη εμπορευματικού και ανεξάρτητου από κρατικούς ή ιδιωτικούς φορείς, κάνει εύκολο για τον Δήμο να αρνηθεί κατηγορηματικά την παραχώρηση του Δημοτικού Κήπου για την διεξαγωγή του. Φανταζόμαστε ότι η διοργάνωση του Φεστιβάλ στα -εμπορευματοποιημένα, απολιτίκ και τρανσφοβικά- πρότυπα του Pride της Αθήνας, ίσως και να έχαιρε ευνοϊκότερης αντιμετώπισης. Άλλο να μιλάς με επιχειρηματίες και χορηγούς του αφομοιωμένου γκέι θεάματος και άλλο με μέλη αυτοοργανωμένων, πολιτικών αντιομοφοβικών συλλογικοτήτων που δεν αποτελούν εκλογική πελατεία και δεν θα βάλουν τάλιρο στη τσέπη σου.

Τα «επιχειρήματα» που ακούστηκαν άλλωστε στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου, μας θύμισαν την περσινή εμπειρία από την διοργάνωση του Φεστιβάλ στο

► Ηράκλειο. Η δημοτική αρχή του Ρεθύμνου παρουσιάστηκε και αυτή ως αυτόκλητος προστάτης τόσο της δημοσίας αιδούς (μιλώντας για μαμάδες και παιδάκια που θα βλέπουν «αίσχη» μέρα μεσημέρι) όσο και της σωματικής ακεραιότητας των ίδιων των διοργανωτών από φανατισμένους, ενώ εξάντλησε όλον της τον προοδευτισμό σε έναν οχετό ομοφοβικών σχολίων προς τα μέλη του συντονιστικού του Φεστιβάλ.

Η εν λόγω στάση βέβαια δεν μας εκπλήσσει: ας θυμηθούμε την θετική ανταπόκριση του Δήμου Ρεθύμνου και του δημάρχου του Γ. Μαρινάκη στο κάλεσμα της Χρυσής Αυγής το 2012, για παροχή των στοιχείων των παιδιών των μεταναστών που είναι εγγεγραμμένα στα δημόσια νηπιαγωγεία της πόλης. Όπως φαίνεται, ο διαχωρισμός των ανθρώπων σε πολίτες Α' και Β' κατηγορίας, οι αναχρονιστικές, ομοφοβικές και ρατσιστικές αντιλήψεις και η αυταρχική στέρηση του δικαιώματος έκφρασης στον δημόσιο χώρο, συνηθίζεται από τις δημοτικές αρχές του νησιού, με τις ευλογίες φυσικά των τοπικών βουλευτών, της εκκλησίας και άλλων επιχειρηματιών «ιερών» ή μη.

Θα θέλαμε να ενημερώσουμε τη δημοτική αρχή, ότι το «Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδικήσεων για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας: LGBTQI+ Κρήτης», δεν είναι ούτε φεστιβάλ ερωτικής συνεύρεσης σε δημόσιο χώρο, ούτε νεανικό πάρτι, ούτε παρέλαση ημίγυμνων μοντέλων. Αυτά θα τα βρουν, στην εκχυδαϊσμένη μορφή τους, στα προεκλογικά σποτάκια των κομμάτων τους, τις τηλεοπτικές εκπομπές/διαφημίσεις ή τις διαφημιστικές ταμπέλες που βρίσκονται σε δημόσια θέα, στα καταστήματα και τους δημόσιους χώρους κάθε πόλης.

Οι «μαμάδες και τα παιδάκια τους», έρχονται καθημερινά αντιμέτωπες/α με τη χυδαιότητα και τον αγοραίο χαρακτήρα, με τον οποίο προβάλλεται το γυναικείο σώμα και η ερωτική επαφή, μέσα στο ίδιο τους το σπίτι, στα ψώνια και τις βόλτες τους, μέσα από τα σεξιστικά εμπορεύματα του τηλεοπτικού και μη κεφαλαίου. Ας σταματήσει λοιπόν η υποκρισία.

Ο αποκλεισμός και η εκτόπιση των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας από την δημόσια σφαίρα είναι ζωτικής σημασίας στρατηγική της εξουσίας. Η πλήρης αστυνόμευση των πόλεων, η απομόνωσή των μεταναστών σε κλειστά κέντρα κράτησης εκτός πόλεων, η καταστολή κάθε εργατικού, κοινωνικού αγώνα και η τροφοδότηση του κοινωνικού κανιβαλισμού, συνθέτουν αρμονικά την εικόνα της σημερινής δημοκρατικής Ευρώπης.

Ο δημόσιος χώρος όμως ανήκει σε όλους και όλες μας, νοηματοδοτείται και οριοθετείται από τις ανάγκες και τις επιθυμίες των καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων κομματιών της κοινωνίας• ήταν και θα παραμείνει κύριο πεδίο πάλης και συλλογικής διεκδίκησης ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία.

Ταξικός και αντισεξιστικός αγώνας ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο

Ο αγώνας ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, τον σεξισμό και την ομοφοβία, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των χειραφετητικών αγώνων και συμβάλλει καθοριστικά στην ανάδειξη και σύνδεση των επιμέρους μορφών καταπίεσης και εκμετάλλευσης· στο σπίτι, στο σχολείο, στον δρόμο, στον χώρο εργασίας.

Ο καπιταλισμός, με κύριο εργαλείο την πατριαρχία, επι-



χειρεί συστηματικά να διαірσει την εργατική τάξη κατασκευάζοντας ψευδή δίπολα (αντρική-γυναικεία δουλειά, φυσιολογικό-διαταραγμένο), προκειμένου να διασπάσει την ενότητα της εργατικής τάξης και να εξασφαλίσει την συνέχιση της κυριαρχίας του. Ακόμα κι όταν φαινομενικά αμφισβητεί τα δίπολα αυτά τηλεοπτικά (πχ. γυναίκες και γκέι παρουσιαστές/ριες), στην ουσία τα ανασκευάζει στην αλλοτριωμένη και θεαματική τους διάσταση. Μετατρέπει τη γκέι έκφραση σε εμπόρευμα, ενώ παράλληλα καθιστά τους γκέι αντιπαθητικές καρικατούρες στα μάτια των λαϊκών στρωμάτων, αναπαράγοντας την ομοφοβία και δημιουργώντας στο εσωτερικό τους τη ψευδή αφήγηση ότι «το σύστημα προωθεί την ομοφυλοφιλία». Μέσω λοιπόν της πολυπλοκότητας του πλέγματος εξουσιών και διαιρέσεων που ο καπιταλισμός συγκροτεί, οι έμφυλες διακρίσεις συντηρούνται και αναπαράγονται και από τους εκμεταλλευ-

σφάλεια, τις απολύσεις εγκύων εργαζομένων, τις ατομικές συμβάσεις κλπ. Ο σεξισμός και η ομοφοβία, ενυπάρχουν στις καθημερινές μας συναναστροφές, στον προφορικό μας λόγο, στις ιστορίες που διηγούμαστε, στα συνθήματα που φωνάζουμε στο γήπεδο. Συνήθως δεν γίνονται αντιληπτά, παρά μόνο από τα ίδια τους τα θύματα, που τις περισσότερες φορές δεν ξέρουν πως να αντιδράσουν γιατί ο σεξιστικός, ομοφοβικός λόγος δεν εκδηλώνεται πάντα με υβριστικό ή επιθετικό τρόπο. Είναι συχνά κεκαλυμμένος, αυτοματοποιημένος και περνάει από γενιά σε γενιά: διδάσκεται από την «ανδρεία» στα σχολικά εγχειρίδια, τις κούκλες και τα στρατιωτάκια, τα πιάτα της μαμάς, τη μπάλα του μπαμπά.

Η πατριαρχία δεν είναι «φυσική». Είναι η θεσμική κληρονομιά της εξουσίας και της ταξικής διαίρεσης των ανθρώπινων κοινωνιών, όπως και ο καπιταλισμός, γι' αυτό και πρέπει να καταστραφεί.

Απορρίπτοντας τη λογική της διάκρισης μεταξύ «σοβαρών» και «μη σοβαρών» μορφών καταπίεσης και κατανοώντας την πολυπλοκότητα των κοινωνικών σχέσεων, δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό, και την ομοφοβία, πρέπει να έχει ταξική αφετηρία και να συνδέεται άμεσα με τους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης, αν θέλει να είναι αποτελεσματικός.

Ως αναρχικοί κομμουνιστές, προτάσσουμε το δικαίωμα στην ορατότητα και την ελεύθερη έκφραση, στηρίζοντας το εγχείρημα έμπρακτα και δυναμικά. Όπως πέρσι στο Ηράκλειο, έτσι και φέτος στο Ρέθυμνο, το «Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδικήσεων για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας: LGBTQI+ Κρήτης» θα διεξαχθεί ανεξάρτητα από τη θεσμική έγκριση των εκάστοτε τοπικών αρχόντων. Στις 9 και 10 Ιουλίου θα συναντηθούμε και πάλι στον Δημοτικό Κήπο του Ρεθύμνου με όλα εκείνα τα κομμάτια που αποστρέφονται την εξουσία και παλεύουν για την ανατροπή της.

Ταξικός, αντικρατικός και αντισεξιστικός αγώνας, για τη καταστροφή της πατριαρχίας, του κράτους και του καπιταλισμού
Αυτοοργάνωση – αλληλεγγύη – μαχητικότητα

■/ ■ **αναρχική συλλογικότητα Οκτάνα, μέλος της Αναρχικής Ομοσπονδίας**

Ιστορική αναδρομή στα ριζοσπαστικά τυπογραφεία

«τα ριζοσπαστικά τυπογραφεία δεν μπορούν να επιβιώσουν σε μία καπιταλιστική κοινωνία. Δημιουργήθηκαν ώστε να διαλύσουν τις καπιταλιστικές σχέσεις»...

~Fredy Perlman

από τον Γουτεμβέργιο...

Κάποια γενικά ιστορικά στοιχεία που αφορούν την τυπογραφία γενικά, που στέκονται όμως και βοηθητικά, για τη μετέπειτα περιγραφή της εμφάνισης κινηματικών διαδικασιών εντός των τυπογραφείων:

Η ανακάλυψη της τυπογραφίας έρχεται τυπικά από τον Γουτεμβέργιο, αν και η δυνατότητα εκτύπωσης με χρήση κινητών στοιχείων αναφέρεται για την Κίνα και την Κορέα πριν τον 5ο αιώνα μ.χ. Πριν την εφεύρεσή της τα βιβλία ήταν όλα γραμμένα στο χέρι, ενώ η συγγραφή τους γινόταν είτε μέσα σε μοναστήρια, είτε σε οίκους αριστοκρατών της εποχής. Το αντικείμενο των πρώτων βιβλίων ήταν θρησκευτικό και πρόσβαση σε αυτά είχε περιορισμένος αριθμός ανθρώπων που ανήκε στη θρησκευτική ή κοσμική ελίτ. Ακόμα και τα πρώτα εκτυπωμένα βιβλία είχαν το ίδιο περιεχόμενο, καθώς ήταν λίγα σε αριθμό και η πρόσβαση σε αυτά ήταν πάντα περιορισμένη. Χρειάστηκαν 50 περίπου χρόνια και αρκετές τεχνικές βελτιώσεις, ώστε να φτάσουν τα βιβλία στα χέρια ενός ευρύτερου κοινού. Τα πρώτα τυπογραφεία ήταν και αυτά εργαλεία μιας ολιγαρχίας, καθώς συνήθως βρίσκονταν υπό την προστασία κάποιου ευγενή ή υψηλού κληρικού. Οι πρώτοι τυπογράφοι μπορούν να χαρακτηριστούν ως κατεξοχήν λόγιοι άνθρωποι με αρκετά υψηλή μόρφωση αλλά και ιδιαίτερη οξυδέρκεια και πρακτική αντίληψη, αφού χειρίζονταν μηχανές ιδιαίτερα καινοτόμες για εκείνη την εποχή, προσπαθώντας επίσης συνεχώς να επιφέρουν και βελτιώσεις.

Κάποια χαρακτηριστικά των πρώτων τυπογραφείων, που θα βοηθήσουν να γίνει στη συνέχεια ευκολότερη, η σύνδεση με την επαφή που απέκτησαν τα τυπογραφεία με την πολιτική γενικότερα, και τις κινηματικές διαδικασίες:

Όντας λοιπόν κέντρα συναντήσεων ανθρώπων του πνεύματος και της κουλτούρας, αλλά και διάφορων σπουδαίων τεχνιτών, τα πρώτα τυπογραφεία άρχισαν σιγά σιγά να εξυπηρετούν περισσότερες ανάγκες από αυτές για τις οποίες αρχικά δημιουργήθηκαν. Με τον καιρό, γύρω από τα τυπογραφικά μηχανήματα άρχισαν να φυτρώνουν βιβλιοθήκες και αναγνωστήρια, ενώ οι χώροι αυτοί ήταν ως επί το πλείστον φιλόξενοι για τους περιπλανώμενους μελετητές -επιστήμονες και φυσιοδίφες, που κυκλοφορούσαν κατά μεγάλους αριθμούς στην Ευρώπη ανάμεσα στα 1550 και 1650. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως, την χρονική εκείνη περίοδο, σημειώνονται και μεγάλες αλλαγές στην κυρίαρχη αντίληψη σχετικά με την υπόσταση του ανθρώπου και του κοινωνικού συνόλου. Έτσι λοιπόν, διαμορφώνεται μία συγκεκριμένη κουλτούρα στους χώρους αυτούς, που ευνοεί την ανταλλαγή απόψεων, τη διεξαγωγή συζητήσεων και σε πολλές περιπτώσεις την ανάπτυξη της ελεύθερης κριτικής σκέψης.

Με τη γενικότερη οικονομική-κοινωνική μετάβαση από το φεουδαρχικό στο πρώιμο καπιταλιστικό μοντέλο, έχουμε και την ανάλογη αλλαγή στη μορφή των τυπογραφείων. Με την ανάδειξη νέων οικονομικών δυνάμεων -όπως οι έμποροι και οι βιοτέχνες- και τη μετατόπιση του κέντρου

των οικονομικών εξελίξεων από την επαρχία στα νεόδημα αστικά κέντρα, έχουμε και την αλλαγή της υπόστασης του επαγγέλματος του τυπογράφου. Η λόγια και οικονομικά εξαρτημένη φύση του επαγγέλματος μεταβάλλεται στη μορφή του τυπογράφου-επιχειρηματία που κινείται και αυτός στο πνεύμα της εποχής και αναπτύσσεται δίπλα στις νέες οικονομικές δυνάμεις. Παρόλη την αλλαγή αυτή, οι τυπογράφοι παραμένουν άνθρωποι μορφωμένοι, που συνδυάζουν την πρακτική εργασία με την εγρήγορση της σκέψης και συνδέονται στενά με το επάγγελμά τους, το οποίο ως τέχνη τείνει να περνάει πλέον από γενιά σε γενιά. Την εποχή αυτή (τέλη 16ου αιώνα), εμφανίζονται και οι πρώτες κοοπερατίβες-τυπογραφεία από τυπογράφους που αναλαμβάνουν να μοιραστούν συλλογικά τόσο τα κέρδη όσο και το ρίσκο μιας τέτοιας δουλειάς.

Στις αρχές του 1700 λοιπόν, τα τυπογραφεία έχουν διαδοθεί σε όλο τον κόσμο, ενώ στην Ευρώπη η διάχυση της κουλτούρας μιας μορφωμένης μεσαίας τάξης εκτοξεύει τόσο τον αριθμό των τυπωμένων βιβλίων όσο και το πλουραλισμό της θεματικής τους. Αργότερα, με τη βιομηχανική επανάσταση, δημιουργούνται και οι πρώτες τυπογραφικές μηχανές αποκλειστικά από σίδηρο, ενώ το 1814 δημιουργείται και η πρώτη μηχανή που λειτουργεί με ατμό, αλλάζοντας τις τυπογραφικές δυνατότητες και κάνοντας πλέον δυνατό και το τύπωμα εφημερίδων σε ημερήσια διάταξη. Από εκεί και πέρα, μια σειρά καινοτομιών και αλλαγών στη φιλοσοφία της τυπογραφίας (στις οποίες δεν θα αναφερθούμε στο παρόν κείμενο), απογείωσε την παραγωγή εντύπων σε κάθε τους μορφή.

...στα κινηματικά τυπογραφεία

Ο έντυπος λόγος αποκτά πλέον μεγάλη δύναμη και η κυκλοφορία του είναι πλέον τέτοια, που να μπορεί να επηρεάζει την καθημερινότητα των ανθρώπων. Τη δύναμη αυτή οι αναρχικοί την εντόπισαν από πολύ νωρίς και ήταν ένας από τους λόγους που πολλοί από αυτούς ακολούθησαν το επάγγελμα του τυπογράφου, χωρίς επίσης να λείπει και η αντίστροφη διαδικασία, αυτή της ριζοσπαστικοποίησης των επαγγελματιών τυπογράφων και της ενασχόλησής τους με το αναρχικό κίνημα. Επίσης, η άρνηση των εμπορικών τυπογραφείων διαχρονικά να τυπώνουν αναρχικό υλικό, όπως και το γεγονός ότι το τύπωμα ήταν μια εργασία αρκετά απαιτητική με εξειδικευμένη τεχνογνωσία, οδήγησε τους αναρχικούς να κάνουν τη συγκεκριμένη επαγγελματική επιλογή με τελικό σκοπό να προμηθευτούν μεταχειρισμένα μηχανήματα και να στήσουν τη δική τους τυπογραφική μονάδα. Παρά τον αριθμό τους, δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες για τους αναρχικούς τυπογράφους, καθώς το ενδιαφέρον στρέφεται περισσότερο προς το περιεχόμενο και τους συγγραφείς των εντύπων, και όχι προς την παραγωγική διαδικασία που προηγούνταν. Είναι πολλές όμως και οι περιπτώσεις που οι αναρχικοί ήταν την ίδια στιγμή συγγραφείς, τυπογράφοι, στοιχειοθέτες και εκδότες του δικού τους εντύπου.

Κάποιες αναφορές, με χωροταξική σειρά, για τη σύνδεση των αναρχικών/ριζοσπαστικών τυπογραφείων με τα κινήματα που εξελίσσονταν σε κάθε εποχή:

Βρετανία

Με την εδραίωση του καπιταλισμού γεννιούνται και τα πρώτα εργατικά κινήματα. Από το 1838 και την εμφάνιση του κινήματος των «χαρτιστών» στην Αγγλία, τα τυπογραφεία είναι παρόντα στις κινηματικές διαδικασίες, καθώς



Εικόνα 1: Εξώφυλλο της γερμανόφωνης Freiheit, 10 Μαρτίου 1888

Η γερμανόφωνη Freiheit ιδρύθηκε από τον Johann Most το 1879, απευθυνόμενη τότε σε Γερμανούς και Αυστριακούς μετανάστες στην Αγγλία. Στα 1882 ο Most μεταναστεύει στην Αμερική, παίρνοντας μαζί του και την εφημερίδα – που αποτελούσε εξάλλου κα το ιδεολογικό του όχημα.

αποτελούν μέρη συνεύρεσης αλλά και εστίες παραγωγής του εναλλακτικού τύπου. Βιβλιογραφικές αναφορές περιγράφουν πληθώρα παράνομων εντύπων, αλλά και εργατικές συνελεύσεις να διεξάγονται εντός των τυπογραφείων. Η εξάπλωση του χαρτισμού και των αιτημάτων του στις πλατιές εργατικές μάζες μέσα σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα (1845 – 1848) σε όλη σχεδόν τη Βρετανία οφείλεται εν μέρει και στον κινηματικό έντυπο λόγο. Ακόμα και αν στην Αγγλία η εργατική τάξη δεν μπόρεσε να ακολουθήσει τη γειτονική Γαλλία -λόγω και του μη βίαιου χαρακτήρα του κινήματος- η ύπαρξη ανεξάρτητων τυπογραφείων βοήθησε στο να διατηρηθεί μια εναλλακτική κουλτούρα, που άφησε σημαντική παρακαταθήκη για τη συνέχεια.

Η πρώτη αναρχική εφημερίδα στη Βρετανία ήταν η “Freiheit” (1879), με εκδότη και συγγραφέα τον Johann Most, γραμμένη στην γερμανική γλώσσα (εικόνα 1). Αργότερα κυκλοφόρησε και η “The English Freiheit”, της οποίας το πρώτο τεύχος ήταν η αγγλική μετάφραση της γερμανικής έκδοσης. Το 1885 συστάθηκε η εφημερίδα “The Anarchist” από τον αναρχικό – ατομικιστή Henry Seymour ενώ, ένα χρόνο μετά, εμφανίζεται η εφημερίδα “Freedom” με κύριο αρθρογράφο της τον Πιοτρ Κροπότκιν. Το 1898, η Freedom αποκτά τις δικές της τυπογραφικές εγκαταστάσεις, τις οποίες κληρονόμησε από μία άλλη αναρχική εφημερίδα, την “The Torch, a journal of anarchist communism”. Το τυπογραφείο της Freedom λειτουργεί μέχρι σήμερα στο ανατολικό Λονδίνο.

Στα πολύ πιο πρόσφατα χρόνια πλέον (1968), μία κάπως διαφορετική δομή δημιουργείται ως απάντηση στις αντίστοιχες κινηματικές ανάγκες της εποχής. Το “The Poster Workshop”, ένα εργαστήριο μεταξοτυπίας που συστάθηκε κυρίως για να εξυπηρετήσει την ανάγκη παραγωγής αφισών σε μικρό τιράζ, οι οποίες δεν μπορούσαν να τυπωθούν στις μεγάλες τυπογραφικές μονάδες. Οι αφίσες που τυπώ

► νονταν ήταν κινηματικού περιεχομένου με θεματολογία της εποχής, που κυμαινόταν από τοπικά κινήματα αυτο-μείωσης και καταλήψεις στέγης μέχρι την αλληλεγγύη σε αρνητές στράτευσης του πολέμου του Βιετνάμ ή κινήματα όπως αυτό των μαύρων πανθήρων στην Αμερική. Το τύπωμα γινόταν συχνά με τη μορφή εργαστηρίου εκμάθησης της μεταξοτυπίας και η οικονομική συνεισφορά ήταν ελεύθερη.

Ισπανία

Στην Ισπανία, δεν είναι τυχαίο πως μέσα στις πρώτες επαφές του Fanelli υπήρχαν και τυπογράφοι, ενώ η πρώτη συνάντηση του ισπανικού κλάδου της Διεθνούς έγινε μέσα σε ένα τυπογραφείο (1869). Πιο συγκεκριμένα, ένας λιθογράφος ονόματι Jose Rubaudonadeu ήταν αυτός που παραχώρησε το εργαστήριό του για να πραγματοποιηθεί η συνάντηση στις 24 Ιανουαρίου. Στην πρώτη ομάδα (των 20 ατόμων της Μαδρίτης) που εισήλθε στη Διεθνή, οι τυπογράφοι κατείχαν σημαντική θέση, ενώ μέσα σε ένα χρόνο οι διεθνιστές φτάνουν τους 2000 και αρχίζουν να τυπώνουν το περιοδικό “La Solidaridad”.

Η σημασία που δόθηκε από τους αναρχικούς στην Ισπανία στη διάδοση του επαναστατικού λόγου μέσω του έντυπου υλικού, φαίνεται από το γεγονός πως μεταξύ 1885 – 1900 τυπώθηκαν περίπου 2 ντουζίνες αναρχικών εφημερίδων και περιοδικών. Τα περισσότερα έντυπα που τυπώνονται την περίοδο αυτή είναι μικρής έκτασης, καθώς οι απαιτήσεις για τη διάχυση του αναρχικού λόγου είναι άμεσες. Ο λόγος των εντύπων είναι απλός για να είναι εύκολα κατανοητός από το μεγαλύτερο κομμάτι του κόσμου και η δημοτική παράδοση χρησιμοποιείται ως μέσο προπαγάνδισης. Ετσι, έντυπα με ποιήματα, τραγούδια, μικρές ιστορίες ή ακόμα και θεατρικά έργα συναντώνται σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από ότι τα βιβλία.

Το πιο σημαντικό έντυπο μεταξύ του 1886 και 1896 ήταν η μηνιαία έκδοση της “Acracia”, που εκδιδόταν από τη τυπογραφική κολεκτίβα La Academia της Βαρκελώνης.

«Οι αναρχικές εκδόσεις αποτελούσαν ανέκαθεν την καρδιά του αναρχικού/ριζοσπαστικού κινήματος. Προωθώντας τον ριζοσπαστικό λόγο και τις τρέχουσες εξελίξεις της εκάστοτε εποχής, στηρίζοντας τους εργατικούς αγώνες και τις μεταναστευτικές κοινότητες αποτελούσαν το σημαντικότερο μέσο ενημέρωσης. Από τους εκδότες και τους αρθρογράφους μέχρι τους τυπογράφους και τους στοιχειοθέτες, όλοι ήταν ενεργά κομμάτια του κινήματος, ταυτόχρονα αποτυπώνοντας και δημιουργώντας ιστορία».

Σύντομα έγινε το πιο σημαντικό εργαλείο του αναρχικού κινήματος συμπεριλαμβάνοντας άρθρα σημαντικών Ισπανών ή Ευρωπαίων θεωρητικών. Το δίκτυο που ανέπτυξε έπαιξε κομβικό ρόλο στη σύνδεση εργατικών ή αγροτικών αγώνων σε διαφορετικά μέρη της Ισπανίας. Επίσης, το εβδομαδιαίας συχνότητας περιοδικό “El Productor” κατέχει σημαντική θέση στα κινηματικά έντυπα, καθώς η έκδοση του κράτησε για 6 χρόνια, τη στιγμή που παρόμοιες προσπάθειες έληγαν νωρίς τόσο λόγω της καταστολής όσο και λόγω των οικονομικών προβλημάτων.

Η μεγάλη σημασία που έπαιξε η εκτενής αλλά και γρήγορη διάδοση του αναρχικού λόγου στην Ισπανία κατά την περίοδο γέννησης ουσιαστικά του αναρχικού κινήματος, μπορεί να φανεί και από ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Όταν το 1894 το κράτος εξαπολύει συντονισμένη εκστρατεία λάσπης για την αποδόμηση του αναρχικού κινήματος και τον χαρακτηρισμό των αναρχικών ως τρομο-

κρατών και βομβιστών, η παρουσία ενός πλήθους εντύπων αλλά και ενός οργανωμένου δικτύου διανομής κατάφερε να αντιμετωπίσει την επίθεση και να διατηρήσει τη σχέση του κινήματος με τις λαϊκές μάζες.

Γαλλία

Κατά τη διάρκεια ζωής της παρισινής κομμούνας, η συμμετοχή των τυπογράφων (με τις χαρακτηριστικές μαύρες μπλούζες) μαζί με άλλους εργάτες -«μολυσμένους από τον προυντονισμό» όπως τους χαρακτήριζε ο Μαρξ- ήταν πολύ σημαντική. Δεν άργησε να δημιουργηθεί μια κουλτούρα σύμφωνα με την οποία οι αναρχικοί τυπογράφοι ήταν αναπόσπαστο κομμάτι των απανταχού αναρχικών κοινοτήτων.

Η εφημερίδα «Ο Εξεγερμένος» εμφανίζεται στις αρχές της δεκαετίας του 1890 (*εικόνα 2*). Η χρηματοδότηση της γινόταν με συνδρομές, με δωρεές ή ακόμα και μέσα από διαιθήκες. Το παράνομο δίκτυο διανομής της απλώνεται και εντός των φυλακών, ενώ ο λόγος της είναι βαθιά πολιτικός και εξεγερσιακός. Από το 1894 με την εφημερίδα «Φιλήσυχος Άνθρωπος», ο τύπος γίνεται πιο προσεγγιστικός στις λαϊκές μάζες με ανάλογη γλώσσα και θεματολογία, χωρίς όμως να διαπραγματεύεται τις βασικές αξίες που πρόσβευε και «Ο Εξεγερμένος». Η νέα εφημερίδα τυπώνεται σε εβδομαδιαία βάση και αριθμεί 16 σελίδες ενώ εμπεριέχει και τις πρώτες «τρολοδιαφημίσεις», ενδεικτικές του νέου ύφους που υιοθετεί. Πολλές προσπάθειες στησίματος υπαίθριων αναρχικών κοινοτήτων στη Γαλλία μεταξύ του 1900-1910 είχαν ως αδιαπραγμάτευτη συνθήκη την παρουσία τυπογραφείων εντός τους, ενώ δεν αργούν να ξεφυτρώσουν και τα πρώτα συλλογικά εγχειρήματα, όπως το τυπογραφείο «Η Χειραφέτηση», τα κέρδη του οποίου στηρίζουν την αναρχική προπαγάνδα.

Αργότερα, κατά τη διάρκεια και κυρίως στην έναρξη του 2ου παγκοσμίου πολέμου, σημειώνεται η ύπαρξη παράνομου αναρχικού έντυπου υλικού με θεματολογία την άρνηση



Εικόνα 2: «La Revolte» - 24 Μαρτίου 1893.

Η πολυτάραχη έκδοση της εφημερίδας την ανάγκασε να αλλάξει εκδότες αλλά και όνομα αρκετές φορές προκειμένου να «καθαρίσει» από τις διάφορες νομικές διωξές που την ακολουθούσαν.

τους και να τυπώσουν διακηρύξεις από επιτροπές εργατών.

Αμερική

Όσο διευρύνεται η τεχνογνωσία γύρω από την εκτύπωση και οι εφημερίδες εγκαθιδρύονται σαν μέσο δύναμης και ενημέρωσης, αυξάνονται και οι αναρχικές εκδόσεις. Πολλοί αναρχικοί μεταναστεύουν στις ΗΠΑ και προσπαθούν να στήσουν τα δικά τους τυπογραφεία ώστε να διαδώσουν τις ιδέες τους. Οι αναρχικοί εκδότες/συγγραφείς ήταν ως επί το πλείστον και οι τυπογράφοι της εφημερίδας τους, ενώ τα τυπογραφεία αυτά αποτελούσαν, εκτός από εκτυπωτικά μέσα, μια ολόκληρη επαναστατική δομή με κεντρικό ρόλο στα γεγονότα της εκάστοτε ιστορικής συγκυρίας. Ενδεικτικά αναφέρουμε:

-Στα 1833 εμφανίζεται η πρώτη αναρχική εβδομαδιαία εφημερίδα, “The Peaceful Revolutionist”. Εκδότης ο Τζόσουα Ουόρρεν, ο οποίος για τις ανάγκες της εφημερίδας δημιούργησε δικό του τυπογραφείο και έφτιαχνε μόνος του τα κινητά στοιχεία και τις εκτυπωτικές πλάκες. Ο Ουόρρεν ήταν μουσικός, συγγραφέας, εφευρέτης και θεωρείται ως ο πρώτος Αμερικανός αναρχικός.

-Στα 1886 -στο αποκορύφωμα των τότε εργατικών διεκδικήσεων- 5 τοπικές αναρχικές εφημερίδες του Σικάγο συντάσσονται στο πλευρό του συνδικαλιστικού κινήματος, δημιουργώντας τον επαναστατικό πυρήνα που οδήγησε στην μεγάλη απεργία του Μαΐου του 1887. Πιο σημαντική από αυτές, η “Chicagoer Arbeiter Zeitung” (1879-1910), μία από τις μεγαλύτερες σε κυκλοφορία ημερήσιες ριζοσπαστικές εφημερίδες στα γερμανικά με κυκλοφορία 3.600 φύλλων. Η έκδοσή της ξεκίνησε 2 χρόνια μετά τη μεγάλη απεργία των σιδηροδρομικών από τους ίδιους τους απεργούς, ενώ αργότερα την έκδοση ανέλαβε ο γνωστός αναρχικός August Spies. Μαζί με τον Adolph Fischer (τυπογράφος-στοιχειοθέτης) ο Spies και η εφημερίδα του έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στα αιματηρά γεγονότα της 4ης Μαΐου στο Haymarket. Μέλη της Arbeiter-Zeitung συνελήφθησαν από την αστυνομία, τα γραφεία λεηλα-



Εικόνα 3: Joseph Ishill

Μεγάλη μορφή στο χώρο της τυπογραφίας ως τεχνίτης τυπογράφος αλλά και από τους πρώτους εκδότες ριζοσπαστικού υλικού (περιοδικά, βιβλία, εκδόσεις).

τήθηκαν και προκηρύξεις και ομιλίες που είχαν εκδοθεί μέσα από τα φύλλα της χρησιμοποιήθηκαν ως αποδεικτικά στοιχεία, που οδήγησαν αργότερα στη καταδίκη και τον απαγχονισμό των 7 αναρχικών που συνελήφθησαν. Ο εκδότης A. Spies και ο τυπογράφος A. Fischer εκτελέστηκαν, ενώ άλλα δύο στελέχη της εφημερίδας (O. Neebe και M. Schwab) καταδικάστηκαν σε ισόβια και αθώωθηκαν ύστερα από χρόνια σε μία εκ νέου αναθεώρηση της δίκης.

-Στα 1903, ο αναρχικός Luigi Galleani σε συνεργασία με τον Carlo Abate (εικονογράφος, στοιχειοθέτη και τυπο-

γράφος) εκδίδουν την "Cronaca Sovversiva" (1903-1919), ανεξάρτητη αμερικανική αναρχική εφημερίδα, γραμμένη σχεδόν εξ' ολοκλήρου στα ιταλικά, που απευθύνονταν κυρίως στην ιταλοαμερικανική εργατική τάξη και σε νεοαφιχθέντες ιταλούς μετανάστες, λιθοτόμους και εργάτες εργοστασίων. Ανάμεσα στα άρθρα της εφημερίδας μπορούσε κανείς να συναντήσει κείμενα των Μπακούνιν, Κροπότκιν, Μαλατέστα, Σάκο και Βανζέτι κ.α.

-Στα 1915, ο Joseph Ishill (εικόνα 3), μαθητευόμενος τυπογράφος από τη Ρουμανία, μεταναστεύει στις ΗΠΑ και

συστήνει το Oriole Press που -ανάμεσα σε άλλα- αναλαμβάνει το στήσιμο και την εκτύπωση του "Mother Earth", της περιοδικής έκδοσης του ελευθεριακού σχολείου της Emma Goldman στο Stelton. Ο Ishill διδάσκει επίσης και την τέχνη της τυπογραφίας στα παιδιά του σχολείου.

Ο έντυπος λόγος αποτελούσε ανέκαθεν κεντρική επιλογή προπαγάνδισης του αναρχικού/ριζοσπαστικού χώρου και αυτός είναι εν μέρη και ένας από τους λόγους που η τέχνη της τυπογραφίας είναι διαχρονικά συνδεδεμένη με τα ριζοσπαστικά κινήματα. Παρόλα αυτά, πολύ λίγες πληροφορίες μας έχουν δοθεί για τη φύση του επαγγέλματος του τυπογράφου εντός των κινήματων.

Είναι προφανές ότι το περιεχόμενο ενός βιβλίου, οι ιδέες και οι απόψεις που πραγματεύεται μία εφημερίδα, η προτροπή μιας αφίσας ή μιας προκήρυξης μπορούν να γοητεύσουν τον αναγνώστη. Στην περίπτωση όμως των αναρχικών εκδόσεων και τυπογραφιών, μία ακόμα διάσταση κρύβεται μέσα στις τυπωμένες σελίδες των εντύπων: Αυτή της συλλογικής διαδικασίας. Τα αναρχικά τυπογραφεία δεν ήταν απλώς τα εργαλεία στη διαδικασία της παραγωγής. Αποτελούσαν ουσιαστικές δομές στην πορεία των επαναστατικών κινήματων, όπως και οι εφημερίδες και τα έντυπα που παράγονταν δεν ήταν απλώς μια αποτύπωση στο χαρτί των ιδεών και του λόγου που γεννιούνταν κάπου αλλού από άλλα υποκείμενα.

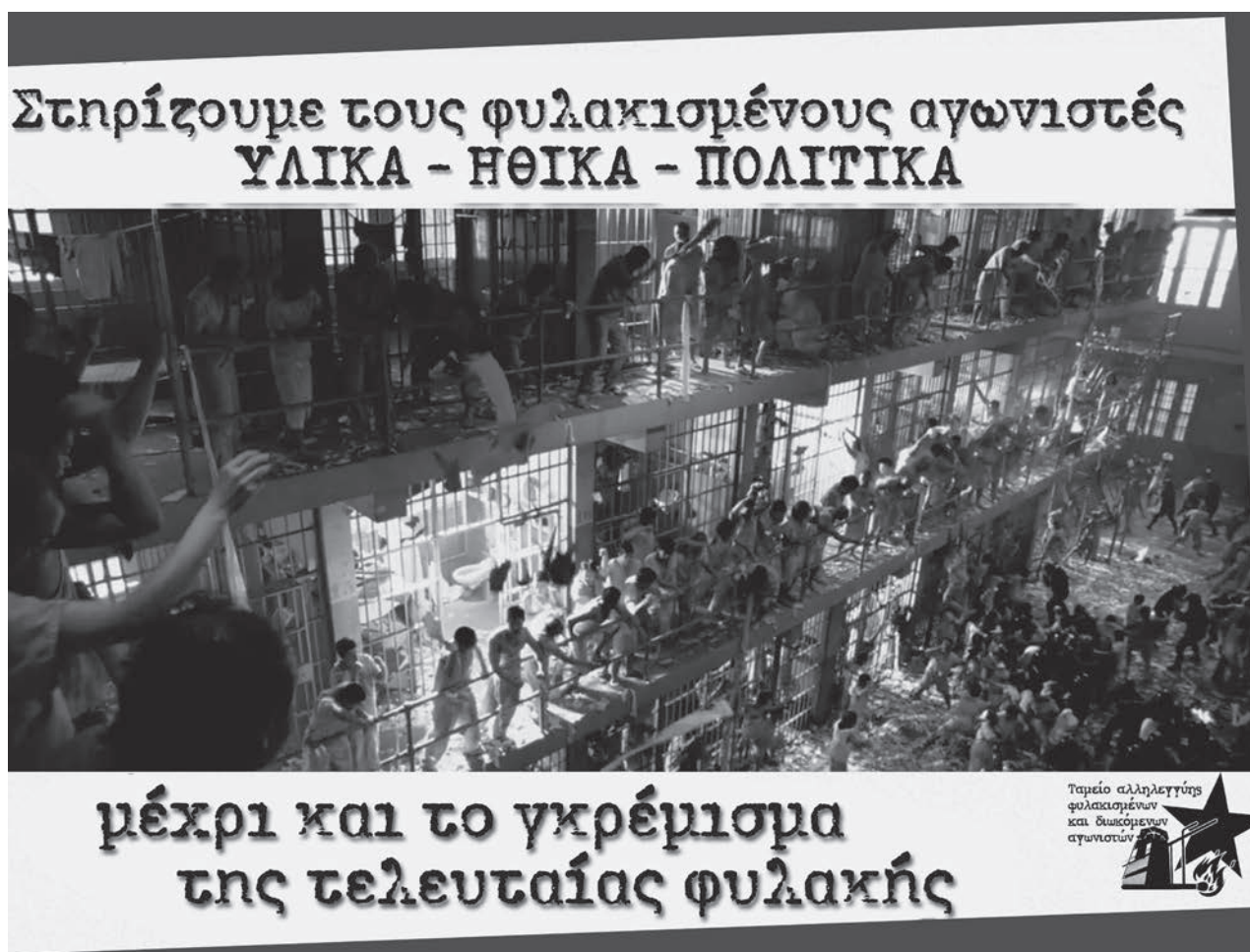
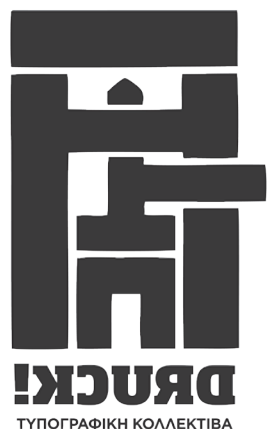
Είτε από ανάγκη είτε από άποψη, γεγονός παραμένει ότι η διαδικασία τυπώματος και το περιβάλλον που την περικλείει, η μυρωδιά του μελανιού, το βάρος του χαρτιού, ο θόρυβος του τυπογραφείου από τις ακούραστες χιλιομεταχειρισμένες μηχανές αποτέλεσαν το περιβάλλον που γέννησε ιδέες, ανθρώπους και πράξεις που έμειναν στην ιστορία.

✂/ Τυπογραφική κολεκτίβα DRUCK!

Η τυπογραφική κολεκτίβα druck!, εμπνευσμένη από τα παραπάνω γεγονότα της ιστορίας των αναρχικών τυπογραφιών και των κοινοτήτων που δημιούργησαν γύρω τους, ακολούθησε το παράδειγμά τους και ως εκ τούτου:

- Βρήκε μία μεταχειρισμένη μηχανή από μία άλλη δομή σε μία άλλη πόλη της Ευρώπης
- Έμαθε -και συνεχίζει να μαθαίνει- την τέχνη του τυπώματος και
- Ελπίζει στη συλλογική διαδικασία που μπορεί να γεννηθεί από τη λειτουργία δομών εντός του κινήματος.

Στεγάζεται στη Θεσσαλονίκη, συγκατοικεί στην κατάληψη Terra Incognita με άλλες συνελεύσεις και 3 φορές την εβδομάδα τυπώνει αφίσες, έντυπα και προκηρύξεις διαφόρων συλλογικοτήτων.



Άλλη μια ΡΗΞΗ με το κατεστημένο

Λίγα λόγια για τον αθλητικό σύλλογο
«ΡΗΞΗ Λιβαδειάς»

Η ιδέα για τη δημιουργία αθλητικού συλλόγου ήταν ο κοινός τρόπος σκέψης ανθρώπων από διαφορετικές παρτές και γειτονίες, που συχνάζουν σε διαφορετικά στέκια, αλλά αγαπούν το ποδόσφαιρο και σιχαίνονται την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στο χώρο του επαγγελματικού αθλητισμού. Οι συζητήσεις σε πηγαδάκια και καφεχνεία συνεχώς πλήθαιναν, για την ανάγκη δημιουργίας μιας ομάδας που θα είναι «Η ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ». Ονειρευτήκαμε την ομάδα η οποία δε θα έχει αρχηγούς και τσιράκια, δε θα έχει χορηγούς και διαφημίσεις, θα παίζει μπάλα επειδή το γουστάρουμε, θα έχει οπαδούς που θα παίρνουν μέρος στις αποφάσεις του συλλόγου και, το κυριότερο, θα αγωνίζεται ενάντια σε κάθε μορφή φασισμού που μαστίζει την κοινωνία μας. Έτσι φτάσαμε στο σημείο πλέον να κινούμε τις πρώτες διαδικασίες για να ολοκληρωθεί αυτή η πολύ όμορφη ιδέα- προσπάθεια. Ξεκινήσαμε τις συνελεύσεις και μέσα από οριζόντιες διαδικασίες, καταλήξαμε στο όνομα της ομάδας καθώς και στα χρώματα που αυτή θα έχει. «ΡΗΞΗ» με τους εαυτούς μας, όντας θύματα, «ΡΗΞΗ» με την κοινωνία που τρομοκρατεί, «ΡΗΞΗ» με όσους δε σέβονται τον όρο «άνθρωπος». Κάπως έτσι η ιδέα αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά για τη δημιουργία μιας ερασιτεχνικής ομάδας. Παίρνοντας ως παράδειγμα την ανάλογη προσπάθεια που έχουν καταφέρει να πραγματοποιήσουν σύλλογοι στον ελλαδικό χώρο (Προοδευτική Έκρηξη Τούμπας, Αυτόνομη Πατρών, Απείθαρχος Ιωαννίνων, Ελευθεριακός Βόλου, Τηγανίτης Ηρακλείου, Μαρίνος Αντύπας Λάρισας, Αστέρας Εξαρχείων),

μπαίνουμε κι εμείς στη διαδικασία δημιουργίας αυτοοργανωμένου αθλητικού συλλόγου.

Αηδιασμένοι από τον πολιτισμό της υπερκατανάλωσης που επιβάλλεται στους αθλητικούς χώρους, μετατρέποντάς τους σε χώρους όπου το αλισβερίσι με προαγωγούς, εμπόρους και μάνατζερ είναι απλά αποδεκτό και δεδομένο. Αηδιασμένοι με τους παίκτες-«κινητές διαφημίσεις» στο όνομα του κέρδους, τα στημένα παιχνίδια και τις συμφωνίες που γίνονται από τα πριν και υπογείως, αηδιασμένοι με όλους αυτούς που υποτάχθηκαν στους θεούς των betting shops. Σιχαθήκαμε τη βία, τον υποτιθέμενο πόλεμο μεταξύ μεγαλοπαράγοντων για δικά τους συμφέροντα. Σιχαθήκαμε να μας ντύνουν με τον ρόλο του πελάτη.

Ονειρευόμαστε μια ομάδα που θα έχει καθαρά μη κερδοσκοπικό και αντιεμπορευματικό χαρακτήρα. Δεν δεχόμαστε χορηγούς και διαφημίσεις, γι' αυτό και η χρηματοδότηση του συλλόγου θα γίνεται μέσω των συνδρομών των μελών και μέσω εκδηλώσεων (πάρτι, συναυλίες κτλ), καθώς και από την υποστήριξη των φιλικά προσκείμενων προς την ομάδα ατόμων. Δε θα έχει κανέναν ιδιοκτήτη και κουμανταδόρο και οι παίκτες θα παίζουν με βάση το ποιος είναι ο καλύτερος, ποιος είναι σε φόρμα, ποιος ξεσάλωσε λιγότερο ή περισσότερο το προηγούμενο βράδυ και όχι το ποιος έχει το μεγαλύτερο συμβόλαιο ή τον καλύτερο ατζέντη- μέσον. Ονειρευόμαστε μια ομάδα που παίκτες και φίλαθλοι θα είναι εκείνοι οι οποίοι θα ρυθμίζουν την πορεία και τους στόχους της. Έναν αυτοοργανωμένο αθλητικό σύλλογο με οριζόντια και αντί-ιεραρχική δομή, που η λειτουργία του θα στηρίζεται στις συνελευσιακές διαδικασίες, βάση των οποίων θα παίρνονται και οι αποφάσεις. Βασισμένοι στη λογική της συνδιαμόρφωσης και της ισότητας



μεταξύ των μελών της, οποιοσδήποτε λοιπόν μπορεί να συμμετέχει στην ομάδα ανεξαρτήτως φύλου, σεξουαλικών προτιμήσεων, εθνικής προέλευσης, δόγματος ή θρησκείας και κοινωνικοοικονομικής κατάστασης, αρκεί να σέβεται και να προάγει τις αξίες που έχουμε συναποφασίσει.

Δηλώνουμε συμμετοχή στο πρωτάθλημα χωρίς να έχουμε σαν αυτοσκοπό τη νίκη. Στόχος μας είναι να περνάμε καλά τόσο στον αγωνιστικό χώρο, όσο και στην κερκίδα, στις συνελεύσεις και στις εκδηλώσεις. Επειδή η μπάλα κυλάει, καθώς και η ζωή, τα καθημερινά κοινωνικά ζητήματα δε μας αφήνουν αδιάφορους. Όσο αντέχουν τα συκώτια μας θα είμαστε αλληλέγγυοι σε όσους-όσες βιώνουν την αδικία και νιώθουν εκμεταλλευόμενοι. Κλωτσιές όχι μόνο στη μπάλα, αλλά και σε κάθε ρατσιστή, σεξιστή, εξουσιαστή και φασίστα.

Με πάθος για υγιές ποδόσφαιρο, όρεξη για αυτοοργάνωση, προτάσσοντας τον αντιφασισμό και τον αντιρατσισμό, προχωράμε θέλοντας να κάνουμε άλλη μια ΡΗΞΗ με το κατεστημένο.

■ **ΡΗΞΗ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ**
πληροφορίες:

www.facebook.com/RHΞH-Λιβαδειας-182659435437156

Λίγα λόγια για τον Ανάποδο

Παρακολουθώντας την παρακμή της σημερινής κοινωνίας και κατ' επέκταση του σύγχρονου αθλητισμού, μια παρέα ανθρώπων με κοινό σκοπό την αυτοοργάνωση και τον αντιφασισμό, αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε το αθλητικό σωματείο ΑΝΑΠΟΔΟΣ Χαλκίδας. Καθοριστικό ρόλο έπαιξε η ήδη υπάρχουσα κατάσταση με αντίστοιχα εγχειρήματα αλλά και η συνεχόμενη ενθαρρυντική αύξησή τους (Αστέρας Εξαρχείων-Αθήνα, Προοδευτική Έκρηξη Τούμπας- Θεσσαλονίκη, Αυτόνομη Π.Ο.- Πάτρα, Ελευθεριακός Α.Σ.- Βόλος, Α.Σ. Απείθαρχος- Γιάννενα, Α.Σ. Μαρίνος Αντύπας- Λάρισα, Τηγανίτης Α.Σ.Η.- Ηράκλειο, Α.Σ. Ρήξη- Λιβαδειά και προσεχώς στο Αγρίνιο). Εμπνευστήκαμε το όνομα αυτό από τον αντάρτη καπετάν Ανάποδο (Θύμιος Καψής), ο οποίος δρούσε στα βουνά της Εύβοιας κατά τη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου και αποτέλεσε μορφή αντίστασης και μαχητικού αντιφασισμού για την τοπική κοινωνία.

Γιατί αντιφασισμός;

Αντιφασισμός γιατί δεν δεχόμαστε διαχωρισμούς με βάση το φύλο, την εθνικότητα, τη θρησκεία, το χρώμα, τις σεξουαλικές προτιμήσεις και της κοινωνικής-οικονομικής κατάστασης. Αντιφασισμός γιατί όπως καθημερινά στην κοινωνία εναντιωνόμαστε σε κάθε μορφή καταπίεσης και εξουσίας, έτσι θέλουμε να κάνουμε και στον αθλητισμό. Να σταθούμε απέναντι στις συμπεριφορές και τα νταβατζιλίκια «μεγάλων» παραγόντων, στους μπάτσους και τους σεκιουριτάδες που γεμίζουν τα γήπεδα δήθεν για την ασφάλεια του κόσμου, στους μανατζαρέους που αποσκοπούν στο κέρδος από την προσπάθεια των αθλητών

και στις φαρμακοβιομηχανίες που προωθούν τα φάρμακά τους με πρόφαση την επιτυχία. Αντιφασισμός γιατί το «No Politics» θεωρούμε ότι είναι ένα μέσο για τον εκφασισμό των γηπέδων και της κοινωνίας, γιατί δημιουργεί μαζικούς οπαδικούς στρατούς στο όνομα του προέδρου. Γιατί δε ξεχνάμε ότι ο αθλητισμός και ακόμα περισσότερο το ποδόσφαιρο ήταν και είναι μέσο χειραγώγησης της κοινωνίας που ελέγχεται και συντηρεί το καπιταλιστικό απάνθρωπο μοντέλο. Γιατί δε ξεχνάμε ότι πίσω από το κεφάλαιο βρίσκονται πάντα οι φασίστες.

Γιατί αυτοοργάνωση;

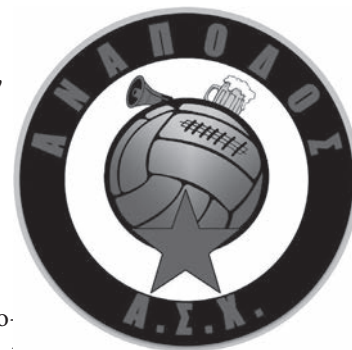
Αυτοοργάνωση γιατί φανταζόμαστε ένα διαφορετικό μοντέλο οργάνωσης, χωρίς παραγοντίσκους, αρχηγούς, βεντέτες, οπαδούς υπαλλήλους, χέρια κομματικών συμφερόντων, χορηγίες και κρατικές επιδοτήσεις. Οι αποφάσεις θα λαμβάνονται στην εβδομαδιαία συνέλευση ομόφωνα, στα πλαίσια της συναίνεσης, μέσω της συνδιαμόρφωσης. Μέρος στην συνέλευση θα παίρνει όποιος/ όποια θέλει να συνδράμει με όποιο τρόπο επιθυμεί, αρκεί να σέβεται και να προάγει τις αξίες που έχουν συναποφασιστεί. Δεν διαχωρίζουμε λοιπόν αθλητές, οπαδούς, γιατρούς, προπονητές, όλοι θεωρούνται ισότιμα μέλη. Η χρηματοδότηση της ομάδας θα προκύπτει από τα ίδια της τα μέλη και από διάφορες δράσεις οικονομικής ενίσχυσης, όπως κάρτες μέλους, συναυλίες- πάρτι, αναμνηστικά αντικείμενα που φέρουν το έμβλημα μας κ.λ.π..

Η συμμετοχή μας στο πρωτάθλημα της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Ευβοίας αποτελεί ένα μέσο για να διαδώσουμε την προσπάθεια αυτονομίας και αυτο-

οργάνωσης τόσο στον αθλητισμό, όσο και γενικότερα σε διάφορες πτυχές της κοινωνίας. Σε ό,τι έχει να κάνει με το Διοικητικό Συμβούλιο, είναι απλά ένα αναγκαίο κακό και τοποθετήσαμε άτομα απλά και μόνο για να συμπληρωθούν τα κενά. Η ομάδα λειτουργεί οριζόντια και αντιιεραρχικά και το μόνο όργανο λήψης των αποφάσεων είναι η συνέλευση. Το κυνήγι του αποτελέσματος δεν θα είναι αυτοσκοπός, κανένας δεν θα θεωρείται αντίπαλος αλλά συναγωνιστής. Στόχος μας είναι η καλοπέραση σε όλες τις διαδικασίες της ομάδας, τόσο στη συνέλευση, τόσο ως αθλητές στους αγωνιστικούς χώρους, όπως εννοείται και ως οπαδοί, στα γήπεδα και στις κερκίδες. Για να παίξεις στην ομάδα δε θα υπάρχουν κριτήρια του στυλ το φιλαράκι του προέδρου, ο γιος του γνωστού σπόνσορα ή ο παιχταράς που θέλει να πουλήσει ο πρόεδρος για να βγάλει φράγκα, αλλά με το ποιος είναι στην καλύτερη φόρμα εκείνη τη χρονική στιγμή. Τέλος, θέλουμε ρητά να επισημάνουμε ότι δεν έχουμε και δεν επιθυμούμε καμία σχέση με κανένα κόμμα.

**Κλωτσιές σε Μπάτσους - Ασφαλίτες -
Φασίστες - Σεξιστές - Κομματόσκυλα**

■ **Χαλκίδα, 14 Απριλίου 2016**
anapodosasx@gmail.com



Off-Side - Η δικαίωση των 96

★ **29 Μαΐου 1985, στάδιο Χένζελ, Βρυξέλλες, τελικός ευρωπαϊκού πρωταθλήματος:** Η μεγαλύτερη ποδοσφαιρική τραγωδία μόλις έχει συντελεστεί στην καρδιά της Ευρώπης. 39 οπαδοί της Γιουβέντους είναι νεκροί, όταν στην προσπάθειά τους να αποφύγουν επίθεση από οπαδούς της Λίβερπουλ, στριμώχτηκαν σε τοίχο του γηπέδου και συνθλίφθηκαν. Οι αντιδράσεις ήταν άμεσες στο Νησί. Η Θάτσερ και η αγγλική Ομοσπονδία ζήτησαν την παραδειγματική τιμωρία των αγγλικών ομάδων μέσω του ευρωπαϊκού αποκλεισμού για 5 χρόνια από όλες τις διοργανώσεις, πιστεύοντας πως έτσι τέτοιες εικόνες θα αποτελέσουν παρελθόν. Καμία άλλη κίνηση δεν έγινε για τη βελτίωση των συνθηκών διεξαγωγής των αγώνων, ούτε των υποδομών των γηπέδων. Μόνο αστυνόμευση και απαγορεύσεις. Έβγαλε τα κιγκλιδώματα, έβαλε παντού καθίσματα καταργώντας τις θέσεις όρθιων, απαγόρευσε την πώληση αλκοόλ, υποχρέωσε τις ομάδες να γνωρίζουν την ταυτότητα των οργανωμένων οπαδών και τοποθέτησε κάμερες για να καταγράφουν τα πάντα.

★ **15 Απριλίου του 1989, ημιτελικός του κυπέλλου Αγγλίας μεταξύ Λίβερπουλ και Νότινγκαμ Φόρεστ, στο Χίλσμπορο:** 96 άνθρωποι, φίλαθλοι της Λίβερπουλ, αφήνουν τη τελευταία τους πνοή στο γήπεδο. Η αργοπορία αρκετών λόγω ελέγχων, είχε σαν αποτέλεσμα 10.000 να βρίσκονται έξω από το γήπεδο πριν αρχίσει ο αγώνας. Η απόφαση της αστυνομίας εκείνη τη στιγμή, αφού απέρριψε την καθυστέρηση έναρξης, ήταν να ανοίξουν οι πόρτες για να μπουν όλοι μέσα χωρίς κανέναν έλεγχο, οδηγώντας τον κόσμο στη γεμάτη βόρεια κερκίδα, με αποτέλεσμα πολλοί φίλαθλοι να συνθλιβούνται και να πεθαίνουν ακαριαία. Άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά, ενώ αρκετοί αναγκάστηκαν να πηδήξουν μέσα στον αγωνιστικό χώρο για να σωθούν. Μετά από λίγο και χωρίς κανέναν να έχει εικόνα της κατάστασης ο αγώνας διεκόπη, αλλά η αστυνομία δεν επέτρεψε τη διαφυγή στο τερν. Όταν το αποφάσισε, ο αγωνιστικός χώρος γέμισε νεκρούς και τραυματίες. 94 νεκροί εκείνη τη μέρα και 776 τραυματίες. Λίγες μέρες αργότερα υπέκυψε ένα παιδί 14 ετών, ενώ το 1993, μετά από 4 χρόνια σε κόμα, ο Τόνι Μπλαντ άφησε την τελευταία του πνοή.

★ **Από την επόμενη κιόλας μέρα ξεκίνησε η προσπάθεια συγκάλυψης των πραγματικών ενόχων, δηλαδή της αστυνομίας αλλά και της Θάτσερ,** η οποία στην προσπάθειά της να φανεί εξυγιαντής του ποδοσφαίρου, έριξε όλες τις ευθύνες στους οπαδούς της Λίβερπουλ, κάνοντας λόγο για «μεθυσμένους χούλιγκανς». Η υπόθεση ανατέθηκε στον δικαστή Τέιλορ. Η πρώτη προσωρινή έκθεση που δημοσιοποιήθηκε τον Αύγουστο του 1989 επέρριπτε ευθύνες στην αστυνομία. Ο υπουργός Εσωτερικών, Χαρντ, ζήτησε από τη Θάτσερ την παραίτηση του αρχηγού της αστυνομίας, που ήταν υπεύθυνος για τον αγώνα. Η Θάτσερ αρνήθηκε λέγοντας χαρακτηριστικά: «Τι εννοούμε όταν λέμε να “χαιρετίσουμε την γενική κατεύθυνση της αναφοράς”; Η γενική κατεύθυνση είναι μια καταστροφική κριτική της αστυνομίας. Είναι αυτό ευπρόσδεκτο από μας;». Η προσπάθεια να βγουν αθώοι οι πραγματικοί ένοχοι ήταν σε εξέλιξη. Στον αγώνα αυτόν συστρατεύτηκε και η SUN, η οποία στις 19/04/1989 βγήκε με πρωτοσέλιδο “THE TRUTH”, αναφέροντας μεταξύ άλλων ότι οι οπαδοί της Λίβερπουλ ήταν μεθυσμένοι, έκλεβαν αντικείμενα από τους νεκρούς και επιτίθονταν στους διασώστες. Το μοτίβο του μεθυσμένου χούλιγκαν, που είχε στην πλάτη του ευθύνες από τη τραγωδία του ‘85 και πρέπει να τιμωρηθεί και να εξαφανιστεί, είχε στηθεί με κάθε τρόπο.

★ **Στον αντίποδα ξεκίνησε και η προσπάθεια συγγενών των νεκρών, αλλά και φιλάθλων της ομάδας να λάμ-**

ψει η αλήθεια. Σε κάθε αγώνα και δραστηριότητα στο λιμάνι, φώναζαν για τους νεκρούς τους και απαιτούσαν δικαιοσύνη, η οποία δεν ερχόταν. Οι αντίπαλοι οπαδοί συμπαραστέκονταν, ειδικά στα ευρωπαϊκά παιχνίδια, μετατρέποντας τους αγώνες σε κατηγορητήριο για τη Θάτσερ.

★ **Το 2012 συγκροτήθηκε ανεξάρτητη επιτροπή για να ερευνήσει 400.000 απόρρητα έγγραφα σχετικά με το Χίλσμπορο.** Η έρευνα απέδειξε ότι ευθύνη για την τραγωδία φέρει αποκλειστικά η αστυνομία, που λανθασμένα αποφάσισε να ανοίξει μια πύλη εξόδου και να στείλει το πλήθος στη συγκεκριμένη κερκίδα, όταν τα παλιά τμήματα ήταν μισογεμάτα, και μετά δεν έκανε τίποτα για να βοηθήσει. Οι οπαδοί δεν είχαν την παραμικρή ευθύνη. Κανείς δεν ήταν μεθυσμένος, ούτε είχε κάποιου είδους βίαιης ή παραβατικής συμπεριφοράς που συνέβαλε στο δυστύχημα. Και αυτό που αποδείχτηκε ξεκάθαρα ήταν το ενορχηστρωμένο έγκλημα διαρκείας για να καλυφθούν οι πραγματικοί ένοχοι.

★ **Σκόπιμα αλλοιώθηκαν 164 καταθέσεις απλών αστυνομικών που ήταν στο γήπεδο, αφαιρώντας εντελώς 116 παραγράφους** που περιέγραφαν τις αστυνομικές παραλείψεις και την έλλειψη συντονισμού για να σωθούν κάποιες ζωές. Από τους 96 νεκρούς, οι 59 θα μπορούσαν να είχαν σωθεί με μια βασική κι απλή ιατρική βοήθεια. Αφέθηκαν να πεθάνουν, με μόνη βοήθεια αυτή των υπόλοιπων οπαδών, που έκαναν φορεία τις διαφημιστικές πινακίδες, τη στιγμή που από τα 42 ασθενοφόρα που υπήρχαν έξω από το γήπεδο, μόνο 2 μπήκαν μέσα. Την ίδια στιγμή ιατροδικαστές έπαιρναν δείγματα αίματος από παιδιά για να τσεκάρουν τα επίπεδα αλκοόλ και η αστυνομία έψαχνε τα ποινικά μητρώα των νεκρών, ώστε να βρει στοιχεία για να τους καταδικάσει και να τους επιρρίψει ευθύνες.

★ **Στις 26/04/2016, το δικαστήριο του Ουόρινγκτον συμφώνησε με τα πορίσματα της ανεξάρτητης αρχής και δικαίωσε τα 96 θύματα, ρίχνοντας τις ευθύνες στις αστυνομικές αρχές για ανθρωποκτονία εξ αμελείας.** Συγκεκριμένα, δεν ήταν η συμπεριφορά των φιλάθλων, αλλά τα λάθη και οι αβλεψίες της αστυνομίας, που προκάλεσαν την τραγωδία, ενώ τονίζει πως ήταν λάθος η άρνηση να ματαιωθεί ο αγώνας εξ αρχής.

★ **27 χρόνια μετά, αυτό που μένει είναι η δικαίωση νεκρών και συγγενών για τον αγώνα τους.** Η Μάγκυ μάρ έχει αφήσει χρόνους, οι ένοχοι δεν τιμωρήθηκαν ποτέ, και η κατάσταση στα αγγλικά γήπεδα έχει βελτιωθεί, αποτέλεσμα της δεύτερης έκθεσης Τέιλορ το 1990 για τις γενικότερες συνθήκες διεξαγωγής των αγώνων. Η Θάτσερ έδειξε ότι ήταν έτοιμη να πατήσει -κυριολεκτικά- επί πτωμάτων για να εδραιώσει την αυταρχική πολιτικής της, και να περιορίσει τις αντιδράσεις εναντίον της. Δεν ασχολήθηκε ποτέ σοβαρά με το φαινόμενο του χουλιγκανισμού, παρά μόνο επιφανειακά και μετά από μεγάλα και σοβαρά επεισόδια. Το ποδόσφαιρο το μισούσε γιατί το λάτρευε η εργατική τάξη, την οποία περιφρονούσε και ήθελε να αποσυνθέσει, και έτσι ποτέ δεν ασχολήθηκε με τα κοινωνικά αίτια που γέννησαν το χουλιγκανισμό, πολλά προερχόμενα από τη σκληρή φιλελεύθερη πολιτική της. Λογική στάση από μία πολιτικό που το 1987 δήλωνε: «Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως η κοινωνία. Υπάρχουν μεμονωμένοι άνδρες και γυναίκες και υπάρχουν οικογένειες».

■/ Kafka

Νέες Κυκλοφορίες

♦ **«Για μια ανάσα ελευθερίας»:** Το κόμικ του Κυριάκου Μαυρίδη από τις εκδόσεις «Ασύμμετρη Απειλή», στα πλαίσια του εκδοτικού κινηματικού εγχειρήματος «Los Solidarios». Το κόμικ θα συμβάλει στην ενίσχυση του ταμείου αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές.

♦ **«Αναμνήσεις Τρομοκρατισμών»:** Νέο βιβλίο από το Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών. <https://athens.indymedia.org/post/1557946/>

♦ **«Μετανάστευση, προσφυγιά και εργασία»:** μετάφραση κειμένου που δημοσιεύτηκε στο γερμανικό περιοδικό «Wildcat #99» από Συντρόφους/ισσες από Ρεσάλτο, Θεοσίτη and friends..., 24 σελίδες, κυκλοφορεί σε 250 αντίτυπα χωρίς αντίτιμο.

♦ **«Γκρεμίστε τη Βασίλη. Φωνές μέσα από τα τείχη», τεύχος 6, Απρίλιος 2016.** Αφιέρωμα: «Η απεργία πείνας ως μέσο αγώνα».

♦ **«Τρείς μέρες αντίστασης και αλληλεγγύης»:** προσούρα που κυκλοφόρησε από τη συνέλευση αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές. Περιλαμβάνει τις εισηγήσεις και τις απομαγνητοφωνήσεις από το διήμερο 26-27/3 στο Πολυτεχνείο.

♦ **«Κραυγές απ' τα Κελιά»:** προσούρα της ραδιοφωνικής εκπομπής «Κραυγές απ' τα Κελιά» του ρ/σ «Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης» 93,8fm (98fm) – Αθήνα. Στόχος, μια συνεχής τακτική περιοδική έκδοση-διάυλος επικοινωνίας μεταξύ των εντός και των εκτός των τειχών.

♦ **«antifa BARRICADA» #43:** θέματα για το μεταναστευτικό ζήτημα και τα κέντρα κράτησης. Ένθετο: «Big Data, αλγόριθμοι και υπολογιστική αντεξέγερση». Διατίθεται σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και αλλού. <http://autonomia.gr/autonomia/barricada/barricada.html>

♦ **«Κομπρεσέρ», τεύχος 7, Απρίλης 2016:** Αφιέρωμα "Για την πόλη και τον πόλεμο", για τη στρατιωτικοποίηση του αστικού χώρου

♦ **«Operator», τεύχος 1, Μάιος 2016:** ένα έντυπο από τηλεφωνητ(ρι)ές για τηλεφωνητ(ρι)ές, έκδοση της εργατικής ομάδας βάσης proledialers

♦ **«Καταληψίας», τεύχος 2, Μάιος 2016:** έντυπο των αυτοοργανωμένων δομών που βρίσκονται και δρουν στο ΤΕΙ Αθήνας

♦ **«Ελέφαντας», φύλλο 2, Ιούνιος 2016:** 24σέλιδη αναρχική εφημερίδα Βύρωνα, Παγκρατίου, Καισαριανής

♦ Ο «Δαίμονας του Τυπογραφείου» εξέδωσε δύο νέα βιβλία, «Angry Brigade, μια απόπειρα για αντάρτικο πόλης στην Αγγλία / 1968-1971» και «Το γέλιο του Ravachol».

■ Όλες οι Μέρες είναι Ίδιες

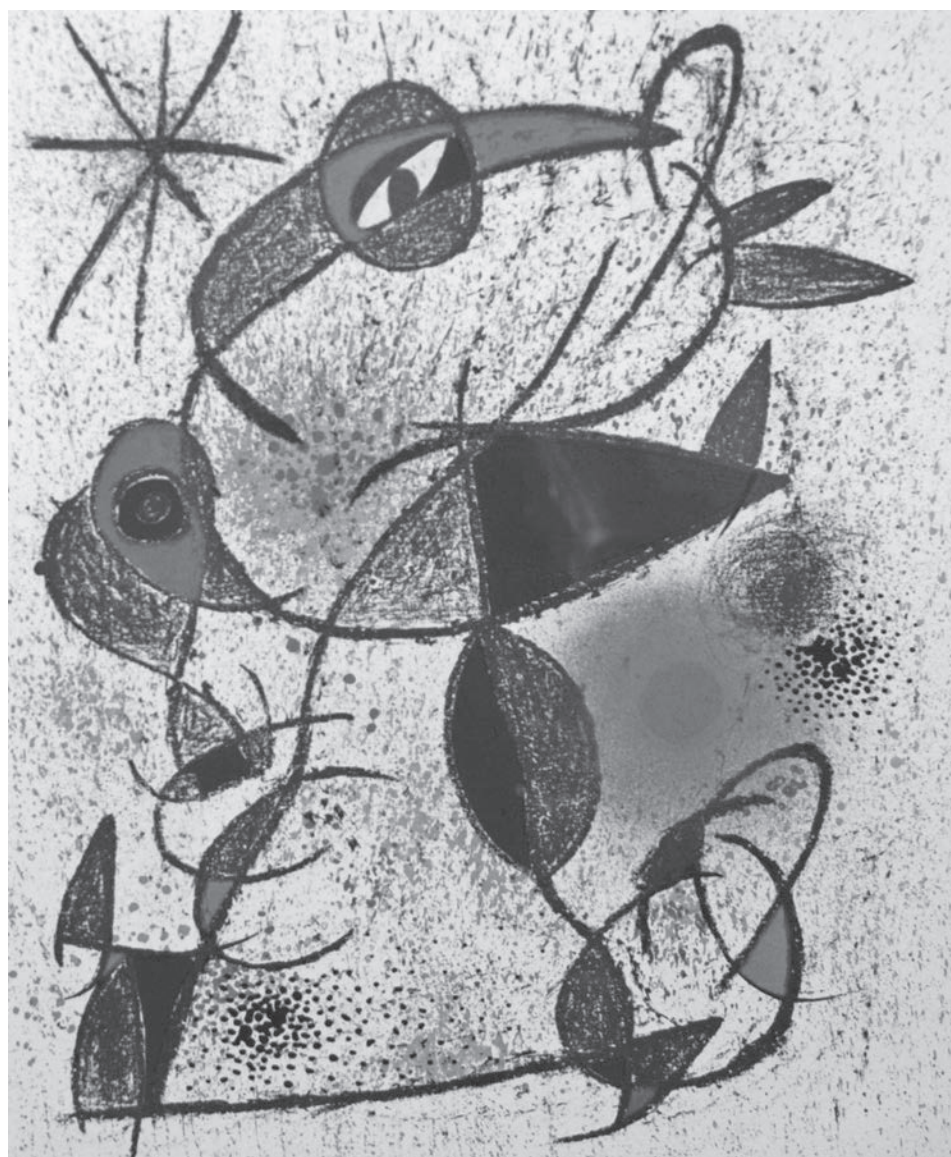
«Γαμήθηκε η παναγία. Όλη τη νύχτα εδώ θα τη βγάλουμε.» είπε με σχετικά θλιμμένο ύφος ο Τάκης, απευθυνόμενος στους δύο υφισταμένους του. Είχε βγάλει το πηλίκιο ενώ το υπηρεσιακό του πουκάμισο είχε βγει άτσαλα το μισό έξω από το παντελόνι. Είχε μεγάλη κοιλιά, καράφλα την οποία έκρυβε χτενίζοντας δεξιά τα μαλλιά που είχε στα πλάγια του κεφαλιού του και χοντρό μουστάκι. Ήταν μια μάλλον συμπαθητική φυσιογνωμία. Στο ένα του χέρι κράταγε τον ασύρματο και στο άλλο ένα φραπέ σε πλαστικό ποτήρι. Σε αντίθεση με τους κλασικούς επαρχιώτες μπάτσους, δεν είχε το ύφος σερίφη αλλά περισσότερο έμοιαζε με πενηντάχρονο δημόσιο υπάλληλο με στάσιμη καριέρα και στάσιμη ζωή. Έγινε αστυνομικός για κάποιον απροσδιόριστο λόγο, ένα συνονθύλευμα ενός λανθάνοντος ιδεαλισμού σχετικά με την απονομή δικαιοσύνης, της παντελούς άγνοιάς του σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας του συστήματος και της άμεσης ανάγκης του για βιοπορισμό. Το συγκεκριμένο περιστατικό ήταν από τα πιο συγκλονιστικά που του συνέβαιναν στην καθόλου πολυτάραχη καριέρα του. Τα προηγούμενα χρόνια ήταν μάλλον επίπεδα: τη μέρα αγνοούσε εντέχνως τους δύο υπαστυνόμους, τους οποίους θεωρούσε καθυστερημένους, και πέρναγε τις ώρες σε κατάσταση υπνηλίας στο γραφείο του στο τοπικό αστυνομικό τμήμα. Στις τέσσερις με πέντε το απόγευμα τελείωνε τη βάρδιά του και επέστρεφε σπίτι, όπου τον περίμεναν τα παιδιά και η κατά πολύ μικρότερη σε ηλικία γυναίκα του, η οποία παρεμπιπτόντως τον βαριόταν και αυτόν και τη ζωή στο χωριό - όπου όλες οι μέρες είναι ίδιες. Τη νύχτα έπινε δύο ούισκι σκέτα, έπεφτε για ύπνο και ονειρεύονταν ότι έπαιρνε προαγωγή επειδή σκότωνε δολοφόνους, βιαστές και εγκληματίες.

*

Νύχτα στην εθνική οδό, δύο χιλιόμετρα πριν την έξοδο για ένα ασήμαντο χωριό στην Ήπειρο. Ο οδηγός του πούλμαν έχει ακουμπήσει το κεφάλι του στο μαξιλάρι του καθίσματος βαριεστημένα και χαζεύει το τίποτα, με το στόμα και τα μάτια μισάνοιχτα. Το ράδιο του λεωφορείου παίζει Στέλιο Καζαντζίδη. Μέσα στο πούλμαν βρίσκονται περισσότερα από εξήντα άτομα, όλα μέλη οικογενειών από τη Συρία και ανάμεσά τους υπάρχουν πολλά μικρά παιδιά, ακόμα και βρέφη. Διάφορες συνομιλίες ακούγονται στα αραβικά ανακατεμένες με κλάματα μικρών παιδιών και γονικές επιπλήξεις. Μέσα στο λεωφορείο είναι διάχυτη η βαριά ατμόσφαιρα του συνωστισμού. Το κλίμα είναι ήρεμο αλλά όχι με αυτό το είδος της ησυχίας που επικρατεί όταν τα πράγματα βαίνουν καλώς, αλλά από μια σιωπή που οφείλεται στο φόβο και την απογοήτευση. Σε κάθε άλλη περίπτωση, η πιθανότητα να επικρατούσε ησυχία και να μην εκδηλώνονταν οποιουδήποτε είδους διαμαρτυρίες σε ένα όχημα του οποίου οι επιβάτες προσπαθούν να βρουν ένα πιάτο φαί και ένα κρεβάτι για να κοιμηθούν εδώ και μέρες, θα ήταν μηδαμινή. Το λεωφορείο είναι μπλοκαρισμένο εδώ και πέντε ώρες στο ίδιο σημείο, ενώ ταυτόχρονα εξελίσσονται διαπραγματεύσεις για την τύχη του. Διακόσια μέτρα πιο κάτω, στελέχη της κυβέρνησης συνομιλούν σχετικά έντονα με τους επικεφαλής μιας συγκέντρωσης τριακοσίων κατοίκων που απαγορεύει στους πρόσφυγες την είσοδο στο χωριό, υπό την εποπτεία των ντόπιων μπάτσων.

*

Η συζήτηση στη συγκέντρωση των κατοίκων έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις. Κεντρικό πρόσωπο στην ομήγυρη που συζητάει είναι ένα χοντρός με караφλό κεφάλι, ζωωμένο σβέρκο και στρατιωτικό τζάκετ. Επαναλαμβάνει συνεχώς και μονότονα ότι πρέπει οι μπάτσοι να διώξουν άμεσα το λεωφορείο γιατί το πρωί όλοι έχουν δουλειές. Στην πραγματικότητα θέλει απλά να πάει στο τοπικό κωλόμπαρο προκειμένου να πιει τρία ίσως και τέσσερα ποτά και μετά να πληρώσει για να πηδήξει μια οποιαδήποτε από τις "σερβιτόρες" του μαγαζιού, αφού η γυναίκα του δεν του κάθεται παρά μόνο με τη βία και όταν και εφόσον το κάνει του αφαιρεί με τον τρόπο της οποιαδήποτε ευχαρίστηση. Το εν λόγω άτομο επίσης λέει ψέματα καθώς τα χωράφια που διαχειρίζεται τα έχει και κάθονται, ζώντας από την είσπραξη επιδοτήσεων και το πρωί δεν έχει καμία δουλειά να κάνει. Συνεπώς σε πλήρη αντίθεση με τα λεγόμενά του, με το που θα ξυπνήσει θα κατέβει στο καφενείο του χωριού όπου θα ξαναρχίσει να λέει τα ίδια και τα ίδια, μέχρι να περάσει και αυτό το γεγονός και να επιστρέψει το χωριό στην κανονικότητα του, όπου όλες οι μέρες είναι ίδιες και οι θαμώνες των καφενείων πίνουν σαραντάρια ποτά ενώ βλέπουν όλοι μαζί Σκάι στην υπερυψωμένη τηλεόραση περιμένοντας να περάσει η ώρα και κατ' επέκταση τα χρόνια. Μαζί με το χωριό θα επιστρέψει και το ίδιο το υποκείμενο της συγκεκριμένης αφήγησης στην δική του καθημερινότητα: σπίτι - καφενείο - κωλόμπαρο - σπίτι και πάει λέγοντας, μέχρι ο θάνατος να διαταράξει αυτή την αλληλουχία του απόλυτου κενού σταματώντας βίαια αυτή την τιποτένια ύπαρξη χωρίς την οποία αυτός ο κόσμος θα ήταν σίγουρα πιο όμορφος. Ή μέχρι να γίνει κάποιος πόλεμος και στα δικά μας εδάφη και συνεπώς το συγκεκριμένο δίποδο αναγκαστεί να βάλει γυναίκα, παιδιά και ζώα στο αυτοκίνητο προ-



κειμένου να απομακρυνθεί με τη σειρά του από τα πεδία των μαχών, βιώνοντας ακριβώς αυτά που βιώνουν οι άνθρωποι στους οποίους δεν επιτρέπει να εισέλθουν στο χωριό του.

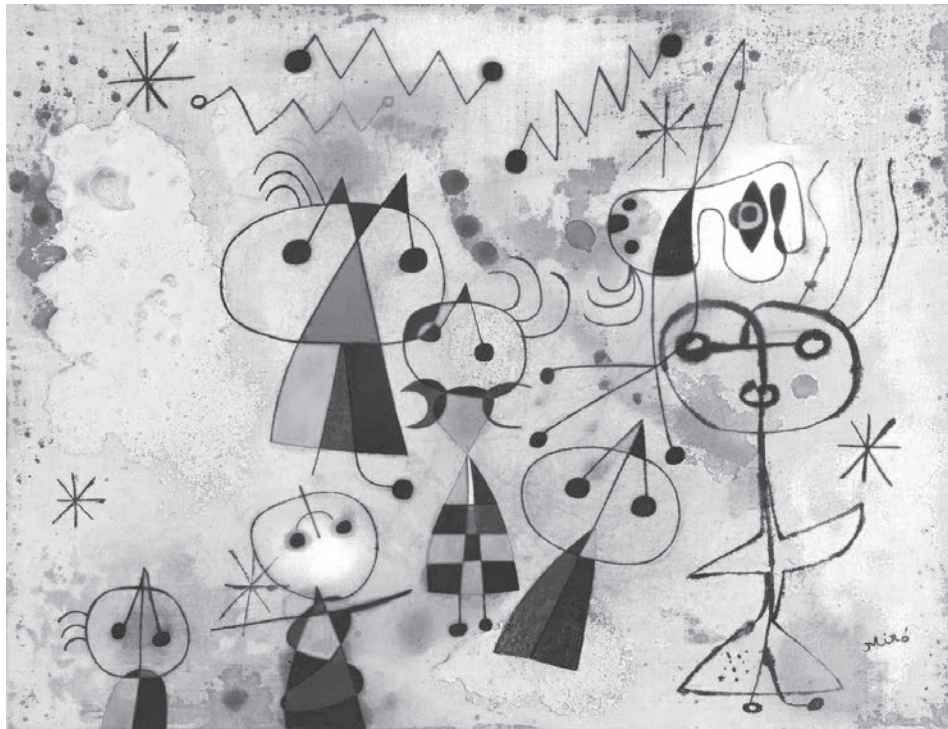
*

Δέκα μέτρα από το λεωφορείο συζητούσαν οι επικεφαλής των μπάτσων, ένας τοπικός παράγοντας και ένα τοπικό κυβερνητικό στέλεχος. Ο τελευταίος, χαρακτηριστικό δείγμα μεταμεληθέντος και μετεξελιχθέντος αριστερού που ανακάλυψε το ρεαλισμό μόλις ανέβηκε αυτός και το κόμμα του στην εξουσία, μιλούσε με αρκετά νηφάλιο τόνο συνεχώς και ασταμάτητα. Λίγες μέρες πριν, άλλοι κυβερνητικοί λακέδες είχαν εξαναγκάσει τους πρόσφυγες να εγκαταλείψουν το λιμάνι για να εγκατασταθούν σε αυτό το στρατόπεδο στη μέση του πουθενά προκειμένου να τους παρέχουν στέγη και τροφή και μόνο αυτά, λες και οι άνθρωποι είναι γουρούνια που τα νοιάζει μόνο να τρώνε και να κοιμούνται. Εάν ήταν παρατηρητικός κανείς θα έβλεπε ότι ο συριζαίος μιλούσε στους υπόλοιπους με το ίδιο ύφος που διέθετε και πριν κάποιους μήνες, πριν δηλαδή ξεπουλήσει την ψυχή του στο διάβολο και στείλει στα σκουπίδια αντιλήψεις, αγώνες, σχέσεις και αξίες υπερασπιζόμενος τα "δε γινόνταν αλλιώς" και τα "κάναμε ότι μπορούσαμε". Η μόνη αλλά σημαντική διαφορά ήταν ότι πλέον ήξερε ότι έλεγε μαλακίες και επίσης ήξερε ότι και εκείνοι ήξεραν ότι έλεγε μαλακίες. Γι' αυτό το λόγο, οι λέξεις όταν έβγαιναν από το στόμα του δεν είχαν την κλασική μορφή ηχητικών κυμάτων αλλά περισσότερο έμοιαζαν με παραφουσκωμένα σακιά που μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα ελεύθερης πτώσης έσκαγαν στο έδαφος ακριβώς γιατί αυτές οι λέξεις δεν άξιζαν πλέον ούτε να ειπωθούν, ούτε να ακουστούν από κανέναν.

*

Κεντρική φυσιογνωμία της συγκέντρωσης, αλλά όχι στην ίδια παρέα με τον χοντρό, ήταν μια πενηντάχρονη με βαμμένα ξανθά μαλλιά και ακριβό ταγέρ. Σε αντίθεση με τον χοντρό που δεν είχε να πει και πολλά - γι' αυτό επαναλάμβανε τα ίδια με αυξομειούμενη ένταση - η ξανθιά είχε αναπτύξει μια μάλλον ολοκληρωμένη και πολυεπίπεδη θεωρία. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, οι Έλληνες δεν έφευγαν πρόσφυγες γιατί σα λαός ήταν μαχητές ενώ όταν και εφόσον έφευγαν σα μετανάστες, ήταν καθαροί, χωρίς αρρώστιες, με υψηλό επίπεδο μόρφωσης και ακόμα υψηλότερο επίπεδο ήθους. Η συγκεκριμένη θεωρία βέβαια έρχονταν σε πλήρη αντίθεση με τα βιώματα των πολύ κοντινών συγγενών της, όπως για παράδειγμα του παππού της, ο οποίος πήδηξε τελευταία στιγμή σε ένα καράβι προκειμένου

να φύγει από τα τουρκικά παράλια, το μακρινό 1922, χωρίς να έχει καμία απολύτως όρεξη να πολεμήσει και χωρίς επίσης να νοιάζεται για το μέλλον των ανθρώπων που έσπρωξε ή ποδοπάτησε προκειμένου να σωθεί αυτός και μόνο αυτός. Επίσης έρχονταν σε αντίθεση και με τα βιώματα του αδελφού της και τεσσάρων ή πέντε πολύ κοντινών συγγενών, που μπάρκαραν παράνομα με προορισμό την Αμερική πριν ακόμα κλείσουν τα δεκατέσσερα τους χρόνια, όπως συνηθίζονταν στο παραθαλάσσιο χωριό που μεγάλωσε, και ο οποίοι έκαναν διάφορες νόμιμες αλλά και παράνομες δουλιές προκειμένου να επιστρέψουν είκοσι και τριάντα χρόνια αργότερα με αμερικάνικη προφορά και βαλίτσες γεμάτες δολάρια σαφώς ασαφούς προέλευσης. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι τόσο ο αδελφός όσο και τα ξαδέλφια της ξανθιάς, ουδέποτε έλαβαν καμιά αξιολογή μόρφωση, πέρα ίσως από αυτή του πώς επιβιώνεις στο δρόμο και πώς μπορείς να ελίσσεσαι ανάμεσα στους διάφορους μηχανισμούς εξουσίας και παρα-εξουσίας, γνώσεις που τους φάνηκαν αρκετά χρήσιμες



προκειμένου όλοι μαζί να σταματήσουν εγκαίρως να αποτελούν παράγοντες του ΠΑΣΟΚ και να αναβαπτιστούν σε παράγοντες του ΣΥΡΙΖΑ. Όλα αυτά βέβαια θα ήταν ήσσονος σημασίας καθότι οι συγγενικές σχέσεις της ξανθιάς με αυτούς τους ανθρώπους δεν αποτελούν τεκμήριο για οτιδήποτε, ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση δε μιλάμε καθαρά για προσωπικές αλλά μάλλον για ένα σύμπλεγμα πολιτικών και οικονομικών σχέσεων που περιλαμβάνει τα μαύρα αμερικάνικα δολάρια, μια σειρά επιδοτήσεων για επενδύσεις που δεν έγιναν ποτέ, την εξαγορά κάποιων μεσαίων κρατικών υπαλλήλων - του συζύγου της ξανθιάς συμπεριλαμβανομένου - και την προαναφερθείσα πολιτική διαδρομή των εν λόγω ατόμων, την ίδια πολιτική διαδρομή που ακολούθησε μαζί με το σόι της και η ξανθιά που τώρα πλέον φωνάζει κατά της κυβέρνησης καθώς από ότι φαίνεται έχει αποφασίσει να ξανα-αλλάξει στρατόπεδο.

Πίσω της, ανάμεσα στους συγκεντρωμένους, ο τοπικός εκπρόσωπος των νεοναζί παρακολουθούσε αμίλητος τις εξελίξεις. Ήταν μετρίου αναστήματος, τριάντα περίπου χρόνων, αδύνατος και γυμνασμένος και από το γυμνό κρανίο του πεταγόντουσαν από παντού φλέβες. Από το πρόσωπό του έλειπε τελείως το σαγόνι. Είχε επιστρέψει στο χωριό μετά από παρότρυνση της οργάνωσης. Στη συγκέντρωση δε μιλούσε γιατί δε χρειαζόνταν πια να μιλήσει, καθώς η δουλειά πλέον γινόταν από μόνη της. Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι ο συγκεκριμένος, μετά από κάτι μπλεξίματα που είχε στη Θεσσαλονίκη με παράνομες αγοραπωλησίες αναβολικών, δεν ήθελε να φαίνεται δημόσια και πάρα πολύ. Πίσω από τις δουλιές που δεν υπάρχουν για όλους, τις παραδοσιακές αξίες που θα χαθούν και τους Έλληνες που δεν έκλεβαν στην ξενιτιά γιατί είχαν φιλότιμο, υπάρχει πάντα ο άνθρωπος που τρέφεται από το μίσος και το αναπαράγει. Ο κήρυκας των πιο ελεεινών ανθρωπίνων ενστίκτων, ο άνθρωπος - ερπετό.

*

Ο Τάκης κοίταζε ανυπόμονα το ρολόι του. Ήταν τέσσερις παρά τέταρτο το πρωί και τις τελευταίες δύο ώρες δεν υπήρχε καμία εξέλιξη εκτός ίσως από το γεγονός ότι οι κάτοικοι είχαν μειωθεί στο ένα τρίτο. Πλέον είχαν μείνει οι πιο αποφασισμένοι, οι πιο σκληροπυρηνικοί. Ο Τάκης, κοίταζε τους συγκεντρωμένους μέσα από το πρίσμα που του αρέσει να βλέπει να τα πράγματα, την αντίθεση καλών - κακών. Προφανώς είχε κατατάξει αυτό το συνονθύλευμα φασιστών και ηλιθίων στην πλευρά του κακού, μια εκτίμηση που ενισχύ-

θηκε ιδιαίτερα από τη στιγμή που παρατήρησε την ομοιότητα που είχαν δύο πιτσιρίκια που είχαν κολλήσει τα πρόσωπά τους στο τζάμι του λεωφορείου, με τα δικά του παιδιά. Το μυαλό του Τάκη δεν ασχολούνταν με δύσκολες εξισώσεις κι έτσι ανεξαρτήτως του τί είχε συμβεί, ο Τάκης ήξερε, και είχε δίκιο σύμφωνα με τους νόμους που θα έπρεπε να διέπουν την ανθρωπότητα, ότι τα παιδιά δεν έχουν φταίξει σε κάτι οπότε δεν πρέπει να τιμωρηθούν και για κάτι. Αυτή ήταν η αρχή και η ραχοκοκαλιά της σκέψης του, τελεία και παύλα, μια σκέψη στην οποία πρέπει να σημειώσουμε ότι οι ενήλικες δεν πολυ-υπήρχαν. Με αυτή τη βάση, ο Τάκης άρχισε να αναρωτιέται πώς προέκυψαν όλα αυτά. Το μυαλό του πήγε στους φουσκωτούς που εμφανίστηκαν στα καφενεία, στις συνεχείς αναφορές στη χούντα, στις κρυφές "δουλιές" που δεν κρύφτηκαν ποτέ από κανέναν. Στη μετάλλαξη των διαφόρων παραγόντων του χωριού που ανακάλυψαν την πατρίδα που κινδυνεύει και πίσω από τα λόγια την ανείπωτη υπόσχεση για εξουσία. Ο Τάκης συνειδητοποίησε ότι ένιωθε μια απέραντη αηδία για τους συγχωριανούς του. Του θύμιζαν μεσαιωνικό όχλο με δάδες και σκεπάρνια που απαγόρευε σε οικογένειες εβραίων να μπουν στο χωριό. Φαντάστηκε τους συγκεντρωμένους με πανοπλίες να ιππεύουν πάνω σε άλογα ή να κρατάνε άγρια σκυλιά που τους έτρεχαν τα σάλια και να ψάχνουν τις οικογένειες των εβραίων που κρύβονταν στο δάσος. Φαντάστηκε τον χοντρό επικεφαλής του όχλου με ράσα, κόκκινα μάτια και γένια. Φαντάστηκε το φασίστα με μαύρο πανωφόρι και το κεφάλι έντεχνα καλυμμένο να γυρίζει από σπίτι σε σπίτι και να διαδίδει με σκυφτό συνωμοτικό ύφος ότι οι εβραίοι θα φέρουν μαζί τους την πανούκλα. Λίγο πριν τον πάρει ο ύπνος, ο Τάκης σηκώθηκε όρθιος καθώς παρατήρησε ότι ο οδηγός του λεωφορείου άναψε τη μηχανή. Πλησίασε προς τον συριζαίο, ο οποίος τον κοίταξε σα να του έκανε κάποια επίπληξη και πληροφορήθηκε από τον τελευταίο ότι σε δέκα λεπτά το λεωφορείο με τους πρόσφυγες θα φύγει για τα Γιάννενα, όπως και εν τέλει έγινε. Μετά την αποχώρηση του λεωφορείου, οι συγκεντρωμένοι χειροκρότησαν τους εαυτούς τους και αποχώρησαν και αυτοί.

*

Τις επόμενες μέρες ο Τάκης δεν κοιμόταν καλά. Τον προβληματίζε αυτό το έλλειμμα δικαιουσύνης, το γεγονός ότι στην αιώνια διαμάχη καλού - κακού, στην περίπτωση του λεωφορείου, κέρδισε το κακό. Ο Τάκης τα τελευταία χρόνια διάβαζε πολλά νουάρ μυθιστορήματα στο γραφείο και σε μεγάλο βαθμό ταυτίζονταν με το ρόλο του πρωταγωνιστή. Μπάτσοι εκτός νόμου, σκοτεινές φιγούρες και αλκοολικοί ντετέκτιβ παρέλαυναν από το μυαλό του Τάκη, γεμίζοντας τη φαντασία του με στιγμές εκδίκησης, στιγμές κάθαρσης και στιγμές απονομής δικαιοσύνης. Σκέφτονταν συνέχεια, ενίοτε έβλεπε και στον ύπνο του, να βάφει τα ζυγωματικά του στα χρώματα το πολέμου και να δέρνει τον χοντρό ή να πυροβολεί με το υπηρεσιακό του περίστροφο τον φασίστα και αμέσως μετά να κατεβάζει τα παιδιά από το λεωφορείο. Αμέσως μετά όλα στη ζωή του μεταμορφώνονταν. Ο Τάκης γίνονταν είκοσι χρόνια μικρότερος, χωρίς μεγάλη κοιλιά, οι δύο υφιστάμενοι του έπαυαν να είναι τόσο απελπιστικά ηλίθιοι και η γυναίκα του δεν τον βαριόταν τόσο πολύ πια, ούτε αυτόν, ούτε τη ζωή στην επαρχία όπου όλες οι μέρες είναι ίδιες. Όταν έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Τάκης χαμογελούσε εκφράζοντας κάποια απροσδιόριστη αίσθηση χαράς και μελαγχολίας ταυτόχρονα.

*

Όχι. Ο Τάκης δεν είχε το σθένος να κάνει οτιδήποτε. Μάλιστα οι σκέψεις και τα όνειρα έφθιναν με τις μέρες. Τριάντα μέρες μετά δε θυμόταν σχεδόν τίποτα από το γεγονός. Πρόσφυγες δεν ξαναπέρασαν από το χωριό, οπότε οι μέρες ξαναέγιναν ίδιες μεταξύ τους. Επίσης, με δεδομένο ότι παρόμοιες συγκεντρώσεις συνέβησαν και σε άλλα μέρη, το συγκεκριμένο γεγονός δεν έμεινε στην ιστορία σαν η ντροπή της ανθρωπότητας, όπως θα του άξιζε, αλλά μάλλον ξεχάστηκε σε σχετικά μικρό διάστημα. Σύντομα η ζωή του Τάκη ξαναβρήκε τους ρυθμούς της και σε γενικές γραμμές δεν του συνέβη ξανά τίποτα το αξιοσημείωτο όσον αφορά το κοινωνικό ή το επαγγελματικό επίπεδο. Στο προσωπικό επίπεδο ο Τάκης θα αρχίσει να βαριέται και αυτός την ζωή στο χωριό. Στο γραφείο θα εγκαταλείψει τα μυθιστορήματα και θα αρχίσει και αυτός να παρακολουθεί Σκάι τις ατελείωτες ώρες απραξίας, ενώ σιγά - σιγά θα υιοθετήσει κάποιες ελαφρώς ρατσιστικές απόψεις. Τα απογεύματα θα αναπτύξει τη συνήθεια να περνάει όλο και περισσότερη ώρα μόνος του στο μπαλκόνι, χαζεύοντας τα δέντρα στον κήπο του και πίνοντας αρχικά τσίπουρο και εν τέλει ούισκι σκέτο. Τα επόμενα χρόνια κάθε απόγευμα ο Τάκης θα βιώνει μια τελετουργία αποτελούμενη από μια καθόλου ενδιαφέρουσα εναλλαγή συναισθημάτων που θα ολοκληρώνεται μόνο όταν πλέον θα μπορεί να πάει για ύπνο επαρκώς μεθυσμένος. Σταδιακά θα αναπτύξει ένα σοβαρό εθισμό στο αλκοόλ που αναπόφευκτα θα τον οδηγήσει στην κατάθλιψη. Η γυναίκα του θα συνεχίσει να τον βαριέται και εν τέλει θα φύγει με έναν έμπορο χαλιών από τα Γιαννισιά.

Το 1922 ο Κώστας Βάρναλης δημοσιεύει στη συλλογή του «Το Φως που Καίει» τον Μονόλογο του Μωμού. Στο έργο του αυτό -με ενδιάμεσο συνομιλητή τον παιχινδιάρη Μωμό- αποκαλύπτονται οι δύο όψεις της εξουσίας και της καταπίεσης. Από τη μία η ολοκληρωτική της όψη με τη μορφή του Προμηθέα, και από την άλλη η κατ' επίφαση φιλάνθρωπη με τη μορφή του Χριστού.

Στη σημερινή αρένα της διαχείρισης της εξουσίας οι δύο αυτοί χαρακτήρες αναμετριοούνται ξανά, για να δείξουν μέσα απ' την πάλη τους το αδιαίρετο της ύπαρξής τους. Από τη μία το μαστίγιο, και από την άλλη το καρότο. Από τη μία η γοητεία του ολοκληρωτισμού, που έρχεται να λυτρώσει από τον φόβο με αντάλλαγμα την υποταγή (όπως ο Προμηθέας με τη φωτιά του), και από την άλλη η ελπίδα της αλλαγής και ενός καλύτερου κόσμου με αντάλλαγμα και πάλι την υποταγή (όπως η βασιλεία των ουρανών του Χριστού).

«Το φως που ακόμα καίει»

Η κυβέρνηση της Αριστεράς σαν ακόμη ένα σημείο των καιρών, ρέπει ανάμεσα σε αυτές τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, καταλήγοντας τότε στη μία και τότε στην άλλη. Καλεί σε συγκεντρώσεις ενάντια σε μνημονιακά μέτρα που η ίδια ψηφίζει, καταδικάζει τη βία της αστυνομίας, την οποία η ίδια στέλνει να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές, προτάσσει την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και ξεκινάει ταυτόχρονα ένα κυνήγι μαγισσών εναντίον των αλληλέγγυων.

Έτσι οι γεμάτες νόημα λέξεις της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και της αντίστασης έχουν μείνει πλέον κενές να επαναλαμβάνονται από στόματα με θέσεις εξουσίας που ταυτόχρονα τις καταστέλλουν. Όσο οι λέξεις αυτές δεν ενσαρκώνονται από τους καταπιεσμένους και απλά αποτελούν μια άλλη στρατηγική διακυβέρνησης, όλοι είναι ασφαλείς. Ασφαλείς να παρακολουθούν τη στημένη αντιπαράθεση της αυστηρότητας και της προσπάθειας για «αλλαγή» μια αλλαγή που όμως θα έρθει σταδιακά, με θυσίες και υπομονή. Μια αλλαγή που στην ουσία δε θα μπορούσε ποτέ να προσεγγίσει τους θεμέλιους λίθους του καπιταλισμού.

*«Ήρθε λέει να σώσει όλους τους ανθρώπους...
μετά θάνατον.*

*Μα θα σώσει μονάχα τους αφέντες εδώ στη Ζωή.
Αφτουνούς που κατέχουν*

όλα τα αγαθά κι όλη τη δύναμη. Τους σωσμένους.

*Μα εκείνους που έχουν ανάγκη να σωθούνε,
εκείνους που τα στερούνται όλα,
τους απαγορεύει να 'πιθυμούνε τ' αγαθά των αλλωνών»*

Οι δεξιές νεοφιλελεύθερες δυνάμεις θέλουν να παρουσιάσουν αυτές τις αμφιταλαντεύσεις ως απόρροιες έλλειψης οργάνωσης και ανικανότητας. Η πραγματικότητα όμως

είναι διαφορετική. Είναι αποτέλεσμα απλώς της χρήσης διαφορετικών αλληλοσυμπληρούμενων εκφράσεων της εξουσίας, χρήσιμων όταν ένα σκυλί έχει να υπακούσει σε πολλά αφεντικά. Από τη μία η κυβέρνηση έχει να χαϊδέψει τα αυτιά της βάσης της, βάζοντας αριστερές αποχρώσεις στην επίθεσή της, και από την άλλη να υπηρετήσει τα αστικά συμφέροντα. Από τη μία πρέπει να αντιπαρατεθεί με τη δεξιά (γιατί αλλιώς χάνει τον ίδιο το λόγο της ύπαρ-



ξής της), και από την άλλη να υπακούσει και στο συντηρητικοποιημένο κομμάτι της κοινωνίας.

Βασικό όπλο μιας τέτοιας διακυβέρνησης πολλών όψεων είναι να μεταφερθούν όλες αυτές οι αντιφάσεις και οι αντιπαράθεσεις στο επίπεδο του συμβολισμού και όχι στο ουσιαστικό επίπεδο που θα έπρεπε να είναι. Η αντιπαράθεση πλέον έχει να κάνει μόνο με την επιλογή των λέξεων και των συμβόλων. Οι λέξεις απονοηματοδοτούνται και γίνονται όπλο στην στρατηγική του «there is no alternative», γιατί όταν αυτοί που αναμασούσαν ανθρωπιστικές αξίες όπως αυτές της ισότητας και της αλληλεγγύης, ξαναπιάνουν το νήμα της οικονομικής επίθεσης κάθε προηγούμενης νεοφιλελεύθερης διακυβέρνησης, οποιαδήποτε ελπίδα για εναλλακτική χάνεται ή βαφτίζεται έκφραση ανευθυνότητας. Έτσι, επιτυγχάνεται οι δύο όψεις του νομίσματος της εξουσίας να παραμένουν οι μόνες στη συλλογική συνείδηση.

Περίπου έναν αιώνα μετά την πρώτη τους αντιπαράθεση στα γραπτά του Βάρναλη, «Προμηθέας» και «Χριστός» προσπαθούν να πείσουν ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, στήνοντας ξανά και ξανά αρένες προς τέρψη δική μας. Αρένες στα ευρασιατικά σύνορα, αρένες στα κοινοβούλια των Βρυξελλών, αρένες στα τηλεοπτικά μέσα, και μας φωνάζουν να διαλέξουμε. Αλλά όπως είπε και ο Βάρναλης μέσα από το στόμα του Μωμού γελώντας:

«Εμείς θα ξαναφτιάξουμε τον κόσμο άλλη μια φορά... από την αρχή». Τον κόσμο που χτίζεται στους δρόμους και σε κάθε αγώνα που δίνεται, που επανοηματοδοτεί τις λέξεις που κλέβουν οι εξουσιαστές μας, που δίνει διεξόδους για να δραπετεύσουμε από τα πλαστά δίπολα της εποχής μας.

Η ΩΡΑ ΦΤΑΝΕΙ

Αφού μας εσκοτώναν με το ζόρι
στα μακελειά τους
χρόνια τώρα του πολέμου
οι μπαζαδόροι·

κι αφού μας εσκοτώνανε πιο φίνα
στα χρόνια της ειρήνης
με την πείνα·

κι αφού μας τυραγνούνε έτσι αιώνες
οι μασκαράδες και οι απατεώνες,

του γδικιωμού, συντρόφοι, η ώρα φτάνει:
αρπάχτε το σφυρί και το δρεπάνι!
Όλοι μαζί με τα γερά σας μπράτσα,
των οχτρών να σαρώσουμε τη ράτσα.
Απ' τα μπουντρούμια κι απ' την εξορία
νέα του κόσμου ξεκινά η ιστορία.

Ο Κώστας Βάρναλης, όσον αφορά το αν η Τέχνη μπορεί να κάνει πολιτική, είχε πει -σε λόγο του στην εκδήλωση που έλαβε βραβείο Λένιν για την Ειρήνη- τα εξής:

«...το δόγμα «η Τέχνη δεν κάνει πολιτική» διαψεύδεται από τα πράγματα. Ο Αριστοφάνης, ο Ντάντες, ο Θερβάντες, ο Ζολά, ο Τολστόι κάνουνε πολιτική. Πολιτική κατά των «κακώς κειμένων». Πολιτική έξω απ' τα δόντια. Ποιος μυθολόγος της εξωπολιτικής Τέχνης θα 'χεν το κουράγιο να υποστηρίξει πως αυτοί οι ήλιοι του πνευματικού στερεώματος δεν είναι μέγιστοι δημιουργοί του λόγου; Να λοιπόν, μια απόδειξη πως η Τέχνη μπορεί να κάνει πολιτική, χωρίς να πάψει να 'ναι Τέχνη και μάλιστα τρισμέγαλη. Ζήτημα, λοιπόν, υπάρχει μόνο για το ποια πολιτική δίνει ζωή και δύναμη στην Τέχνη και την απλώνει στο χώρο και στο χρόνο και ποια πολιτική τη χαλάει, τη σκοτώνει και τη μεταβάλλει σε καπνό χωρίς φλόγα»...

■ Ζίτα

